

HARLEQUIN®

Страст®

август '95

139

САМОТНИКЪТ

Лас СМОЛ

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

ЛАС СМОЛ САМОТНИКЪТ

Превод: Таня Недялкова

chitanka.info

Клейтън Мастьрсън предпочита да бъде сам в планинската пустош. Но когато горските пожари се развиляват в околността, той се включва в битка с огнения ад. Ще успее ли този див на пръв поглед мъж, да запали огъня на любовта в сърцето на непристъпната Шели Adams...

ПЪРВА ГЛАВА

През август тази година пожарите започнаха да се разрастват и Клейтън Мастьрсън, също като другите същества, се спусна от планинските склонове западно от Йелоустоун.

Преди да напусне дома си, той отнесе снимката на родителите си и семейната Библия в избата отвън. После изнесе дюшека, юрганите, триона, телевизора и антената, капаните, пушките, тенджерите и тиганите — и ги прибра при другите неща в избата, издълбана от пра̀прадядо му в една подземна скала. Затвори дървената врата и я покри с пръст.

В източната част на планините Роки, където Клейтън живееше, трудно можеше да се намери истинска пръст. Земята в гората беше осияна с борови иглички и гниещи листа.

Преди време беше докарал пръст от ливадите, за да покрие с дебел пласт ниската си колиба и поддържаше покрива ѝ чист. Баща му често повтаряше правилата за оцеляване: „Оръжията, инструментите и покривът трябва да са чисти, а ножовете — остри.“

Майка му го съветваше: „Бъди чист. Дръж дома си подреден.“

А баща му го предупреждаваше: „Когато ходиш на лов, натърквай се с треви. Животните усещат мириза на кафе, тютюн, лук и сапун.“

Клейтън ги бе послушал. Не беше позволил на шубрака да се разрасне, та огънят да го обхване лесно при пожар, така че колибата беше в безопасност, освен ако буйният вятър не превърнеше пламъците в огнена буря. В такъв случай, нямаше спасение.

Клейтън хвърли последен поглед наоколо. Земята беше притежание на Мастьрсънови от началото на осемнайсети век. Ако огънят преминеше оттук, скалата и пръстта вероятно щяха да запазят скривалището му в пещерата. Щеше да се наложи да построи отново колибата, както неведнъж бяха правили дедите му. Това бе неговият дом, неговото място в света. Щеше да се върне, когато огънят бъдеше овладян.

Клейтън сложи в раницата си парче сушене месо и от специалната смес от овесени ядки, приготвяна от майка му. Прибави резервни дрехи, одеяло и внимателно увитата си цигулка. После свали пушката си. Беше готов. Подсвирна на Улф и му сложи широкия жълт нашийник. Така щеше да личи, че вълкът е опитомен. Тръгнаха надолу.

В това отдалечено място Клейтън не срещаше хора, освен ако не му трябваше нещо от града. Беше саможив и рядко слизаше в „цивилизацията“. Не знаеше как да се държи с хората и се чувстваше не на място.

Но родителите му го бяга научили на отговорност. Мъжете в семейството бяха участвали във всички войни на страната и докато майка му била дете, баща му се биел във Виетнам. „Всеки трябва да помага, дори ако не е съгласен със ставащото — казваха му те. — Това е нашата страна. Не може просто да седим и да не изпълняваме дълга си.“

Именно поради убеждението на родителите си, че човек е част от цялото, предишната година Клейтън бе изкаран курс за пожарниари. Също като тях беше доброволен наблюдател. Повечето планинци бяха такива. Имаше радиостанция, по която съобщаваше за нещо подозрително на лесничите, чиито територии бяха недалеч на изток.

Клейтън мина покрай лесничия в пожарната кула. Не бяха разговаряли никога, тъй като не искаше да му се натрапва. Но вълкът му знаеше, че мъжът има кучка. Тя винаги излизаше на верандата и заставаше до стопанина си, като гледаше Улф и въртеше опашка. Улф също се вторачваше в нея.

Не след дълго Клейтън стигна Гасп. Градчето наброяваше около тридесетина души и двупосочното шосе беше единственият път, минаващ през него. Имаше бензиностанция, универсален магазин, кафене за пътниците, а зад тези сгради се намираха няколко къщи.

Скоро Клейтън разбра, че в Гасп нямаше никой. Преди винаги се намираше някой, който да вдигне ръка за поздрав и той с изненада установи, че това му липсваше. Почувства се почти изоставен. За един самотник, това беше странно.

Зашо му се струваше, че светът го бе изоставил? Застана наследр празния град и се огледа. Как можеше в един град да е толкова пусто, когато в гората, където нямаше хора, никога не беше?

Клейтън бе почти на тридесет години. Силен. Широкоплещест. Мъж. Беше с тъмна коса и зелени очи. Откакто една пума раздра с нокти лицето му, носеше брада. Тя не покриваше всички белези, но тези, които се виждаха, бяха едва забележими. Повечето от градските мъже, които даваха по телевизията, не бяха с бради. Ето защо Клейтън остана с убеждението, че жените не харесват космати мъже.

Те искат такива, които изглеждат добре. Е, може би не всички жени. Познаваше един мъж — Стинки, който беше най-грозното и най-мръсно същество, което някога бе виждал. И макар името му да означаваше Миризливец, беше се сдобил с булка по обява. Някаква жена бе пуснala съобщение, че търси съпруг и старият Стинки дойде при Клейтън.

— Чух, че пишеш хубаво — Клейтън потвърди. — Искам да напиша писмо на тази жена — обясни Стинки. — Ще го направиш ли вместо мен? Ще ти дам тази кожа.

Рисовата кожа беше красива.

— Законът не позволява да се убиват рисове.

— Този го бълсна кола и гръбнакът му се счупи. Получих разрешение за него.

И така Клейтън написа писмото.

След около година срещна Стинки с жена, която носеше товар на гърба си. Стинки ѝ каза:

— Това е той. Той написа писмото.

Беззъбата жена му се ухили. Беше силна, груба, но съпругът ѝ беше доволен от нея. Тя беше толкова различна от майката на Клейтън, че оттогава той се отнасяше с пренебрежение към обявите за женитба.

Клейтън бе непокварен, но беше гледал телевизия. Бе виждал мъже с жени и като ги гледаше, усещаше тялото си да се направя и изпъльва с желание. Но той не знаеше как да общува с жени. В града под планината някои жени го заглеждаха, но смяташе, че те презират мъжете, които като него живееха сами в планината. Той не знаеше как да ги заговори.

На слизане от планината двамата с Улф забелязаха два самеца над пътя. Борбата помежду им все още не беше сериозна, но те се упражняваха за битката, която щеше да започне в периода на разгонване. Улф не беше гладен и не обрна внимание на животните, но Клейтън разбираше растящата им потребност от чифтосване.

Неговата собствена продължаваше през цялата година и в зимните нощи, и в дългите летни дни, той крачеше неспирно, нетърпелив в самотата си.

Чудеше се дали някога ще опознае някоя жена. Дали ще почувства ръцете й върху себе си? Щеше ли да му разреши да я погали със своите? Коя ли щеше да е тя? Коя ли жена щеше да го обикне?

Никога не си беше представял загадъчната жена от мечтите си. Във въображението си не виждаше никакъв ясен образ, но тя сигурно съществуваше някъде. В самотните си нощи бе започнал да вярва, че ще я открие. Разрастващите се горски пожари бяха добро извинение да отложи търсенето.

Вратите в Гасп никога не се заключваха. Ако някой искаше да влезе, можеше да го направи, защо да го изкушават да чупи прозорец или да съсипе някоя врата? Клейтън влезе в тихия празен магазин и се огледа. Нямаше нужда от нищо.

Вниманието му привлякоха стойки с няколко красиви женски рокли и той бавно се приближи към тях. Разгледа ги и тъй като нямаше никой, си помисли, че би могъл да ги докосне, без това да изглежда странно. Направи го. После отиде до чекмеджетата зад тезгая. Бавно започна да ги отваря, докато откри дамското бельо. Ефирните одежди се бяха побрали в едно от тях. Той внимателно сложи ръцете си върху коприната и се усмихна, като поклати глава при мисълта за онази, която носеше нещо толкова оскъдно.

Какво ли щеше да е един мъж да подари на жена подобно бельо... и да я види облечена в него?

Внезапно Клейтън чу шум от приближаващ се камион и затръшна чекмеджето. Изтича навън и махна на шофьора да спре. Мъжът го изгледа предпазливо.

— Към пожарите ли си тръгнал? — попита Клейтън.

— Да.

— Ще ме качиш ли?

— Отзад.

Клейтън разбра. Мъжът не желаеше той и вълкът да се возят в кабината. Не беше сигурен в непознатия и не знаеше дали да му се довери.

— Задължен съм ви — усмихна се Клейтън. Докосна натрупания товар в камиона. Улф се поколеба за малко, после скочи без усилие.

Клейтън взе раницата си и се метна на претъпканата платформа. Поразмести някои неща, за да освободи място за себе си и Улф. — Готово — той придърпа вълка по-близо и чукна на стъклото, че е готов. Нахлупи здраво износената си шапка и камионът се понесе далеч от Гасп.

Пътуваха дълго. Освен в Гасп, Клейтън беше ходил само в Джаксън. Сега гледаше дългия, виещ се път и се чувстваше като пътешественик. Околността беше красива. От камиона се виждаше повече и не трябваше да се оглежда.

Чувстваше, че започва приключение, което можеше да промени живота му. Обзе го радостно оживление. Разтърка козината на Улф и високо се засмя, вълкът също тихичко се засмя.

Накрая стигнаха до една ливада, където беше установлен лагер за доброволците. Клейтън благодари и свали вълка и вещите си от камиона. Мъжът продължи. Клейтън се завъртя и внимателно навлезе в претъпканото с хора поле, където организираха доброволците... и я видя!

Сред цялата бъркотия забеляза именно нея. Светът замря и всеки звук и сянка придобиха значение. Тя бе мечтата му. Беше съвършена. Той се вторачи в нея, леко разтворил устни, както при лов, за да не го издава развълнуваният му дъх.

Движенията ѝ му се сториха като музика. Формите ѝ бяха неземни. Искаше му се да отиде и да коленичи, пред нея като рицарите от миналото. Но мъжете по телевизията не постъпваха така. Те се приближаваха до жените, усмихваха се самоуверено и казваха нещо остроумно.

Клейтън простена отчаяно. Как можеше да я спечели? Не притежаваше умението да говори, с което да предизвика интереса ѝ. Затова наблюдаваше от разстояние. Без всякая надежда. Щом тя пренебрегваше тези умни мъже, как той, Клейтън Мастърсън, можеше да привлече вниманието ѝ?

Смеещите, шегуващи се мъже произнесоха името ѝ. Нарекоха я Шели. Без да им обръща внимание, тя бързо извади сандвичи и плодове. Беше съвършена. Вятър разяваше дългата ѝ руса коса. Очите и бяха сиви...

— Доброволец ли сте? — прекъсна съня му някакъв груб мъжки глас. Клейтън се намръщи леко и погледна уморения, намръщен и

нетърпелив мъж.

— Да — отвърна той.

— Имате ли опит?

— Да.

— Отидете при онзи камион — нареди мъжът. — Ще ви дадат дрехи и снаряжение. Докладвайте на онзи мъж, там до масата. Кучето въаше ли е? А това е вълк!

— Няма проблеми — успокои го Клейтън. — Прави каквото му кажа.

— Какво ще прави, докато работите? Може да ви няма с дни.

— Не се беспокоите — обясни Клейтън. — Ще дойде с мен или ще остане, където му наредя.

— Трябваше да го оставите вкъщи.

— Нямах възможност — сви рамене Клейтън.

— Какъв опит имате?

— Миналата година изкарах курс за пожарниари.

Очите на мъжа проблеснаха заинтересовано.

— Чудесно! Можем да ви използваме.

Клейтън мислеше, че ще го изпратят веднага, но групата имаше няколко дни да се ориентира и чакаше наредждания. Всеки доброволец получи защитно облекло и беше инструктиран как да го носи и пази. Раздадоха им инструменти и им показаха как да ги използват. Поръчаха им да внимават, да не се отделят от групата и им обясниха какво да правят, ако това се случи. Отговаряха един за друг.

На доброволците бяха показани карти и им беше разказано за пожарите. Ръководителят им се казваше Спиърс.

— Това е четвъртата година на най-ужасната суша в историята на тази страна — обясни той. — Въпреки че дърветата са зелени и са пълни с мъзга, липсва влага.

Миналата пролет беше спаднала до двадесет-тридесет процента. Обикновено е осемдесет. С горещата пролетна вълна и намалелите наполовина валежи ни грози беда. Храстите могат да издържат на суша една година, на втората — става лошо и сега ни очаква бедствие. — Спиърс пристъпи от крак на крак и продължи сериозно. — Критикуваха ни много, че не сме гасили пожарите, предизвикани от гръмотевици. В миналото са били потушавани до един, но след близо сто години такава практика, горските резервати са се превърнали в

барутни погреби от изсъхнали дървета и купища храсталаци, чакащи само някоя искра. Сега си плащаме за намесата в естествените пожари. Ще се занимаваме главно с ограничаване на достъпа на пожарите до населените места и градовете. Ще почистваме ивици земя около тях. Вие сте тук да спасявате къщи и градове. Очаква ни дълга и тежка работа. Молете се за хладно време и дъжд. Благодаря ви за доброволното участие. Зная, че нямате търпение да започнете, но трябва да сме сигурни, че сте наясно какво се изисква от вас. Така че, ще обучим новите и ще опресним уменията на тези, които скоро не са участвали в гасене на горски пожари. Предстоят ни много тежки един или два месеца — останалата част на август и през септември. Почивайте, когато можете, яжте, когато можете, и спете, когато ви се удаде възможност. Ще има подвижни душове. Грижете се за хигиената си и внимавайте с раните и мехурите. Имаме добър екип за бърза помощ. Някакви въпроси?

Въпроси никога не липсваха, но този път всички мълчаха.

Клейтън забеляза, че Шели помага за разтоварването на храната от камиона, предназначена за обяд на групата. Приближи се малко, за да може да я наблюдава. Беше безупречна и изглежда не подозираше за вниманието му. Работеше бързо, съсредоточена в пренареждането на сандвичите, млякото и кафето. Дори не го погледна.

Клейтън прибра картонената си чиния в раницата и се отпусна нехайно. Тя никога нямаше да се досети, че я наблюдава. Той беше незабележим.

Улф също я гледаше.

Клейтън не я изпускаше от очи и видя уплахата ѝ, когато съгледа Улф. Тя попита нещо ръководителя на групата. Той ѝ отвърна с жестове и докосна гърлото си, така че Клейтън разбра, че ѝ обяснява за нашийника на Улф.

След вечеря Шели поговори на вълка. Той винаги беше близо до нея, когато наоколо нямаше никой. Клейтън искрено се дразнеше, че вълкът проявява така открито интереса си, докато той стоеше настрани и се преструваше, че гледа другаде. Скоро забеляза, че наоколо има други, не така незабележими като него мъже, чиито очи бяха вперени в Шели.

Клейтън я видя да му дава парче риба тон. Тя протегна ръка и го подкани, но вълкът не се приближи и тя му го хвърли. Той внимателно

го проследи и видя къде падна, но не отиде да го вземе. След малко вълкът обърна глава и погледна господаря си. Клейтън му кимна. Той се изправи, доближи се до рибата и внимателно я помириса, после отново вдигна очи към господаря си. Клейтън повторно му даде знак. Вълкът внимателно я взе в устата си и отиде при Клейтън, който му разреши да я изяде.

Клейтън погледна към Шели, за да ѝ даде да го разбере, но тя беше отишла да си върши работата и не му се удаде да ѝ покаже кой е собственикът на вълка. Е, ще имат още един или два дни. Чудеше се дали не може да използва вълка като повод да говори с Шели. По телевизията беше виждал мъже да правят това с кучета. Обикновено поводът беше кучето на жената, някое симпатично кутре. Дали вълкът можеше да го замести? Какво щеше да ѝ каже? Нямаше представа.

Клейтън извади цигулката си от калъфа и я понесе, следван от Улф. Като измина известно разстояние, седна на земята и засвири. Вълкът се отдалечи малко, легна и положи глава върху лапите си, наблюдавайки Клейтън.

Стоеше на разстояние, за да го пази. Оттам можеше да чуе всеки съмнителен звук.

Така че той забеляза, когато хората започнаха да идват и да застават да слушат. Клейтън беше толкова погълнат от музиката, че не ги видя.

Свиреше с цялата си душа. Както винаги. Цигулката беше на прародителя му, а песните и мелодиите, заучавани от роднините му, бяха отдавна забравени. Предаваха ги от бащи на деца през годините и Клейтън ги бе научил от дядо си.

Тук в гората той свиреше, както испанците правеха под балконите, възпявайки любовта си. За Шели. Далече от нея, без тя да го чува, Клейтън свиреше за Шели.

Беше ли музиката му достатъчно добра за нея? Никога досега не бе свирил за друга жена, нито за някоя друга жива душа след майка си и баща си — но вече не си спомняше това.

Започна да свири танците, радостните танци от роднинските събирания в колибите през всичките минали години. За възхитената публика наоколо някои звучаха познато, но малко променени. Ритъмът, примамливото потракване на токовете бяха същите.

Свиренето винаги носеше изцеление за душата на Клейтън. То много пъти беше играло важна роля в живота му. А това беше първия път от доста време насам, когато изпълняваше радостните песни, звучащи в кръвта му. Той свиреше за Шели. Шели. Дали бе кръстена на поета? Той завърши песента със замах и замъкна. Ще съчини песен за...

Последва буря от ръкопляскания, свиркане и викове: „Още!“

Клейтън се обърна стреснат. После се засмя в отговор на смеха им, изправи се и се поклони.

— Бис! Браво! — крещяха те и отново: — Още! Още!

Той направи една-две крачки замислен, после извика:

— Хванете партньора си, до-си-до, завъртете дамата си, започваме! Кой ще пее?

Клейтън не знаеше думите. Само музиката. Но се намери една певица и започнаха да танцува. Отначало съвсем малко хора, после се включиха и други и накрая се оформиха няколко двойки. Някои мъже се плъзгаха, имитирали жени, и партнираха на други мъже. Чуваха се викове и смях, беше забавно.

И Шели танцуваше. Всички искаха да танцуваат с нея и Клейтън с мъка продължаваше да свири леко и весело. Изгаряше го ревност. Дълбоко в себе си той се срамуваше от унизителното чувство. Но цялото му останало същество ревнуваше.

След като бяха танцували един час, Клейтън спря да свири и отново се поклони на аплодиращата го публика.

— Още — молеха те. Но той се усмихна и поклати глава. — Още! — увещаваха го те, но той каза:

— Друг път.

Така отговаряше майка му, когато беше малък и настояваше за още една приказка. Чудеше се какво ли би било мнението ѝ за Шели.

Клейтън видя, че тя отиде при вълка и се наведе към него. Той хвърли бърз поглед на господаря си, за да се увери, че е добре; седна изправен като джентълмен и се вгледа в жената с интерес. Тя му протегна ръка да я подуши и вълкът вежливо я прие. Гласът ѝ бе мек и успокояващ и той ѝ позволи да докосне главата му, като отново обърна поглед към господаря си.

Клейтън изпита желание да е на неговото място.

Преди да успее да отиде при тях, пътят му бе пресечен от непознати, които сега имаха чувството, че го познават и могат да му задават въпроси. Коментарите им бяха импулсивни и изискваха отговор.

— Къде се научихте да свирите така? — попита един.

— От дядо си.

— Повечето неща не са ми познати — каза друг. — Ваши ли са?

— Не, предавали са се в семейството ми. Роднините ми от дълго време живеят тук.

— Не е чудно, че си пожарникар — изкоментира още един. —

Сигурно всичко тук наоколо ти изглежда като свое.

— Да.

— Ще ти помогнем да го спасиш — подкачиха го те.

Той не знаеше как да отговори на закачките им, затова се усмихна. Но когато вдигна очи, Улф беше сам. Тя бе изчезнала.

— Това е истинска цигулка — каза един, докато другите коментираха.

— Собственост е на семейството ми от много, много отдавна.

— Прекрасна е — застана пред Клейтън задъхана дребна червенокоска и впери поглед в него.

Той се изчерви и не можа да каже нищо. Удаваше му се възможност да се упражни, а езикът му не се развързваше. Причината бе, че не му идваше нищо наум. Мозъкът му бе парализиран. Клейтън ѝ се усмихна. Тя му отвърна и отмина. Усмивката му беше достатъчна.

Спомни си как кучката стоеше на наблюдателната кула и се усмихваше на Улф, а вълкът само я беше погледнал. Може би мъжете не бяха длъжни да са разговорливи. Може би просто трябваше да прояви интерес?

Той беше в групата, връщаща се в лагера. Клейтън не само се движеше с нея, той беше част от нея. Хората говореха за него и това му беше много приятно.

Тъй като повечето доброволци бяха млади хора, преди лягане им раздадоха лека закуска.

— След половин час осветлението да е загасено — извика Спиърс. — Нахранете се...

— И си измийте зъбите — провикна се някой.

Чуха се смехове.

— Благодаря ви, че ни напомнихте — отвърна Спиърс. — Пъхайте се в чувалите и заспивайте. Без приказки. Трябва да сте отпочинали. Лека нощ. Благодаря за музиката, Мастьрсън.

Клейтън се изчерви, като се усмихна доволно, че го бяха отличили. Нареди се с другите, но те се отдръпнаха и го пуснаха пръв, задето бе свирил толкова усърдно. Той се притесни от това, тъй като искаше да стои и да гледа Шели, докато другите избират кифлите и питиетата си. Все още не можеше да отговаря с лекота. Учеше се как да се държи. Усмихна се и това изглежда бе достатъчно.

Той пръв стана от масата. Чувстваше се неловко да яде там, затова взе кифлите и млякото и отиде при спалния си чувал. Беше го сложил малко настани от другите заради Улф. Седна на земята и раздели лепкавия сладкиш с вълка.

— Не е полезно за теб — прошепна му той.

Но вълкът само се облиза и се усмихна.

— Ако си истински помощник, ще отидеш там и ще я доведеш при мен.

Вълкът погледна към Шели, която изваждаше останалите кифли.

Струваше му се, че Улф разбира думите му. Клейтън се подсмихна. Какво можеше да знае един вълк за отношенията между мъжете и жените? Тогава си спомни за кучката на кулата. Как бе възможно да е толкова различен от вълка?

Сънува Шели. Забиваше пръстите си в тила на вълка, представяйки си, че е гъстата коса на Шели и промърморваше в съня си. Тя се обърна и го близна по носа, а спящият Клейтън се изненада, че езикът ѝ бе толкова дълъг и грапав.

ВТОРА ГЛАВА

На следващата сутрин Клейтън се събуди от настъпилото раздвижване. Улф го нямаше. Той се повдигна на лакът, за да потърси Шели и веднага я откри. Вълкът беше при камиона с храна и ѝ се усмихваше, а тя му говореше надвесена над него. Животното разбираше от жени. От всички, събрали се на поляната, Улф беше изbral най-хубавата.

Тя взе лъжица и тиган, започна да ги удря и да вика:

— Хайде на закуска.

Камионът беше с генератор и храната беше топла — каша, палачинки, препечен хляб, бъркани яйца с кренвирши, кафе и мляко. Имаше чай за капризните и още сладки кифли.

Всички вдишваха дълбоко свежия утринен въздух и светът им се струваше хубав. Имаха вълчи апетит, ядоха много и бяха сънливо отпуснати. Усмихвайки се непрекъснато, подеха разговор. Започваха да се опознават.

Клейтън се нареди и дори пропусна няколко души пред себе си, докато се овладее. Другите разговаряха с Шели и най-накрая успя да смотолеви:

— Добро утро, Шели.

Тя не го чу. Той се изкашля и в последната минута, преди да го избутат, промълви отново:

— Добро утро, Шели.

Тя бегло му се усмихна.

За Клейтън беше ясно, че го направи автоматично, по рефлекс, но той бе шокиран, че действително го беше погледнала. Отнесе чинията при спалния си чувал и седна разсеян. Вълкът получи всичките останали яйца и част от кренвиршите. Разглеждаше го.

Улф пообиколи, като се усмихваше плахо на другите. На едно място му дадоха малко яйца, на друго — му хвърлиха кренвирш, който той улови във въздуха. Превръщаše се в просяк. Върна се при Шели и тя го възнагради с парче сладкиш. После Улф легна на тревата по гръб,

Шели се наведе над него и го почеса по корема. Клейтън простена от завист.

Докато групата се къпеше, спалните им чували бяха закачени на въжета, навити и прибрани в един камион за през деня. Облякоха раздадените им дрехи. Клейтън разбра, че вечерта ще се върнат на поляната и заповяда на Улф да остане.

Взеха ги с училищен автобус и ги закараха да почистват браздите, които можеха да се окажат от съдбоносно значение, ако не завалят дъждове или пък ветровете се обърнат.

— Къде е партньорът ти?... Колко сте тук?... Липсва ли някой?
— мъмреха ги непрекъснато.

На обяд им донесоха сандвичи и те налягаха наоколо да си починат. Когато Спърс решеше, че са готови, щяха да заместят някоя от другите групи, борещи се вече с огъня. Бяха като резервна войска по време на битка.

През следобедната почивка пиха кафе, а късно вечерта ги откараха обратно на поляната.

Улф ги наблюдаваше, докато слизаха от автобуса. Той отиде при Клейтън, който потърка главата му и се огледа за Шели.

Всички се чувстваха уморени. Мускулите им не бяха свикнали на такава продължителна работа и жизнеността им от предишната вечер беше изчезнала. Изкъпаха се в камионите и си облякоха чисти дрехи. Изядоха очакващата ги топла храна и се оттеглиха рано при спалните си чували.

— Хей, Клейтън — извика някой. — Ще посвириш ли малко?

Той извади цигулката си, без да отговори, и подръпна струните, за да се увери, че е настроена. После изпълни няколко стари песни от времето на войната между щатите.

Музиката звучеше много хубаво в това изолирано място и Клейтън беше изпълнен с прекрасното чувство, че бе част от нея. Инстинктът го накара да спре, преди да прекали.

Тази нощ всички спаха дълбоко, макар че на сутринта някои жени се оплакаха от хъркането. Когато Шели заудря по тигана и се провикна: „Хайде на закуска“ — те бавно и неохотно се измъкнаха от спалните си чували, мърморейки.

Улф придружи Клейтън и протегна нос нагоре да помирише масата. Той го смъмри и вълкът го погледна с укор. Шели се засмя, тъй

като го бе видяла, напълни една чиния с храна и я постави на тревата. Улф се нахвърли върху нея.

Шели се усмихна бегло на предполагаемия му собственик и Клейтън се изчерви от удоволствие. Той забеляза от мястото си кога вълкът опразни чинията и му свирна да се върне. Преди да се подчини, Улф я облиза още веднъж.

Клейтън го повика, искачки да покаже на Шели, че животното бе негово. Направи го само за да привлече вниманието ѝ върху себе си. Тя беше заета и не забеляза нищо. Не беше чула прекалено силното изсвиране, нито пък видя, че вълкът беше опразнил чинията и бе повикан обратно.

Улф отиде при господаря си и го попита с поглед защо го бе извикал. Причина нямаше. Клейтън му предложи малко от яйцата, но животното отказа. Все пак прие парче палачинка в името на доброто старо време.

— Разглези се ти — рече Клейтън, подавайки му го.

Улф облиза муцуна си и се усмихна.

— Знаеш, че бих направил всичко, за да спечеля вниманието ѝ.

Вълкът погледна към Шели.

— Значи разбираш, когато говоря за нея?

Улф отново обърна очи към него.

— Да, така е. Тогава отиди и ѝ кажи, че съм най-добрият мъж, който може да намери.

Той се спусна към Шели! Клейтън успя само да си помисли: „Благодаря на Бога, че Улф не може да говори.“ Следеше с известно беспокойство какво ще направи вълкът.

Улф отиде при Шели, ухили ѝ се и завъртя опашка. Тя се засмя и прекрасният звук погъделичка вътрешностите му. После се наведе и потърка главата на вълка.

Улф се върна при Клейтън, седна на земята и го погледна. Клейтън беше изненадан. Все едно, че вълкът му казваше: „Виждаш ли? Така се прави. Лесно е.“

— Лягай долу и не мърдай — промърмори той.

Преситен от прекалено много храна и сладкиши, Улф се чувстваше сънен и се подчини. Клейтън погледна Шели.

Остатъците от закуската бяха прибрани и на тяхно място бяха поставени материалите за първа помощ.

— Някакви пришки? — попита тя.

Мъжете показваха всяка пришка и дори само протрита кожа, надявайки се да заслужат състраданието ѝ. Клейтън следеше всичко като ястреб. Шели бе делова и бърза. Не отдели повече време на никой от тях и не държеше ръцете им. Говореше с жените, а към мъжете се отнасяше хладно.

И с него ли щеше да бъде такава? Същия ден огънят промени посоката си и неопитната група беше изпратена на помощ.

Огънят беше плъзнал нагоре по дърветата и гледката бе страховита. Пламъците свободно се извисяваха в небето, красиво оцветени. С рев и тръсък огънят поглъщаше високите стройни дървета и възпламеняваше смолата.

Отначало новите огнеборци се поизплашиха. Пламъците бяха десет-двадесет пъти по-високи от тях. Но да започнеш да се бориш с тях означаваше да победиш или поне да опиташ.

Работата беше трудна. Изминаха дълги часове сред сажди, пот и мръсотия. Краят не се виждаше и времето беше без значение. Много скоро трябваше да отстъпят. Пристигна друга помощна група. Камиони с вода пръскаха подгизналите вече къщи. Облаците дим задушаваха огнеборците и те сложиха маските си.

Групата не се върна да почива на поляната. Преместиха ги, а на зазоряване най-после ги смениха. Оттеглиха се и легнаха, увити във войнишки одеяла. Когато станаха, хапнаха уморено и се отправиха мълчаливо към огнената линия.

Чак след седмица Клейтън се върна на тяхната поляна. Каза, че трябва да види цигулката и вълка си. Спийрс му разреши. „Да. Разбирам. Не би искал да ги загубиш.“

Но истинската причина беше Шели, нея искаше да види той. Камионът, с който пътуваше, намали достатъчно и Клейтън скочи. Махна на момчето и то натисна в отговор клаксона. Огледа смрачаващата се поляна. Тя изглеждаше изоставена. После обърна глава нагоре към забуленото от пушек небе, което тук беше по-малко замърсено, а въздухът — по-чист. Имаше чувството, че се връща у дома.

Светеха няколко прожектора — един над празната маса до пътя, друг — до пустите подвижни тоалетни надолу по пътеката и трети — до камиона за първа помощ.

Шели не беше там. Нямаше никой. Клейтън изсвири дълго и пронизително, изчака малко, но Улф не се появи. Къде беше цигулката му? Къде беше Шели? Бе съвсем сам.

Беше толкова тихо. Не се чуваше никакъв звук. Сети се, че може да се изкъпе и тъй като бе сам започна да сваля дрехите си по пътя към душовете. Уморен и разочарован, той се спря при камиона за първа помощ и влезе вътре гол. Бавно повдигна няколко неща, до които тя може би се беше докосвала — инструменти, бинтове и временни гипсови превръзки.

Гипсовите превръзки бяха леки и лесно се поставяха. Сложи си една на ръката и я закопча. Тъкмо закопча и втората, когато чу шум от кола. Извърна глава и се ослуша. В следващата минута Улф застана до вратата на камиона, обърна се и изскимтя.

Клейтън се намръщи. Улф никога не беше издавал такива звуци. Какво ставаше с неговия вълк? Опитваше се да лае като куче? И в този момент тя влезе в камиона.

Той бе толкова изненадан, че за момент забрави, че е гол и се загледа в нея.

Шели направи същото. На лицето ѝ се изписа болка и тя тихо попита:

— И двете ръце? Лошо ли си пострадал?

Клейтън не знаеше какво да каже и обърна гръб, като се изчерви целия. Брадичката му провисна. Объркан, той трескаво се зае да откопче превръзката.

— Не! Не прави това. Нека видя картона. Не се движи — тя вдигна някакъв лист и прегледа написаното.

Клейтън не смееше да помръдне.

— Отровен бръшлян? — възклика Шели. — О, и това ли? — Тя изпитваше съжаление към него. — Ще се нуждаеш от цялостна баня за... — Гласът ѝ се сниши. — Ако се наложи да чакаш за болницата... може да минат часове. Необходимо е да си... чист. Трябва да се изкъпеш сега. — Несигурността ѝ изчезна.

Шели доби смелост и се овладя. Нещо щракна в ума му. Тя ще го къпе?

— Да — смотолеви той, без да помръдне, за да не я изплаши.

— Сам трудно ще се справиш — каза Шели сериозно.

Клейтън едва не се задави.

— Но аз съм обучена да оказвам първа помощ. Зная какво трябва да се направи. Ще внимавам. Съжалявам, че нито един мъж не е тук, за да ти помогне, но имаше нужда от тях горе при браздата. Лошо е, че не можеш да се изкъпеш сам, но това е невъзможно с гипсовите превръзки. Нека да ти помогна. — Той затаи дъх. — Съжалявам за ръцете ти.

Клейтън кимна. Тя щеше да го докосне. Да го пипне с ръце. Вероятно щеше да изгуби душата си, затова че ѝ позволи да повярва, че двете му ръце са счупени, но не можеше да пропусне възможността да се доближи до нея. Да я докосне... Той усети реакцията на тялото си и се изчерви.

— Всичко е наред. Не се притеснявай. Аз съм като медицинска сестра — Шели бе твърда и категорична. Делова. — Все пак не е мозъчна операция, нали? — окуражи го тя.

Приготви водата и я наля в коритото.

— Може би ще трябва да седнеш. Ето, седни на тази кърпа. Първо ще измия главата ти. Боли ли те много?

Той поклати глава в знак на съгласие, но се застави да бъде честен.

— Сигурен съм, че ръцете ми не са счупени — езикът му се заплете.

— Много си смел. Не са ти предписали никакво лекарство. Дори името ти липсва на работния лист. Пише само, че трябва основно да се изкъпеш. Изобщо не споменават ръцете ти.

— Те не са счупени.

— Надявам се, че е така — тя погледна превръзките.

— Добре съм.

— Толкова си смел.

Клейтън се почувства виновен.

— Цигулката ти е при мен — наруши мълчанието Шели, като усърдно търкаше главата му.

Усещането бе прекрасно. Той затвори очи, наслаждавайки му се.

— В колата ми е, увила съм я в одеяло, за да не се повреди.

— Благодаря ти.

— Казвам се Шели Адамс. Кръстена съм на поета. Живея недалеч оттук. Купих къщата насекоро. Има и басейн.

Тя наклони главата му и я обля с топла вода.

— Трябва да измия и тялото ти. Можеш ли да се изправиш?

Той стана и Шели бързо насапунаса гърдите му надолу до кръста. После се поколеба, заобиколи го и започна да тре гърба му. Ръцете ѝ не се задържаха никъде, нито пък се опитваха да го съблазнят, но в действителност той се чувстваше така. Клейтън беше ужасен от неприличната реакция на тялото си и стоеше като вдърен, изпитвайки желание да бе признал измамата си.

За щастие, Шели бе с гръб към него. Той потрепери, тялото му се разтресе и ръцете ѝ престанаха да се движат.

— Нараних ли те? — прошепна тя. — Разбирам... Чувала съм, че мъжете... са много чувствителни.

Клейтън не бе в състояние да отговори.

Тя продължи да търка краката и стъпалата му, после внимателно го изплакна. В настъпилата тишина, той я погледна през клепачите си. Страните ѝ бяха доста порозовели, но изражението ѝ бе напълно сериозно. Не бе имала намерение да го възбуди. Тя просто го къпеше, за да предотврати разпространяването на заразата от отровния бръшлян. Как ще се измъкне от тези проклети гипсови превръзки? Как изобщо се случи това?

Шели започна да го маже с някаква течност... по цялото тяло. Той седна.

— Прилоша ли ти?

— Не — гласът му бе дрезгав.

— Трябва... Налага се да ти сложа това — тя беше непреклонна.

— Почакай малко — каза той с тих, нежен глас.

— Скоро може да дойде някой.

Клейтън не успя да измисли какво да ѝ отговори. Най-после Шели свърши. Той също бе свършен, съсипан. Тя му сложи болничен халат и почисти разплисканата вода. Клейтън се изправи.

— Мисля, че трябва да седнеш. Как си счупи ръцете?

— Не са счупени — в този момент той забеляза, че Улф лежи пред прага на камиона, подпрял муцуна на лапите си, вперил очи в човешките същества с търпеливо изражение.

— Зная, че положителните мисли лекуват някои болести, но не смяtam, че костите спадат към тях. Трябва да седнеш. Вероятно все още си в шок. Чудя се как си попаднал на отровен бръшлян. Наоколо няма много.

— Може да не е било отровен бръшлян.

— Е, сигурно това е за предпочтане — успокои го тя. — Изобщо сърби ли те?

— Малко — успя да се обърне езикът му.

— Да те намажа ли още малко с тази течност?

— По-добре не — бавно поклати глава той с неохота, след като дълго мълча.

Но преди да успее да каже, че няма нищо против, вниманието им бе привлечено от шума на двигател и един камион спря в близост до поляната. Улф стана и изчезна.

— Ще се погрижиш за вълка ми, нали? — така щеше да я намери, ако я преместят на друго място. — Може да се наложи да отида в болницата за снимка — обясни той.

— Улф и аз се разбираме много добре. Как го викаш да дойде?

— Изсвирвам силно... — Клейтън й показа.

Вълкът се появи. Чуха се гласовете на двама мъже. Те се приближиха до камиона за първа помощ и повдигнаха вежди при вида на двете превръзки.

— Какво е станало с вас?

— Добре съм — Клейтън знаеше, че не може да измами никого.

— Железен мъж — каза единият.

— Предполагам, че ще трябва да ви заведем на рентген — рече вторият. — Превръзките няма да ви помогнат. Те са временно средство.

— Ръцете ми не са счупени — честно призна Клейтън.

— Е — каза вторият мъж, — сигурно е имало причина да ви ги сложат, така че трябва да се погрижим. Да ти се намират сандвичи за нас, скъпа? Би ли ни донесла нещо за ядене?

— С удоволствие.

След малко Шели се върна и се зае да храни Клейтън. Искаше му се двамата мъже да си отидат, за да може вниманието й да се насочи изцяло към него. Макар да беше все още доста зачервена, тя бе делова и услужлива, а мъжете следяха всяко нейно движение. Особено внимателно наблюдаваха как той поемаше храната от ръцете й. При цялата тази вълнуваща загриженост, Клейтън не можеше да направи нищо. Той тържествено се закле пред себе си, че никога вече няма да

си служи с измама, докато е жив. Ще бъде честен и открит. — Боли ли те главата? — попита тя.

— Откъде разбра? — учуди се Клейтън. Главата му бе леко наклонена, а тялото му отпуснато.

— Намръщи се — тихо обясни Шели и постави ръка на челото му. — Понякога счупената кост предизвиква треска. Трябва да отидеш в болницата.

— Да тръгваме — двамата мъже се изправиха.

Беше късно. Те вече бяха ходили до болницата и бяха уморени, а Клейтън им създаваше големи главоболия и грижи, само защото искаше Шели да го докосне.

— Наистина съм добре.

— Не се притеснявай, приятел. Не може да излагаме на рисковете на нашия цигулар. Ще се погрижим за теб.

— Ръцете ми са наред — повтори Клейтън. — Къде са ми панталоните?

— Не — възпря го Шели. — Ако си попаднал на отровен бръшлян, дрехите ти трябва да се изперат със сапун. Ще ги сложа в една торба и ще ги надпиша. Налага се да ти дадат нови.

— Ще дойдеш по халат — усмихна се единият мъж. — Внимавай с теченията.

— Всемогъщи Боже, момчета, не мога да ви позволя да се разкарвате още веднъж до града — поклати глава Клейтън.

— Семействата ни са там — широко разтвори ръце другият. — Ще прекараме нощта с тях, а на сутринта ще проверим какво е състоянието ти. Ако наистина си добре, ще те върнем обратно. В противен случай, ще видим какво можем да направим за теб. Съгласен ли си?

Клейтън изпита известно облекчение. Обърна се към Улф, който стоеше пред камиона и му заповядда да дойде.

Вълкът се промъкна вътре като сянка. Клейтън сложи ръката си на раменете на Шели и го погледна.

— Пази я.

Улф толерантно му показва с очи, че е излишен. Откараха Клейтън в болницата в Джаксън, където всички го посрещнаха със съчувствие.

— Искам да се видя с доктора насаме — заяви той.

Всички бяха учудени. Клейтън не желаеше да им разреши да направят каквото и да било, преди да се е срещнал с доктора. Беше непреклонен.

Най-после дойде един доста разтревожен лекар и Клейтън го накара да покаже някакъв документ за самоличност, преди да заповядва на останалите да напуснат.

— Вижте — обясни му докторът, — това е спешно отделение. Не можем да изгоним тези хора оттук. Никой не ни слуша. Какъв е проблемът? Освен двете счупени ръце поправи се той. На лицето му бе изписано съчувствие.

— Закълнете се, че това няма да се разчуе. Не искам никой да знае.

— Какво ви е? — погледна го остро докторът.

— Нищо.

— Какво искате от мен? — повдигна вежди той.

— Просто да напишете в сведението, че костите ми са здрави — нареди Клейтън. — Казвам ви истината.

— Кой ви сложи превръзките?

— Сам си ги сложих — призна той.

— Защо?

— Не очаквах да има някой наоколо — обясни Клейтън. — Тя влезе и намери нареждане за някакво момче, попаднало очевидно на отровен бръшлян, да се изкъпе. Исках тя да ме докосне.

— Не съм изненадан — отвърна докторът и попита: — Шели ли беше?

— Да. Това може да я накара да се почувства неудобно. Тя мислеше, че ръцете ми са счупени. Исках да ме изкъпе и тя го направи.

— Как беше — раздразнено го попита докторът.

— Не съм сигурен — простодушно отвърна Клейтън. — Почувствах се толкова зле, задето я измамих по този начин, че щях да полудея.

— Добре — най-сетне прояви съчувствие докторът. — Нека да свалим превръзките. Няма да те издам.

— Благодаря ви.

— Внимавай с нея. Тя е много хубава жена — Клейтън осъзна, че говори с този непознат, както би сторил и всеки друг! Значи той

можеше да общува! Но щеше ли да се запази то, докато види Шели отново? Дали наистина ще може да разговаря с нея?

— Цял живот съм бил самотник — сподели Клейтън. — Не знаех как да общувам с хората.

— Добре се справяш — кисело му отвърна докторът.

— С вас беше лесно.

— Бих дал пет години от живота си, за да ме изкъпе Шели.

— И вие ли? — намръщи се Клейтън.

— Както и повечето мъже от Йоминг.

— Омъжена ли е?

— Не.

— Добре — Клейтън изглеждаше доволен.

— Тя е много независима жена. Купи си място горе в планината.

— Каза ми.

— Тя ви е доверила това? — раздразнено попита докторът. — Е, грижете се за себе си — нареди той. — Надявам се да останете тук. Ще се обзаложим за Шели.

— Дявол да го вземе и вие ли я искате?

— За известно време.

— Аз наистина я желая — намръщи се Клейтън.

— Аз също.

— По дяволите, ще бъде по-трудно, отколкото предполагах.

— Надявам се да не се справите.

— Аз също не ви желая късмет. Как се казвате?

— Майкъл Джонсън.

— Няма да пристъпите думата си и да ме издадете, нали? Сега имате оръжие срещу мен.

— Аз играя честно — категорично заяви Майкъл.

— Един мъж не може да иска повече.

— Бъдете внимателен с нея — предупреди го докторът.

— Ще съм ви благодарен, ако ми намерите панталони — изправи се Клейтън.

— Ще се погрижа за това.

— Благодаря ви за съдействието.

— Правя го заради нея — поясни Майкъл.

— Разбирам.

— Остани си със здраве — гласът на лекаря отново прозвуча малко раздразнено.

— Благодаря.

— Предпочитам повече да не те виждам — каза докторът.

— И това го разбирам. Довиждане.

Доктор Майкъл Джонсън нетърпеливо поклати глава и изчезна.

В стаята влезе много весела дребна брюнетка и каза:

— Трябва да ви изкъпя — в очите ѝ проблесна закачлива покана.

— Много мило от ваша страна, но мога и сам да се справя. Ще ви бъда благодарен обаче, ако ми намерите едни панталони.

— Колко благодарен? — попита тя и се ухили нахално.

Клейтън разбра, че доктор Джонсън не играеше честно.

ТРЕТА ГЛАВА

Кестенявшата медицинска сестра донесе на Клейтън зелен хирургически костюм от мек памук. Той си обу панталоните и съблече болничния халат. Обу си и износените обувки и размърда пръсти в тях.

— Мислил ли си да постъпиш в медицинско училище? — попита сестрата, която се бе дръпнала назад и гледаше тялото му.

— Не, мадам — той надяна горнището през главата и пъхна ръцете си в ръкавите. Тъмната му коса се разбърка, а зеленото облекло подсили цвета на очите му.

— Къде живееш? — попита тя.

— В планината, западно от Йелоустоун — отвърна Клейтън.

— В кой град?

— Живея в колиба.

— Може би си заслужава — замислено кимна тя.

Той премигна и я погледна озадачено.

— Казвам се Маги Франклин — информира го тя, ухилена. — Може да ме потърсиш тук.

— Ръцете ми са наред.

— Както и всичко останало — усмихна се тя.

Клейтън си помисли, че тя може би флиртува. Сега беше време да се упражни. Какво трябва да каже? Той отвърна на усмивката ѝ. Тя се закиска и възхитителният неприличен звук го накара да изпита странини усещания. Клейтън беше шокиран. Единствено Шели би трябвало да го кара да се чувства така. Дали не бе податлив на всички жени? Не. Той бе мъж за една жена. И тази жена беше Шели Адамс.

Огнеборците бяха застраховани и правителството щеше да плати сметката. От болницата помолиха Клейтън да върне взетото назаем облекло и той обеща да го стори. Напусна стаята за спешни случаи и застана навън на хладния въздух да чака някой камион в неговата посока.

Маги излизаше от време на време да провери какво става и той установи, че ѝ отговаря съвсем свободно. Тя го разпита за детството му в планината. С нея се говореше лесно. Не му се налагаше да проявява инициатива, защото Маги го правеше. Тя предложи:

— Искаш ли да ме целунеш за довиждане?

— Аз съм обвързан.

— О? — повдигна вежди Маги. — Коя е щастливката?

— Тя все още не знае.

— Тогава е глупачка, а един самотно живеещ мъж има нужда не от глупачка, а от медицинска сестра.

— Някой щастливец ще го разбере — вежливо отвърна Клейтън.

— Ако тази жена, на която си хвърлил око, се окаже наистина глупачка, върни се.

— Благодаря — искрено рече той. Предложението не го въодушеви толкова, колкото фактът, че можеше свободно да разговаря с нея. Маги го бе дарила с увереност. Клейтън се почувства способен да общува с Шели.

Най-накрая той се качи на камиона със закуските, който се отправи обратно към обезлюдена поляна.

Сам, дежурното момче, се присъедини към тримата в камиона и попита Клейтън:

— Ще оперираш ли днес?

— Само тези ми станаха. Попаднах на отровен бръшлян — нямаше избор, трябваше да даде някакво обяснение — и се наложи да изперат дрехите ми.

— Чух, че ръцете ти били счупени — подсмихна се Сам. — Шели ли го направи?

— Внимавай — предупреди го Клейтън.

— Не са ли счупени?

— Не са.

Сам му даде нови дрехи и краткият му медицински стаж приключи. После му позволи да покара пикапа по пътя около поляната.

— Не можеш ли да караш? — учуди се той. — Човече, как така на твоята възраст още не си се научил?

— Там, където живея, няма улици и тротоари.

След като Клейтън овладя в основни линии скоростите на камиона, Сам му разреши да се упражнява.

— Движи се по пътя. Не навлизай в поляната. Няма в какво да се бълснеш. Опитай — окуражи го той. — Просто карай бавно и внимавай, и ще успееш.

Клейтън опита и реши, че карането е най-прекрасното нещо, което му се бе случвало — освен срещата му с Шели.

Сам извади карта на местността и Клейтън избра няколко черни пътя, по които нямаше движение. Той, разбира се, не притежаваше шофьорска книжка и се налагаше да избягва шосетата. Изведнъж, като по някакво чудо, съгледа пощенска кутия с надпис: „Ш. Адамс“. Нима беше нейната? Той се спря изненадан, изпотен от напрежение.

Дали ще може да поговори с нея? Ще съумее ли да се държи небрежно и убедително като мъжете по телевизията? Дали ще успее да запали колата, ако я изгаси? Клейтън върна лоста за скоростите на място, изгаси двигателя, после отново го запали. Истинско вълшебство.

Изключи колата и излезе навън с по-голяма увереност и въодушевен.

Приближи се и огледа наоколо. Небето бе забулено от дима от пожарите. Времето бе хладно и облачно. Домът на Шели се намираше почти на открито. Басейнът изглеждаше неестествен и стоеше някак си нелепо на това място сред природата. Къщата имаше по-добър вид. Едноетажна, с островръх покрив, за да не събира сняг, и с хубава веранда. За човек, чието семейство бе живяло в усамотение, скрито в планината в продължение на неколкостотин години, тя бе твърде открита и изложена на показ.

— Клейтън? — Шели излезе отвътре.

Той се втренчи в нея. Тя знаеше името му. Беше истинска. Винаги му се струваше, че ще изчезне, ако не я следи отблизо.

Носеше дълга до средата на прасеца пола, блуза с дълги ръкави в светли тонове и обувки с нисък ток. Русата ѝ коса беше разпусната и леко се развиваше от вятъра. Прииска му се да я приглади.

Вълкът се показва на вратата и седна, наблюдавайки усмихнато мъжа.

— Наред ли са ръцете ти? — попита Шели.

Клейтън кимна, вперил очи в богинята си.

— Имаш ли нужда от мен?

Дали беше разбрала? Устните му се разтвориха и той поклати глава:

— Минавах с колата насам — каза го точно както правеха по телевизията. Като че ли цял живот беше карал. Почувства се горд.

— Това е камионът на Сам.

Клейтън кимна.

— Ще влезеш ли да пием лимонада?

— Благодаря — той посегна да си свали шапката, но се сети, че не я бе сложил. Влезе в къщата и се огледа.

Приличаше на истински дом.

Вълкът дойде и се облегна на крака му. Клейтън разсеяно зарови пръсти в козината му. Така не личеше, че се притеснява. Беше доволен, че изглежда нормално. Помисли какво да каже и улучи:

— Хубава къща.

— Обожавам това място — лицето ѝ светна от гордост.

Клейтън се огледа. Тя очевидно полагаше грижи за дома си. Мебелите ѝ бяха стари, но запазени. Той имаше подобен люлеещ се стол, ала неговият се нуждаеше от поправка. Канапето ѝ бе чисто и в изправност. Неговото беше с изскочила пружина. Осъзна, че е бил немарлив, небрежен. Щеше да се чувства неловко, ако тя видеше къщата му, преди да я е оправил.

— Няма ли да седнеш? — покани го тя.

Но той я последва в кухнята заедно с Улф. Забеляза, че вълкът се чувства съвсем като у дома си. Какво правеше той вътре?

— Защо Улф не е навън? — попита Клейтън.

— Не му ли е позволено да влиза в къщата? — изненада се тя. — Вмъкна се вътре преди мен.

Разбира се. Беше му казал да я пази. Но бе останал вътре на своя глава. Трябваше да е навън и да патрулира. Клейтън се наведе и му прошепна:

— Станал си галено кученце, а? — Шели го чу и се засмя, а на душата му стана топло.

Тя приготви лимонадата и му предложи една чаша със стръкче мента. Той взе ментата и я помириса. Майка му я използваше при стомашни неразположения и кашлица.

— Пусни я в чашата си — предложи Шели. — Сложих малко в каната. Не знаех дали ще ти хареса.

— Майка ми я използваше като лекарство.

— Нищо чудно — кимна тя. — Цигулката ти е на сигурно място.

— Добре. Благодаря. Но мисля, че разглезваш вълка ми — Шели само се усмихна. — Всички ли... глезиш така?

— Зависи.

— От какво? — беше видял един мъж да насьрчава по подобен начин някаква жена по телевизията. Той зачака отговора ѝ и видя, че тя се изчерви. Защо ще се изчервява?

— Зависи от мъжа — Шели вдигна очи и ги прикова в него.

— Срещнах го вчера — Клейтън си помисли, че тя обича доктора.

— Кого?

Не говореше ли тя за него? Той сви рамене, тъй като не искаше да отговори. Ако Шели нямаше предвид доктора, защо да насочва вниманието ѝ към него.

— Кого си срещнал вчера?

— Срещнах много хора в болницата — отговори Клейтън и продължи: — Трябваше да облека хирургически дрехи и когато се опитах да хвана кола за връщане, хората си помислиха, че съм лекар, търсещ помощ. — Той бе успял да каже всичко това!

— С тези пожари в западната част на страната, никой не знае какво става — кимна разбиращо тя. — Наистина е объркващо.

— Имаш ли изба, където да сложиш вещите си?

— Не.

Клейтън се намръщи. Колко неподготвена беше Шели за бедствието. Можеше да загуби всичко. Сигурно беше градско момиче.

— От град ли си?

— Как позна? — леко се усмихна тя.

— Всички живеещи наоколо са готови за бедствието. Трябвало е да издълбаят изба, както са направили за басейна. Каква полза от него? Ако огънят премине оттук, ще загубиш всичко.

— Имам басейна — посочи тя. — Мога да напръскам къщата и да я поддърjam влажна.

— Вероятно ще свърши работа — не беше време да ѝ се кара. Нищо не можеше да направи тази година. — Има ли някакви пещери наоколо?

— Има една надолу по южния склон.

— Бих искал да я видя — Клейтън пое нещата в свои ръце. — Можем ли да отидем там и да я погледнем? Любопитен съм дали е подходяща.

— Разбира се. Ако бързаш, ще оставим лимонадата за после.

Той погледна почти празната си чаша. Ако я допиеше сега, покъсно нямаше да може да се върне и да поиска допълнително.

— Добре — изправи се той.

Шели взе якето си и го облече. Клейтън се сети, че трябваше да й помогне.

Те напуснаха къщата следвани от вълка и се отправиха по пътеката към склона. Той беше стръмен, на места имаше теснини с капеща вода. По наклонената повърхност се бе образувал естествен път. Вероятно някога оттук често бяха минавали хора. В миналото пещерата може да е била скривалище или място за живееене. Клейтън леко се развълнува.

Той водеше, а Шели го следваше. Това го изпълни с трепет. Имаше чувството, че са единствените двама души в света. Те и вълка. Опитоменото диво животно беше доста подходящо за случая.

Вървяха по пътеката внимателно, като й подаваше ръка на трудните места или там, където имаше свличане на камъни. Внезапно пещерата се появи пред тях и Клейтън се изненада. Искаше му се да бе взел пушката си.

По нищо не личеше, че някой или нещо е било там през последните години. Но никога не се знае дали отворът е само един. Клейтън каза на Шели да остане отвън, а той влезе да огледа. Вълкът го последва също толкова внимателно, душейки с нос. Клейтън стъпваше предпазливо, като въртеше главата си на всички страни. На едната стена имаше избледнели черни следи от огън, което показваше, че пещерата някога е била обитаема. Но кога?

— Клейтън? — чу той гласа на Шели, точно когато батериите му свършиха.

Тръгна обратно, без да се сети да й отговори. Тя беше влязла да го търси и когато той внезапно се изпречи на пътя й, Шели уплашено извика и докосна гърдите му, което почти го парализира.

— Помислих, че си паднал в някоя дупка.

— Бях внимателен. Ще трябва да дойдем със силно фенерче. Може да се окаже много интересно. А ти би могла да сложиш някои

неща тук и да ги опазиш от пожарите. Притежаваш ли нещо, което не би искала да загубиш?

Тя обърна глава, изучавайки пода на пещерата. Изглеждаше толкова уязвима и цивилизована в това примитивно място.

— Имам един ценен стол — Шели вдигна поглед към него.

— Ще го донеса тук.

— Няма ли да те затрудни? — тя изглеждаше искрена.

— Не. Щом е за теб.

Стольт принадлежеше на една прекрасна жена в частната болница — без причина обясни Шели. — Тя ми го даде.

— Ще го донеса тук.

— Когато пожарите преминат, ще дойдеш ли да го върнеш обратно в къщата ми?

— Разбира се — обеща ѝ той.

Тя му се усмихна в полумрака. Прииска му се да я целуне. Дали да опита? Клейтън много леко се наклони напред. Шели не се отдръпна и той нежно положи устните си върху нейните. Тя го целуна.

През тялото му премина електричество. Дишането му се промени. Изпита желание да затвори входа на пещерата с камък и да я задържи там.

Улф се върна от проучванията си с отегчена походка и ги прекъсна. Отиде до входа и седна да чака търпеливо.

— Какво ли е видял? — почуди се тя.

— Друг път ще разберем — обеща той.

— Трябва да се върна на поляната — не ѝ се искаше да го оставя.

— Довечера групата се връща.

— Ела да ми покажеш стола.

— Сега ли ще го донесеш?

— Да.

Шели го възнагради с усмивка, Клейтън усети как мускулите му придобиха нова сила и костите му станаха твърди като стомана. Имаше чувството, че е способен на всичко.

Стольт тежеше цял тон и беше дяволски грозен, но той успя да го занесе в пещерата.

— Зная, че това ни най-малко не е нужно, но ако наистина нещо се случи, ще ми е мъчно за този стол — говореше Шели, следвайки го.

— Госпожица Левенендър беше такава дама.

Шели беше много сладка. Беше ли възможно да я целуне отново? Беше ли възможно да я целуне отново... и да спре? Той пое дълбоко дъх и разтърка гърдите си.

— Улф с теб ли ще тръгне или може да дойде с мен?

— Може да остане с теб — на Клейтън му хареса, че тя го попита. Знаеше, че ако иска да върне вълка, ще се наложи да влачи глупавото животно за врата, за да го откъсне от нея. Също като господаря си, вълкът бе дал на Шели сърцето си. Дали тя разбираше, че я обичат две мъжки същества? Изглежда, все още се мислеше за свободна. Кога ли ще узнае? Кога ще осъзнае, че е хваната в капан?

Шели го изпрати до колата, следвани от вълка, който не прояви никакво желание да тръгне с господаря си. Клейтън се качи вътре и завъртя ключа с потни длани. Ще запали ли? Слава Богу! Сети се да освободи спирачката. Колата плавно потегли, като подскочи веднъж и забръмча надолу по пътя.

Беше пропуснал отклонението, по което трябваше да завие и обърна назад. Налагаше се да се върне доста, преди да поеме по правилния път.

Клейтън продължи да кара внимателно, без да прави повече грешки. Пристигна на поляната и видя Сам и още един камион.

Той предпазливо спря зад него, показвайки умението си. Изключи двигателя, дръпна спирачката и слезе от колата като ветеран.

— Къде, по дяволите, беше? — поискавайки обяснение Сам.

— Остана ли някакъв бензин?

— Да. Половин резервоар.

— Радвам се да чуя това.

— Беше страхотно — Клейтън подаде ръка. — Благодаря.

— Развалих един естествен човек — здрависа се с него Сам.

— Въведе ме в двайсетия век.

— Следва да те научим да работиш на компютър и да те включим в някое телевизионно състезание — ухили се Сам.

Клейтън се засмя. Чувстваше Сам като приятел. Всичко беше толкова хубаво. Имаше любима жена и приятел. Светът беше прекрасен, а животът — добър. Учудваше се, че родителите му бяха избрали да живеят в такава изолация. Знаеше, че и двамата умееха да карат кола. Някога бяха живели сред цивилизацията. Майка му беше от

източните щати. Питаше се, дали ако бяха живи щяха да го насърчат да излиза сред обществото.

Групата пристигна късно следобед. Бяха уморени и мръсни, но се радваха да видят Клейтън.

— Как си? — поздравяваха те Самотника. — Как са ръцете ти?
— Клейтън се радваше на приятелското им отношение.

Хората отидоха на душовете и хвърлиха мръсните и миризливи дрехи в един камион, като пъшката уморени. Седнаха да се хранят с намерение да не ходят никъде повече тази вечер.

Шели бе пристигнала, придружавана от Улф. Клейтън нито за минута не я изпускаше от очи, но си даваше вид, че не се интересува от нея. Забеляза, че е сменила дрехите си от следобеда с панталоните и блузата, които носеше в лагера. Както винаги, тя се държеше с другите делово, но любезно. Шели изпрати на Клейтън усмивка, която докосна най-нежните струни в душата му. При една от своите обиколки след вечеря вълкът се приближи до бившия си господар и му позволи да го погали.

Помолиха го да посвири. Шели донесе цигулката и му я даде, а той попита на съbralото се множество какво предпочита.

— Нещо спокойно. Живо. Утешително — имаше толкова предложения, колкото и хора.

Клейтън им изнесе цял концерт. Започна с празнични песни и завърши с бавни, спокойни мелодии. Всички на поляната останаха доволни.

Единствено те двамата с Шели не бяха уморени. Предстояха му два дни почивка със завърналата се група и той се включи в разчистването. После заведе Шели в гората и се разходиха под замъгленото нощно небе, придружавани от вълка.

Внезапно тя хвана ръката му.

За момент Клейтън престана да диша. Когато едрата му длан стопли нейната малка и студена ръка, той я премести в другата и прегърна Шели през раменете. Местността беше неравна и им беше трудно да вървят така плътно притиснати. Клейтън спря.

— Ти си най-красивото същество, което някога съм виждал —
гласът му бе толкова дрезгав, че едва можеше да се познае.

Тя се усмихна и вдигна засмяното си лице към него. Това беше напълно достатъчно за Клейтън и той сдържано я целуна. Усещането

беше прекрасно!

Телата им се докосвала и това съвсем не беше сън. Тя не се отдръпна. Кожата ѝ бе мека и гладка. Клейтън я притисна още по-силно в обятията си. Чувстваше се вълшебно.

Той вдигна глава и я погледна сериозно. Клепачите ѝ изглеждаха натежали, а нежните ѝ устни... тръпнаха в очакване. Шели не направи опит да се изплъзне от прегръдката му и той я целуна отново.

Но тя не разтвори устни и не допря езика си до неговия. Клейтън не беше сигурен как да постигне този вид целувка. Докосна с език процепа на устните ѝ и Шели леко ги разтвори. Езикът му продължи да я увещава, тя отвори устата си още малко и той успя да докосне нейния.

Това почти го възпламени. Той се уплаши, че мигът ще отлети и я притисна силно, стенайки.

Шели зарови ръце в косите му и започна да си играе с тях. Клейтън изпита диво и необуздано желание да я има, но разумът му надделя.

Той продължи да я възбуджа. Дишането му стана хрипливо, тялото му се изопна от напрежение, но той не я пусна и продължи да я целува, разтреперан, с разтуптяно сърце, без да може да откъсне ръцете и тялото си от нея. За него това бе сладко мъчение.

Прокара ръцете си нагоре по тялото ѝ до гърдите, задъхващи се под тежестта на гръденния му кош, и ги притисна в меката плът.

Тя не се възпротиви.

После ги плъзна по нежния ѝ извит гръб и впи изтърпналите си пръсти в ханша ѝ. Шели не направи нищо, за да го спре. Застанала срещу него, тя приемаше трескавите му целувки, позволявайки му голяма свобода.

Докато я целуваше, той отдалечи леко тялото ѝ от себе си и обхвата с ръка гръдта ѝ. Шели поклати глава и размърда раменете си, за да му покаже да не прави това.

Тя продължи да го целува и не се отдръпна. Клейтън дръпна ръката си, изгарящ от желание.

— Време е за лягане — долетя гласът на Сам, изплувал от тъмнината.

Клейтън вдигна глава и погледна натам. Сам бе твърде далеч от тях, за да забележи интимната им близост. Видя само, че се целунаха.

— Идваме веднага — провикна се Шели и спаси Клейтън, който все още беше зает с мисълта за целувката.

Сам си тръгна.

Клейтън погледна към спокойния вълк, който не ги беше предупредил, и го сгълча:

— Прекалено много сладкиши изяде.

— Защо говориш така? — Шели прокара пръсти през разрошената си коса.

— Той вече се цивилизова — престана да бъде нащрек и да пази.

— Беше много добър с мен — защити го тя.

Клейтън си помисли колко добър би могъл да бъде с нея, но по съвсем друг начин.

Те бавно се върнаха в лагера. Там се разделиха само с поглед и Клейтън се запъти самотен към спалния си чувал. Легна, сложил ръце под главата си, и се загледа в мъгливото небе. Знаеше, че с живота му става някакво чудо, и че много скоро той щеше да се промени към похубаво.

Клейтън дълго не можа да заспи, измъчван от мисли.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През първия от двета почивни дни групата през повечето време спа. Някои си отидоха вкъщи да видят семействата си, но по-голямата част бяха отдалече и се задоволиха с това да спят и да се излежават.

Тъй като нямаше от какво толкова да е изморен, Клейтън се включи в помощната група и помогна на Шели в оказването на първа помош и в изваждането на храната. Така той се намираше не само в компанията на Шели, но и на бившия си приятел, Улф. Вълкът бе търпелив и снизходителен към стария си познайник.

Шели трепереше.

— Какво ти е? — смърещи чело Клейтън.

— Студено е тази сутрин.

— Не е — опроверга я той, усмихвайки се с притворени очи. —

Причината е в това, че не носиш долни дрехи.

— Не е вярно, нося!

— Но не истински долни дрехи — в чекмеджето в Гасп беше видял тънкото бельо, което носеха жените.

Тя го погледна дръзко, но не отговори.

— Ще ти покажа истински долни дрехи, а после можеш да ми покажеш твоите.

— Клейтън! — тръсна глава Шели в знак на протест.

— Опитвам се само да помогна — усмихна се той. Вече не му беше така трудно да разговаря с жени. Може би малко попрекали, но тя не му се ядоса толкова много.

— Трябва да се държиш прилично — превзето каза Шели.

— Непорочен съм — закле се той с широко отворени очи и я накара да се разсмее. Това го опияни.

— Къде се научи да свириш на цигулка така хубаво?

— От дядо ми. Беше добър старец, знаеше много истории за миналото и харесваше музиката. Той ме научи на всичко, свързано с нея. Но не познавам жените. Един ден му споменах за това. Казах му: „Разкажи ми за момичетата.“ Беше, преди да се науча да не наричам

жените „ момичета“. Бях невежа. Дядо ми каза: „ Тук няма с какво друго да се занимаваш, освен с цигулка. На това място изобщо няма жени.“ И тъй като не се занимавах с жени, занимавах се само с цигулката. Не зная нищо за жените.

Шели се засмя подигравателно. Това му помогна и той също се засмя, така че тя не му повярва.

Докато работеха заедно, Клейтън не я докосна. Не я прегърна през раменете или през кръста, нито пък хвана ръката ѝ. Но не откъсваше поглед от нея.

Тя беше съвършена. Един мъж нямаше нужда, а и не можеше да се надява да намери по-съвършена жена. Шели бе онова, което Клейтън искаше и той щеше да направи всичко възможно да ѝ се хареса. Беше просто. Клейтън ѝ се усмихна.

— Защо се усмихваш?

— Мислех си да те целуна.

— Клейтън! — престорено се възмути тя.

Той знаеше, че не е. Бузите ѝ порозовяха, доставяше ѝ удоволствие да я предизвиква.

— Косата ти е толкова хубава.

— Карапе да се смущавам — каза тя и отметна косата си назад с ръка.

Клейтън се усмихна, толкова лесно бе да съблазниш една жена. Скоро щеше да я има, тя щеше да го опознае и да го обикне. Нямаше да се наложи да хитрува. Просто ще бъде естествен и тя ще падне право в капана му.

— Тялото ти е красиво — каза той.

Това я шокира. Не знаеше какво да отговори.

— Прекалено смело ли беше? — въпростът се изплъзна от устата му.

— Да.

— Но аз наистина смятам така.

Тя прехапа долната си устна, сдържайки усмивката си. Значи не беше истински обидена.

— Бих искал да те заведа в гората, в моя дом. Но ще трябва да почакаме известно време. Намира се точно на браздата, ако пожарът продължи натам, мога да го загубя.

— Ще бъде ужасно — загрижено каза тя. — Това първоначално построена къща ли е?

— Не, горяла е един или два пъти, докато е била собственост на родителите ми. Върнали се там след Виетнам и я построили отново. Хубава къща е.

— Надявам се да не изгори — съчувствоно докосна ръката му Шели.

— Ако изгори, ще е построи отново.

— И дотам няма път? — тя спря и го погледна.

— Няма нужда.

— Ами ако се случи нещо непредвидено — попита Шели — и трябва да отидеш в болница?

— Разчистваме място за хеликоптер — обясни Клейтън, като че ли беше нещо обичайно. — Удобно е.

— Как точно си изкарваш прехраната?

— Живея от земята — той посочи с ръка пейзажа.

— Аха... и нямаш басейн?

— Нашият е малко хладен — имаше предвид едно широко място в пролетен поток. — Но не е далеч, а и в гората можеш да плуваш гол. Бих искал да те видя така в него.

— Пак започваш — весело му се скара тя.

— Аз съм честен човек — той я погледна самодоволно и Шели се разсмя. Държеше я в длани си... почти. Много скоро щеше да бъде негова.

Спиърс се грижеше групата да получава топла храна и резервоарът с вода за къпане да бъде пълен.

— Водата я карат от доста далече — каза той на Клейтън. — Наблизо има езера, но те са в толкова деликатно екологично състояние, че горската служба няма да позволи да се вземе вода от тях, по каквато и да е причина, дори и за потушаване на пожарите. Водата от душовете може да унищожи тази поляна, затова я събираме и използваме за гасене.

— Не знаех, че е толкова трудно да се опази природата от нашествието на туристите — поклати глава Клейтън.

— Има много противоположни мнения по този въпрос — съгласи се Спиърс. — На първо място трябваше да оставим земята на спокойствие. Доста хора искат да видят красивите дървета, защото

според тях, те са истинската природа. Трагедията при пожарите е, че в същото това време в южното полукулбо дъждовните гори умишлено се опожаряват. Помисли си какво причиняват на атмосферата всички тези пожари.

— Парниковият ефект — Клейтън бе гледал по телевизията предаване по този въпрос.

— Да. Ако всички хора в света посадят поне по едно дърво, може би ще се компенсира загубата на дъждовните гори.

— Направили сме доста да съсипем този свят за кратко време — Клейтън се огледа.

— Да — Спиърс трябваше да се съгласи. — Поне започваме да го осъзнаваме и да разбираме какво става. Имаме нужда от повече правдиви, а не от успокояващи доклади.

— Родителите ми нямаха други деца, защото пренаселеността бе започнала да става очевидна. Прекалено много хора живеят на света, това е.

— Трябва да направим каквото можем да ги образоваме — добави Спиърс.

— Как ще накараш алчните и egoистите да те чуят?

— В това е проблемът — поклати глава Спиърс.

— Хей, Клейтън, защо не отидем в града и да ти вземем шофьорска книжка? — провикна се Сам и приближи.

— Защо не. Аз ще карам — засмя се Клейтън.

— Не, аз. Трябва да те инструктирам, докато стигнем града, за да можеш да изкараш писмения изпит. Умееш да пишеш, нали?

— С писането си намерих жена на един мъж.

— Наистина ли? — засмя се Сам.

— Тя е съкровище — ухили се Клейтън, като си спомни мускулестата беззъба жена на Стинки, говореща с дрезгав глас.

— Какво ще кажеш да напишеш едно писмо от мое име до жена ми? — заинтересува се Сам.

— Не. Научи се да говориш с нея — посъветва го експертът. — И я изпрати някоя друга сантиментална картичка, ей така, без повод. — Тази идея му бе дошла от една реклама.

— Можеш да ми помогнеш да избера няколко в града, а аз ще ти купя бира.

— Ако ми позволиш да карам на връщане, това ще бъде достатъчно. Не мога да пия бира.

— Споразумяхме се — те си стиснаха ръцете.

— Изгубил си шофьорската си книжка ли? — попита Спиърс.

— Не. Никога не съм карал. Сам ме учи — засмя се той и сложи ръка на рамото на Сам. Клейтън се огледа за Шели и забеляза доктор Майкъл Джонсън. Опасността веднага събуди бдителността на Клейтън и сърцето му започна лудо да бие.

— Хайде да вървим — подканни го Сам.

— Успех на изпита — пожела му Спиърс.

— Благодаря — отвърна Клейтън. Когато Спиърс се отдалечи, той изръмжа на Сам: — Какво прави тук този клоун? — Майка му наричаше така хората, когато не бяха съгласни е нея.

— Кой?

— Майкъл Джонсън.

— Докторът? — изненада се Сам. — Познаваш ли го?

— Срещнах го в болницата.

— Идва тук да преглежда почиващите групи — каза Сам с протест в гласа. — Прави го доброволно. Добро момче е.

— Да — кисело отвърна Клейтън.

— Ау, виж тази брюнетка. Досега не се е появявала насам.

— Казва се Маги — с готовност го осведоми Клейтън.

Сам отметна глава назад и го зяпна.

— За човек, който до вчера не е знал да кара, наистина се справяш добре.

— Какво прави Джонсън, че разговаря с Шели?

— Тя дава първа помощ — напомни му Сам с изключително търпение.

— Той не разговаря за лекарства.

— Започва да се държи собственически — ухили се Сам. —

Знаеш, че те видях с нея миналата нощ. Тя не се е държала така с друг мъж.

— Не е ли?

— Видя как се отнася с нас — оплака се Сам. — Всички сме опитвали. Как успя?

Клейтън мълчаливо размишляваше за хубавия доктор, който се опитваше да му отнеме жената.

— Хайде, Клейтън. Да тръгваме, за да се върнем за вечеря.
Побързай.

— Искам да я помоля да наглежда цигулката ми.

— По дяволите, човече, никой не е толкова глупав да я пипа.

Но Клейтън отиде да вземе цигулката си от раницата и се отправи обратно през поляната към Шели.

— Шели — каза той, — би ли ми пазила цигулката? Трябва да отида в града.

Тя му се усмихна ослепително, но Клейтън почти не забеляза това, тъй като вниманието му бе погълнато изцяло от мъжа с нея.

— Здравейте, вие бяхте Мастьрън, нали? Как са ръцете ви?

— Добре са — учтиво отвърна Клейтън на нищожеството. — Ще се върна — обърна се той към Шели и се отдалечи, като едва не подмина Улф, който седеше до нея.

Клейтън се усмихна на себе си. Вълкът пазеше собствеността му. Или може би своята територия? Нямаше значение. Улф му бе позволил да целуне Шели, но показваше зъбите си на Джонън. Добър вълк.

Клейтън се присъедини към Сам малко по-спокoen. Отидоха при колата му и подкараха към Джакън. През целия път Клейтън се обучаваше да кара безопасно — какво трябва да е разстоянието между колите, кога да започне да сигнализира и кога да завива. После Сам му обясни кога и как да намалява и го демонстрира. На едно кръстовище трябваше да се огледа наляво, след това надясно и отново наляво, преди да навлезе в него. Изобщо обясни му всички основни неща.

Клейтън попи всичко. На писмения пропусна две неща, но кормуването мина лесно. Беше блестящ. Вече бе шофьор! Имаше нужда от това умение. Никой не знае кога ще му потрябва да кара кола.

Двамата отидоха до една будка да купят поздравителни картички. След като разгледаха всички, свързани с приятелството и любовта, най-накрая откриха две подходящи според Сам. Той накара Клейтън да ги плати.

После отидоха в пощата, купиха марки и Клейтън търпеливо изчака, докато Сам се мъчеше да подпише картичките на писалището във фоайето. Клейтън нямаше да го остави да се предаде, затова той ги изпрати.

Клейтън се забавляваше със Сам. Струваше му се смешно, че той се отнасяше с такова пренебрежение към жените, които не го

интересуваха, а ставаше истински параноик и много внимателен спрямо тази, на която държеше. Това беше глупаво.

Клейтън подкара обратно към поляната.

Проклетият Майкъл Джонсън все още беше там и щеше да остане за вечеря! Нямаше толкова работа за един лекар. Освен няколко ожулвания, какво друго? Шели. Майкъл Джонсън също желаеше Шели. Една жена не може да обича двама мъже едновременно. Клейтън Мастърсън бе мъжът за Шели Адамс. Само той.

— Изглежда твоето момиче се интересува от друг мъж, Клейтън — каза червенокосият, подсмихващ се важно, Отис с тих напевен глас.

Това преля чашата.

Клейтън се изправи, бълсна изненадания Отис и го притисна в едно дърво. Вниманието на всички бе привлечено. Клейтън вдигна Отис над главата си и се завъртя, търсейки място да го хвърли. Чуха се възклициания и протести.

— Недей, Клейтън — извика Сам.

— Клейтън! Пусни го — прозвуча острият глас на Шели.

Все още държейки Отис високо във въздуха, Клейтън бавно се обърна и разбунтувано погледна любимата си. Изражението й бе сериозно, а очите ѝ — пълни с възмущение.

В настъпилата напрегната тишина Клейтън бавно пусна Отис на земята, като през цялото време гледаше Шели. Искаше да ѝ покаже, че го прави само защото тя му бе заповядала. Той оправи якето на Отис и изчетка раменете му. После отново погледна към Шели.

Тя се отдалечи подобно на кралица и Клейтън ѝ се поклони, като попита тихо:

— Още някой?

Никой изобщо не каза каквото и да било.

След вечеря той посвири на цигулката. Стара се повече от всяко, понеже докторът все още беше там. Искаше да се покаже... като с Отис. Шели трябваше да знае, че е превъзходен мъж. Той не само беше силен, но и беше чувствителен. Според даваното по телевизията, това бе важно за една жена. Наистина трябваше да я заведе в гората за седмица да ѝ покаже, че може да се грижи за нея и при тези обстоятелства. Тя вероятно нямаше да се съгласи. Поне не веднага.

Клейтън така изненада групата с реакцията си спрямо Отис, че хората не реагираха веднага на музиката. Една от жените стана да танцува със Сам. Той даде тон като истински приятел на Клейтън. Скоро започнаха да танцуват и други. Разбира се, докторът покани Шели. По дяволите! Трябваше да се досети, че ще стане така. Той не го изпусна от очи, не можеше да понесе, че тялото на Шели се докосва до тялото на друг мъж.

Но какво да стори? Никой друг не свиреше на цигулка. Как да остави инструмента и да отиде да танцува с нея? На фона на тишината? Сам отиде до камиона си и донесе магнитофон. Приближи се до Клейтън и тихо го попита:

— Искаш ли да танцуваш с дамата?

Клейтън се усмихна на приятеля си. Във филмите за Втората световна война показваха как мъже отнемаха партньорките на други мъже. Клейтън щеше да танцува с Шели. Не беше сигурен как точно да го направи, но трябваше да я вземе в прегръдките си.

Когато Клейтън завърши парчето, което свиреше, Сам сложи лента в магнитофона и го включи. От него гръмна дива и дрезгава рок музика. Всички станаха и се раздвишиха, затропаха с крака и затанцуваха самостоятелно. Задръстеният път се превърна във водовъртеж от размахващи се ръце и въртящи се тела, хората се смееха.

Клейтън с ужас гледаше как Шели се извива еротично под такта на музиката. Какво, по дяволите, мисли, че прави тя? Той се приближи и каза:

— Отнемам ти я.

Майкъл и Шели го погледнаха странно, тъй като никой в действителност не танцуваше с някой друг. Докторът се засмя, тъй като ревността на Клейтън беше толкова очевидна. Очите му светнаха предизвикателно. Клейтън си помисли, че Майкъл има черен колан и е експерт по карате. Никой мъж не предизвиква друг след подобна демонстрация, каквато Клейтън направи е Отис, освен ако не е съвсем сигурен, че ще спечели.

Тогава Шели хвана ръката му, обръна го към себе си и затанцува с него. А медицинската сестра Маги пое доктора.

Клейтън веднага разбра, че Шели беше сменила партньора си, не за да танцува с него, а за да намали напрежението. Тя спасяваше

доктора от объркване. Или може би спасяващо собственото му лице? Не му се усмихна, нито направи опит да флиртува. Тя просто се движеше и поклащаше и изглеждаше също толкова скандално порочна, колкото и всички други жени там, танцуващи така свободно. Клейтън си помисли, че другите жени изглеждат добре. Но Шели беше прекалено умна, за да се държи по този начин. Не беше прилично.

— Внимавай как се държиш — каза той.

— Това и правя — учудена, тя го погледна въпросително. — Ти си този, който се държи дивашки и хвърля хората, и се натрапва на танцуващите.

— Ти се кълчиш — Клейтън притвори очи, като че ли бе узнал това по интуиция.

— Боже, Господи!

— Знаех си, че няма да разбереш...

— Имаш оstarели разбирания! — избъбри тя.

— Не е вярно! — запротестира той. — Все още не съм навършил трийсет.

— Държиш се така, все едно току-що си слязъл от планината!

— Това е самата истина — Клейтън се изненада, че тя не го знаеше. — Слязох, за да помогна за гасенето на пожарите.

— Бих могла да те удуша! — Шели влагаше в танцуването повече чувство, отколкото умение. Беше стиснала юмруците си, а от очите ѝ хвърчаха искри.

— Добре — той си помисли, че тя е великолепна. — Хайде да се махнем от тази тълпа и можеш да опиташ. Бих искал да го направиш. Имам нужда да ме увериш, че принадлежиши на мен.

— Какво? — ахна тя. — Не ти принадлежи!

Клейтън нетърпеливо поклати глава, но той умееше да чака. Шели наистина все още не разбираще. Той я обичаше и ѝ се подчиняваше. Какво повече можеше да иска тя? Трябваше да купи някакви предпазни средства.

— Утре отивам в града и ще решим този въпрос веднъж завинаги — каза ѝ той.

— Какъв въпрос? — подозрително попита тя.

— Този за нашите отношения.

— Какво общо има това с отиването ти в града?

— Трябва да взема нещо за теб — предразположи я той.

— Подарък? — сви вежди тя. — Какъв?
— Ще видиш — блажено ѝ се усмихна Клейтън.
— Не трябва да харчиш парите си за мен.
— Ще го споделя с теб — увери я той.
— Не искам никакви подаръци.

— Не и този — тя поклати глава и той се усмихна на преценяващите ѝ внимателни очи.

Когато парчето свърши, Маги Франклин хвана Клейтън за ръка и каза:

— Мой ред е.

Той чу как Шели възмутено си пое дъх и това му подейства като балсам на рана.

— Благодаря, но съм зает — отвърна Клейтън.

— С нея ли? — невярващо попита Маги.

— Да.

— Тя е безинтересна — прецени я Маги. — Ще те направи на глупак за не повече от година. Без майтап.

— Не я познаваш така, както аз — много любезно каза Клейтън на Маги. — Ще си намериш някой. Почакай и ще видиш — той я потупа по рамото като чичо.

— Ще бъда наблизо — Маги обърна гръб на Клейтън и хвърли на Шели унищожителен поглед, преди да се отдалечи.

Клейтън случайно погледна и забеляза, че докторът наблюдава развеселен. Помисли си, че при други обстоятелства биха могли да бъдат приятели.

Той хвана здраво Шели за лакътя. Наложи се да го стисне, тъй като тя се опита да се измъкне. Отведе я далеч от другите с желание да я върне обратно в гората. Беше достатъчно тъмно и той бе достатъчно смел да понесе очарователния ѝ гняв, но тя се съпротивляваше.

— Ела с мен — каза ѝ той. — Не искам да те целувам пред всички тези хора, но ако не се държиш прилично ще го направя.

— Не смятам, че поведението ми е неприлично, но ти съвсем прекаляваш! — отвърна през зъби тя.

— Научи ме как да се държа — Клейтън си помисли, че бе толкова разумен и вежлив, че Шели скоро щеше да се разтопи. — Ела и ме целуни, а после можеш да започнеш.

— Ако не ми пуснеш ръката, ще те ударя.

— Харесвам смелите жени — усмихна се той.

— Ти напълно си откачил.

— Не съм — увери я Клейтън. — Просто не искаш да си признаеш, че си моя. — И продължи поучително: — В днешно време жените са склонни да смятат, че им харесва да са независими. Но не е вярно. Наблюдавал съм го по телевизията. Когато искат да изглеждат така, в действителност те примамват някой мъж да се хване и да ги вземе под свое покровителство. Готов съм да бъда този мъж за теб. Ще се укротиш лесно и бързо. Все едно е да яздиш див ко...

— Предупреждавам те за последен път!

— Не си готова? — той пусна лакътя ѝ. — Добре.

Шели си пое дъх на няколко пъти, опитвайки се да каже нещо, но се въздържа и се отдалечи.

— Тя си отиде — отбеляза Сам, като се приближи.

— Малко е упорита — намръщи се Клейтън.

— Не можеш да ухажваш една жена както обяздваш кон, Клей — нетърпеливо го укори Сам.

— Клей, заради мен ли ти се ядоса? — приближи се Отис.

— Не. Вероятно е неразположена — разбиращо въздъхна Клейтън.

Един голям камион пристигна на поляната и спря със скърцане. От него скочи някакъв мъж и се втурна, викайки:

— Спиърс? Хей, Спиърс!

— Тук съм.

— Имаш човек, който е обучен да скача в димна обстановка.

Мастьрсън. Невредим ли е?

— Разбира се.

— Имаме нужда от него. Къде е?

— Не — дочу Клейтън тихия глас на Шели.

Мъжете трябва да отидат на война, а жените да седят и да чакат. Такава бе темата на всички стари филми за войната. Тази банална закономерност беше нарушена от жените, които не искаха просто да седят. Погледна жените на поляната, дошли да се борят с огъня. Те са доказали себе си. Но неговата задача бе да скача в дима... Клейтън вдигна ръката си в настъпилата тишина.

— Тук съм — достатъчно драматично каза той.

— Вие ли сте Мастьрсън? — попита непознатият.

— Да — изпъна се Клейтън.

— Не ни достига един човек. Бихте ли се присъединили към нас?

— Няма проблеми — хладно отговори той. Най-великата фраза от телевизията.

— Ще ви бъдем благодарни.

Клейтън отиде при човека с твърда крачка.

— Готов ли сте? — попита мъжът.

— Да.

— Трябва да ви инструктираме и да ви дадем дрехи. Може би ще се наложи да минем първо без снаряжение. Опреснихте ли знанията си?

— Да — кратко отвърна Клейтън.

— Отлично. Мисля, че предполагаемото място е недалеч от дома ви.

— Лесничеят ли? — лаконично попита Клейтън.

— Все още не сме го евакуирали.

— Познавам района добре.

— На това разчитаме — мъжът се обърна към Спиърс: — Мастърсън може да не се върне в тази група.

— Ще се погрижим за нещата му — после Спиърс уточни: — Цигулката и вълка.

— Благодаря ви — Клейтън се обърна към непознатия: — Готов съм.

— Много сте бърз — усмихна се той. — Такива мъже харесвам. Да тръгваме.

Клейтън хвърли един поглед на Шели. Тя хапеше кокалчето на пръста си с широко разтворени очи. Това беше задоволително. Той бързо се обърна и се отдалечи величествено.

Клейтън се качи в камиона и тръгнаха. Направи му впечатление лоста за скоростите, който беше различен от този в колата на Сам. В този момент в ума му се загнезди една мисъл, която започна да го тормози. Чудеше се дали някога щеше да види Шели отново.

ПЕТА ГЛАВА

Клейтън знаеше за двете „шеги“, известни между скачалите. Те бяха свързани с факта, че скачат от негорящи самолети сред горящи дървета и че винаги носят в себе си ябълка, за да могат да я сложат в устата си, ако бъдат хванати от пламъците на непреодолимата огнена буря. Черен хумор.

Приемайки малко буквально нещата, когато Клейтън чу за ябълката миналата година, първо си помисли, че я използват за овлажняване на устата и чак после се досети, че така не могат да крещят. Никога не бе виждал по телевизията ябълка в устата на печено прасе. Ето защо, причината може би не беше в това, че възприемаше нещата съвсем буквально, а просто му липсваха опит и познания за нравите и обичаите на хората от останалата част на страната.

И за жените. Ядосваше се, че за кратко време бе успял да се убеди, че може да спечели Шели с инстинктивната си реакция към нея. Мислеше, че познава жените — от телевизията. Но те бяха от съвсем друга раса. Почувства се близък със Сам, който се държеше толкова свободно с всички останали жени, но не и с любимата си — не знаеше какво да й каже и как да се държи.

Първо трябваше да опознае Шели. Но междувременно Клейтън се концентрира върху това как и кога шофьорът сменяше скоростите на голямата кола, което заангажира вниманието му, докато пристигнаха на високото пасбище край горската служба.

Групата на скачачите беше инструктирана и тъй като Клейтън познаваше територията доста добре, той отговаряше на въпросите. На следващия ден на зазоряване димът се беше сгъстил, забавен от студа, но се превръщаше в стълб. Те облякоха специалните костюми, качиха се в самолета и излетяха.

Клейтън наистина не обичаше да прави тази стъпка в нищото. Нямаше нищо против да лети или да се приземява и не се колебаеше да скочи, но пространството между самолета и земята можеше да се окаже доста измамно. От първата крачка в пространството, докато

скачачът стигне земята, всичко може да се случи. Въздушните потоци в планинска местност бяха непредвидими, а и с допълнителното завихряне, дължащо се на топлината от пожара, ветровете ставаха особено опасни. Винаги скачаха сред дърветата, където имаха нужда от тях, като се молеха да попаднат на някое малко сечище.

Всеки скачач разказваше своите ужасни истории с удоволствие. Колкото и фантастични да бяха, те почти винаги отговаряха на истината.

Но този скок щеше да бъде на собствената територия на Клейтън. Неговият дом беше в опасност. Наблюдавайки местността от самолета, той избра мястото. Скочи пръв от петимата. Не го направи, за да се перчи. Просто знаеше къде се намират.

Спускането беше опасно, но без произшествия. Приземиха се, събраха парашутите си и се организираха да започнат работа, без да губят време. Нахвърлиха се яростно върху браздата със специалните си лопати и кирки, като се опитваха да ограничат огъня хоризонтално. Той почти се отдръпна. Успяха да го надвият късно след полунощ, приблизително шестнадесет часа след скока им.

Бяха мръсни, окъсани и воняха. Оттеглиха се и продължиха да наблюдават, патрулирайки по ред край браздата. На зазоряване отидоха да чакат на мястото, откъдето трябваше да ги вземе хеликоптерът.

- Наблизо ли живееш?
- Оттатък пътя.
- Наистина красиво място.

Клейтън се обърна да го огледа и забрави да отговори. Виждаше онова, което винаги бе виждал — привидно недокоснатата красота на този свят. Клейтън се обърна към мъжа, който го беше заговорил, но той вече разговаряше с друг.

Хеликоптерът пристигна и скачачите бяха отведени обратно в базата да се нахранят, изкъпят и поспят. След десет дена и още три скока, групата отново беше в пълния си състав и когато Клейтън се върна уморен и миришещ, му благодариха за помощта.

- Може ли да те извикаме, ако отново не ни достигат хора?
- Разбира се.
- Утре можеш да се върнеш при групата си — усмихна се мъжът. — Вече знаем къде да те намерим. Утре сутринта ще има камион натам.

— Ще тръгна сега — отвърна Клейтън.
— Трябва да останеш да спиш тук. Уморен си до смърт.
— Няма проблеми — послужи си пак с този добър отговор от телевизията.

Клейтън съблече специалния екип и облече своя. Не си направи труда да се изкъпе, защото искаше по-скоро да се върне при Шели.

Пътуването му отне цялата нощ и по-голямата част от следващия ден. Вземаха го различни камиони, в които успяваше малко да подремне. Част от разстоянието измина пеша, чудейки се дали ще завари поляната отново празна. Всички бяха там в края на двудневната си почивка.

Вечерта го посрещнаха с добре дошъл и му дадоха възможност да разкаже за скачачите, но той не разбра, че трябва да сподели преживяванията си с другите и само отвърна:

— Трудно беше. Също като при вас, момчета. Просто стигаме там по различен начин.

Това не беше достатъчно. Другите вече имаха общи преживявания и ги обсъждаха. Клейтън не попита нищо, за да се включи в разговора им, тъй като не знаеше как да го направи и отново се превърна в аутсайдер. Не можеше да се приспособи и имаше чувството, че вече не е част от групата.

Изтощен, той седна на спалния си чувал в другата част на поляната, за да наблюдава как Шели дава първа помощ.

Сега пришките от работата бяха съвсем малко. Ръцете им бяха свикнали на постоянните усилия, а телата им се бяха приспособили към различните движения, изискващи се от тях. Членовете на групата се движеха по-лесно и бяха станали по- силни.

Ядоха много. Говореха, задаваха въпроси, споделяха. Улф дойде при Клейтън и му се усмихна. Той нежно прегърна животното, спомняйки си как бе намерил вълчето и бе му помогнал да оцелее.

Вълкът беше търпелив, но се върна при Шели.

Най-накрая тя се приближи.

— Здравей, Клейтън — изглежда наистина не искаше да разговаря с него. Хвърли поглед към околните, изпитвайки неудобство.

— Здравей.

— Добре ли си?

— Да — помисли си, че Шели се държи малко хладно. Дали е била с доктора, докато го нямаше? Погледът ѝ бе насочен някъде зад него, през поляната. Кого търсеше да види? — По-добре си почини от мен. — Той привлече вниманието ѝ към себе си. — Достатъчно зрял съм. — Клейтън искаше да ѝ напомни, че бе войн, завърнал се от битка. Не беше спал цяла нощ, за да дойде при нея, но не ѝ го каза.

Помисли си, че изглежда тя не искаше да го забележи.

Шели разгледа пръстите си и вдигна очи към небето, пристъпвайки нетърпеливо, но не погледна Клейтън.

— Сега си пак при нас, нали? — попита тя.

— Да — изглежда Шели не се зарадва на отговора му. Тя насочи погледа си встрани от него и неспокойно облиза устните си. Дори не съзнаваше, че той я наблюдава. Какво я бе накарало да се промени така?

— Е... Как са ръцете ти?

— Добре — можеше да притисне мекото ѝ тяло към себе си и да я целува до полууда. Как щеше да реагира, ако го направи? Щеше ли да крещи и да се бори? Спомни си онази нощ в гората, когато му бе позволила не само да я целува, но и да я докосва и не можа нищо повече да каже.

Тя се поколеба. Той се огледа да види дали Майкъл Джонсън не се спотайваше някъде наоколо. Може би Шели искаше да се върне при него.

— Е... — изглежда тя не намери думи. — Цигулката ти е при мен, нали си спомняш?

— Да.

— Предполагам, че си твърде уморен, за да свириш тази вечер?

Тя си мислеше, че е слаб, че не е способен повече на нищо? Беше смъртно уморен и не можеше да се преструва, че е готов за истинска дейност. Но трябваше да направи някаква равносметка, преди да се просне и да заспи.

— Ще изsvиря едно парче.

— Ще отида да я донеса — каза тя и леко се усмихна. В следващия миг беше вече изчезнала. Просто така. Отиде да вземе цигулката, като извинение да преустанови разговора си с него.

Натежалата му душа изстена от отчаяние. Как можа да тръгне като герой, а да се върне като някакво нежелано изгубено животно?

Той се огледа за Сам, но от него нямаше и следа.

Разстроен, Клейтън легна на спалния си чувал, чувствайки се сред тази пълна с хора поляна по-самотен, отколкото през всичките години в планината. Тогава поне си мечтаеше, че ще намери жена, която да го обича. Сега тази мечта беше загубена. За него нямаше други жени, освен Шели.

Тя прекоси поляната с цигулката, следвана от няколко други заинтересовани.

Когато Клейтън взе цигулката от нея, вече се свечеряваше. Тя му се усмихна и събърчи нослето си.

— Наистина миришеш на зрял!

Той се засегна. Трябваше да спре някъде и да се изкъпе, но толкова искаше да се върне по-скоро при нея. Клепачите му се спуснаха и закриха разстроените му очи.

— Пострада ли някой от скачачите? — загрижено попита тя.

Зашо му зададе този въпрос? Клейтън поклати отрицателно глава. Само той беше наранен... от нея. Настрои цигулката и изsvири най-хубавото си парче. То нямаше име, освен това, с което го бе нарекъл дядо му: „Несподелена любов.“

Клейтън беше пораснал, преди да научи значението на думата, но изпитваше истинско съчувствие към този, който беше написал такава разтърсваща душата музика. Съзнаваше, че композиторът е страдал. Веднъж, когато изsvири тази песен, очите на майка му се бяха напълнили със сълзи. Клейтън бе казал:

— Той е почувстввал болка.

Тя го бе погледнала през сълзи и бе попитала:

— Откъде знаеш, че е бил мъж?

Развълнуван от силното чувство, породено от музиката, Клейтън беше сигурен.

— Само един мъж може да страда така, заради жена — бе отвърнал той с младежкото си невежество.

— Ax — тихо рече майка му, — колко е хубаво да се върнеш към младостта.

Клейтън едва сега проумя думите й.

Клейтън накара цигулката да ридае. Звуците на музиката докоснаха сърцата на всички слушащи. Той като че ли свиреше за опожарената пустош. Това беше песен за една голяма скръб.

Клейтън погледна към Шели, за да ѝ покаже мъката си и забеляза сълзи по клепачите ѝ, също като онези, изпълнили очите на майка му. Значи Шели също изпитваше чувства. А защо не към Клейтън Мастърсън?

Той дръпна последния тъжен акорд и настъпи тишина.

Клейтън остави цигулката и се изправи. Искаше да отиде да се изкъпе. Пристипи напред със замъглени от чувство очи.

— О, Клейтън, беше толкова тъжно — въздъхна Шели.

— Да.

— Не ни оставяй така — извика някой. — Изsvири нещо обнадеждаващо.

— В песента имаше мъка, не отчаяние — изненада се той.

— Има ли разлика? — попита друг.

— Да — отвърна Клейтън.

— Не, няма — прозвучаха гласове.

Шели сложи ръката си върху ръката на Клейтън и го спря. Доближи се до него и му каза:

— Изsvири ни някоя по-весела песен или всички ще се разплачам.

„Нека плачат“ — помисли си той, но знаеше, че не иска да види сълзите ѝ и се предаде.

— Добре — скръбта му щеше да бъде само негова.

Изsvири една серенада. Високите тонове звучаха присмехулно, а ниските — заплашително, после звуците се сливаха в бърза и дръзка мелодия. Думите почти се чуха от пеещите струни и всички слушатели се разсмяха.

Скръбта изчезна от очите на Шели и тя се засмя с тях. Клейтън се навъси. Искаше Шели да е тъжна. Защо тя ще се смее, когато сърцето му бе съкрушенено?

Той се поклони на ръкоплясканията им, но прибра цигулката в калъфа ѝ. После се изправи уморено, взе дрехи за преобличане и се запъти към камиона с душовете.

Дълго стоя под горещата струя вода. Когато я спря и дръпна завесата, там го чакаше Шели с хавлиена кърпа в ръка. Тя му я подаде разтворена, така че да скрие голото му тяло от очите ѝ. След това се повдигна на пръсти и бързо го целуна по устата.

— Добре дошъл — каза тя, обърна се и си тръгна.

Той беше смаян, учуден, изумен. Избърса се разсеяно. Облече се като насын. Тя се бе осмелила да влезе при душовете, знаейки, че той беше вътре и беше гол. Бе направила това, скрила от погледите на другите и го бе целунала доброволно!

Какво трябва да направи сега?

Бавно излезе от камиона, като се опита да си представи как трябва да се държи, но тя не беше отвън. Огледа се и видя, че джипът й го няма. Бе го целунала и избягала.

Доста объркан, Клейтън прекоси бавно, уморено поляната и се пъхна в спалния си чувал. Лежеше, опитвайки се да я прогони от съзнанието си, но без резултат. Първо не бе проявила никакъв интерес към него, а после бе дошла специално да го целуне. За Клейтън това бе пълна промяна — жените бяха голяма загадка.

Той заспа и сънува. Всичките му сънища бяха свързани с Шели и бяха забележително еротични. През цялата нощ изгаряше в треска, без да намери спокойствие. Спа лошо и се събуди уморен. Жените носеха болка.

На сутринта тя беше там, бодра и отпочинала. Раздаваше храната, като че ли нямаше никакви проблеми и весело се усмихваше. Идеше му да ѝ извие врата. Той се приближи към нея и в главата му силно зазвуча серенадата. Смехът ѝ радостно трептеше, докато той се чувстваше сърдит, дълбоко засегнат. Клейтън се засмя.

Тя вдигна очи, улови погледа му и се изчерви.

Защо се изчерви? Защото миналата нощ бе влязла в камиона с душовете и може би отново го бе видяла гол?

Или пък бе имала същите сънища като неговите? Беше гледал едно предаване за телепатията. Дали чрез мисълта му тези горещи, горещи сънища не се бяха предали и на нея? Надяваше се да е така. Тя трябваше да се почувства толкова разстроена, колкото бе и той. Имаше усещането, че тялото му е попарено. Той страдаше по Шели.

— Е, Клейтън — рече Спърс, — радвам се да те видя отново. Обадиха се от планинската база и казаха, че са те съсишли от работа и имаш нужда от почивка. Вземи си няколко дни. Не може да караме доброволците да работят до припадък. Изглежда времето през септември ще се задържи такова, а без никакъв дъжд ще стане наистина лошо. Моли се да падне рано сняг. Ако това не стане, може

би по-късно ще имаме по-голяма нужда от теб, отколкото сега. Защо не отидеш в града за няколко дни?

— Благодаря.

— Шели, имам нужда от някои провизии. Трябва ли да ходиш на друго място? Изглежда групата няма да се върне по-рано от седмица. Необходимо е да проверя един участък северно от парка. Би ли помолила да доставят тези неща тук след пет дни? Трябва да се напълни и цистерната. Ще се погрижиш ли за това?

— Разбира се, ще дам поръчките рано сутринта — отвърна тя на Спиърс. После се обърна и попита Клейтън, без да го погледне: — Искаш ли да дойдеш с мен в града?

— Аз... да. Но трябва да се кача до къщата си, за да се уверя, че всичко е наред.

— Лесничеят, който се намира недалеч от дома ти, каза, че засега изглежда добре — рече Спиърс.

— Благодаря — Клейтън се почувства неловко. Щеше да отиде в града, но за малко. Как щеше да успее? Беше му предложила само да го откара дотам. Ако отиде с Шели, как ще се върне? Пожарите се бяха изместили и поляната остана встрани от пътя на камионите.

— А, Клейтън, ето заплатата ти за първите две седмици — каза Спиърс. — Винаги закъсняват с плащането. Съжалявам.

Имаше пари. Беше си взел достатъчно, но когато погледна чека, остана приятно изненадан. Знаеше, че като скачач ще му платят подобре. Можеше да купи необходимите му неща и да му останат пари и за някои дребни „капризи“, както баща му наричаше покупките на майка му.

Той внимателно си пое дъх и потърка гърдите си, за да се успокои. Шели изобщо не изглеждаше смутена, че ще пътува в една кола с Клейтън Мастърсън, мъжът, който я обичаше повече от всичко на този свят. Това беше истинска любов, не просто приятелска — той страстно желаеше Шели.

— Готов ли си? — Шели бе застанала до рамото му и го гледаше, като се усмихваше очаквателно. — Зная, че умееш да караш, искаш ли ти да управляваш джипа?

— Да — каза той и прегълътна. Тя го караше да се чувства несигурен.

Спиърс си беше отишъл, очевидно докато Клейтън бе погълнат от еротичните си представи. Колко смущаващо! Чувстваше се като горила. Без финес. Непохватен. Нецивилизован. Зарече се да се държи с Шели както с дама... и да я закара направо в града.

— Може ли да се отбием за няколко минути до вкъщи? Трябва да се преоблека — каза тя, след като се отдалечиха от поляната.

— Аха — рече той и едва не удари коляното си в таблото.

— Добре. Спомняш ли си пътя дотам?

— Не съм сигурен.

По дяволите, не си спомняше и собственото си име! Баща му го наричаше... дървена глава. Точно така.

Той следваше указанията ѝ автоматично, докато най-накрая стигнаха къщата. Би трябвало да си спомня откъде беше минал, тъй като тогава тя много внимателно му показваше знаците по пътя, които трябваше да запомни и сега Клейтън знаеше как да стигне дотам. Дали е предполагала, че той ще дойде отново?

— Ще те чакам тук.

Шели се спря, обърна се и го погледна.

— Хайде, ела. Трябва да оставим Улф тук, докато сме в града.

— Да.

Клейтън бавно я последва вцепенен. Уплаши ли се? Дали бе станал невинна жертва? Реши, че не е. Можеше да се справи. Може би тя смяташе да го прельсти. Защо иначе ще го кани вътре? Да. Той потърка отново гърдите си и си пое дъх. Шели щеше да се люби с него, а той не беше готов. Е, самият той го бе искал. Какво щеше да направи тя? Как щеше да...

— Тук горе е по-чисто — каза Шели приятелски, погледна го през рамо и му се усмихна.

— Да — безизразно отвърна Клейтън.

Тя отвори вратата и го въведе вътре. В бърлогата на лъвицата.

— Липсвах ли ти поне малко, докато те нямаше? — попита Шели. — Не се обади изобщо. Срещна ли някои жени и как ти се сториха?

— Бяха приятни — тя ревнуваше? — Да, липсваше ми — притеснено добави той, чакайки със затаен дъх. Кога щеше да направи първата крачка?

— Ще се забавя само минута — каза тя и изчезна. Клейтън се почувства наистина разочарован. Беше си помислил, че Шели... Беше си помислил...

— По дяволите, Клейтън? Би ли дошъл да ми помогнеш? — дочу се приглушеният ѝ глас от спалнята.

— В прилично облекло ли си? — усмихна се той, сложи шапката си на масата и се запъти натам с голям интерес, задъхан и възбуден. Отвори вратата на стаята и отправи поглед към Шели.

Тя се беше превила на две, така че се виждаше красивата извивка на голия ѝ гръб. Бе надянала ризата през главата си.

— Е, сега... — той не умееше да говори. Какво казваше един мъж при тези обстоятелства, за да възбуди жената? Окуражаваше я? Можеше ли да ѝ каже, че няма нужда от игри, защото я желае?

— Още малко и ще се изскубне с корените — пригушеният ѝ глас звучеше измъчено.

Клейтън забеляза, че ръцете ѝ бяха хванати в обърнатата наопаки риза и тя се опитваше да освободи косата си.

— Ето — успокой я той. — Стой мирно. Остави на мен. — С голяма неохота, Клейтън дръпна ризата обратно върху тялото ѝ и зачервеното ѝ лице с насълзени очи се показа. — След минута всичко ще е наред — увери я той.

— Глупавото копче.

— Ще го смачкам — обеща Клейтън.

Шели леко се засмя, което го очарова. Той се зае да освободи косата ѝ, като първо се увери, че вече не се опъва. Отхвърли предложението ѝ да откъсне копчето или да отреже тази част от косата ѝ и внимателно я освободи.

— Благодаря. Радвам се, че беше тук.

— Аз също — Клейтън внимателно разтърка главата ѝ. — Сега всичко наред ли е?

— Почти.

Той целуна главата ѝ.

Тя плъзна ръцете си нагоре по раменете му и обгърна главата му, като му предложи меките си устни.

Неговите бяха твърди и жадни. Прегръщаща я така, както не я бе прегръщал онзи път в гората. Тялото му копнееше да я докосне. Той я притискаше толкова силно, че тя се задъхала и изстена.

— Съжалиявам, скъпа, но ми липсваше ужасно много — каза Клейтън.

— Не ме пускай!

Той остана без дъх, като че ли го бе ударила в стомаха. Тя искаше да се притисне в него! А той бе дръпнал обратно ризата върху чувствената ѝ плът.

Клейтън я прегърна и грубите му ръце зашариха по тялото ѝ. Положи устните си върху нейните, като че ли поглъща през сламка последните капки черешов сок. После малкото ѝ езиче се подаде и направи опит да проникне в устата му. Той я разтвори слизан. Шели издаде много чувствен: звук и езикът му започна да си играе с нейния.

Целувката им беше възпламеняваща. Клейтън се въртеше, извиваше и стенеше, а тя издаваше страстни звуци. Той потрепери, а Шели се раздвижи и се притисна в него. Тя не се възпротиви, когато ръцете му станаха наистина смели.

Клейтън внимателно повдигна края на ризата ѝ. Шели не го спря и той я свали. Впери поглед в тялото ѝ с благоговение. Тя беше истинска. Но Шели не остана така и не му позволи да ѝ се нагледа до насита, а започна да сваля ризата му.

Клейтън отметна глава назад и задъхано си пое дъх.

— Ти си запалила всички тези пожари — каза той несигурен и треперещ. — Кого си целувала?

— Само теб — отвърна тя доста превзето.

— Ти ме възпламеняващ — предупреди я Клейтън. — А нямам никакви предпазни средства. Трябва да го отложим, докато се върнем от града.

— Вчера бях там.

— И не се налага да ходиш в града? — премигна той. — Казала си го просто така?

— Исках да дойдеш тук.

— Защо? — внимателно попита Клейтън, като отдръпна от нея сериозното си, неподвижно лице.

— За да... ме целунеш.

— Със сигурност ще го направя — и той продължи да я целува.

Следващия път, когато си поеха въздух, бяха по-разрошени, останали бездихани и малко объркани. Един въпрос не даваше мира на Клейтън и той успя да го зададе.

— А после?

— После... исках да ме любиш — прошепна тя, вдигнала към него очите си с натежали клепачи.

ШЕСТА ГЛАВА

Клейтън стоеше като закован и гледаше Шели смаян.

— Ти искаш... да се любим?

— А ти... не искаш ли? — разтревожи се тя.

— О, да — той едва си поемаше дъх.

— Наистина ли?

— Дааа — беше толкова сигурен, та дори се притесни, произнасяйки думата.

Шели постепенно се успокои и на лицето ѝ се появи усмивка.

— Помислих си, че може би искаш — самодоволно каза тя, притворила очи.

— Какво те накара да мислиш така? — попита той с благоговение.

— Когато бяхме в гората, ти изглежда наистина се интересуваше от мен.

— Само тогава ли? — намръщи се Клейтън. — А след това? А сега?

— Като не ми се обади през времето, докато беше със скачачите, си помислих, че си по краткотрайните връзки.

— По краткотрайните връзки? — той беше чувал, че така се казваше за свалячите.

— Решила си, че те свалям? Че съм сваляч? — произнасяйки думата, той осъзна какво имаше предвид тя. Щяла е да се почувства с разбити надежди без него? Клейтън се усмихна.

— Има такива мъже — заключи Шели.

— И жени — увери я той, позовавайки се на телевизионния си опит.

— Предполагам, че е така.

— Но това не се отнася за теб, нали?

— Не — тихо отвърна тя, свела очи надолу и силно се изчерви.

— И аз не съм сваляч — успокои я Клейтън.

Жivotът ставаше сложен. Беше му по-лесно сам в планината. Клейтън погледна Шели. Тя стоеше притихната, благоприлично прикрила гърдите си с ръце, като ненужно ги кършеше. Наистина се срамуваше. Заслужаваше си човек да се бори за нея, дори само за да я гледа. А да се люби с нея действително... е, това щеше да бъде чудо.

Той взе студената ѝ малка ръка и я целуна. Стотици пъти бе виждал как го правят по телевизията и успя да се справи успешно. Шели му разреши, но леко се колебаеше.

Клейтън я погледна и разбра, че тя все още се срамуваше. Това го успокои. Не само той не беше сигурен. Нямаше представа какво друго да прави, освен да я прегръща и целува. Никога не се бе докосвал до жена.

Не беше ходил на училище. Майка му смяташе, че за него е от жизненоважно значение да посещава престижно учебно заведение, но наблизо нямаше такова. А той не искаше да напуска планината. Един път се опитаха да го настанят в града, ала на следващия ден Клейтън се върна вкъщи с изранени от новите обувки крака. Майка му се разплака съ чувство, а баща му дълго държа рамото му. Започна да учи сам, чрез писма, напътстван от майка си и баща си. И успя.

Но от телевизията знаеше, че е пропуснал доста преживявания, водейки затворен живот. Все пак, когато намери онзи изгубил се в планината новозаселник, умиращ от глад сред толкова неща за ядене, Клейтън се почуди кое беше по-доброто. След този случай, той вече съвсем не беше сигурен, че отговорът е цивилизацията... поне не за него.

— Радвам се, че ти харесва да живееш сред природата, далеч от града — каза Клейтън на любимата си.

— Шумно е тук — оплака се тя. — Дойдох да търся спокойствие и тишина, но навсякъде е все същото, просто шумовете са различни от тези в града. Някои от тях са ужасяващи.

— Какво имаш предвид?

— Вятърът — Шели направи неопределено движение. — Дърветата. Койотите. Различните същества. И хората. По южния склон, понякога има дори планеристи. Връхлитат върху теб изненадващо. Изведнъж се появява огромна сянка, по-голяма от калифорнийски кондор и без да издаде звук, някой откачен се понася

над главата ти във въздуха, издигайки се над склона. Вече няма безопасно място.

— От време на време се появяват тези свръхлеки самолети — кимна той. — Животните не могат да повярват на очите си. Веднъж трябваше да намеря някакво момче, което се бе разбило. Беше доста пострадало, пренесох го на гърба си до една от поляните.

— И какво стана с него?

— Оправи се. Всъщност, след това дойде да ме види. Приземи се на мястото, разчистено за хеликоптери, и се отби да ме навести все едно, че бяхме съседи. Разбираам някогашните хора, които са искали на дванадесет километра от тях да не живее никой и са се придвижвали все по на запад. В щата Индиана постъпвали така.

— Да не би да не обичаш... хората? — колебливо попита тя.

— Да не обичам хората ли? — Шели сложи ръцете си зад гърба и сега Клейтън можеше да я разгледа. Почувства се много близък с нея. Със сигурност не беше самотник. — Не. Просто не зная как да се сприятелявам. Нямам опит.

— Справяш се доста добре — увери го тя.

— Не се чувствам част от... човечеството. Имам усещането, че съм... някакъв чудак.

— Ти си един от най-талантливите и най-мили мъже, които някога съм познавала — много сериозно му каза Шели. — И си много смел. Когато мислеме, че ръцете ти са счупени, ти беше толкова непоколебим. За това наистина се изисква сила на духа. Гордея се с теб.

— Е... — Клейтън се изчерви. Господи, все някога трябваше да ѝ каже защо се бе случило това, но се страхуваше от реакцията ѝ. — Заслужаваше си — успя да каже той. — Ти ме изкъпа.

Клейтън се ужаси. „Какво щеше да направи сега тя, може би щеше да го изхвърли?“

— Не ти ли хареса? На мен наистина ми достави удоволствие.

— Можем да го повторим — похотливо се усмихна той, макар че току-що се бе изкъпал.

— Наистина ли? Ще ми позволиш ли? — тя сложи ръка на устата си и прихна, а очите ѝ затанцуваха.

За нея беше привилегия да го изкъпе.

— Само, ако позволиш и аз да те изкъпя.

— О... не! Не мога! — дяволито се засмя Шели.

— Ако ти позволя да ме изкъпеш, ще е справедливо да ми разрешиш и аз да го направя — Клейтън посегна да я хване.

— Но това е различно — дръзко се дръпна тя.

— Сигурно е така. Хайде, съгласи се!

— Това е скандално! — запротестира Шели.

— Приеми, че ми помагаш да се запозная с човешката раса — той бе изрекъл тези думи! Откъде му дойдоха наум? Чудесно! Клейтън се ухили, когато тя избухна в смях, като се полюшваше очарователно. Той гледаше прелестното ѝ женско тяло и слушаше прекрасните звуци, които тя издаваше. Великолепно. Шели беше чудесна. — Искаш ли да свалиш останалите ми дрехи?

Очевидно жените намираха това за очарователно... според телевизията. Те обичаха да разкопчават копчетата на ризите. Шели се приближи към него доста смутено.

Ризата му бе вече разтворена. След като разкопча едно от копчетата на ръкавелите му, прехапала долната си устна и хвърляйки му бегли погледи, Клейтън разбра, че идеята не бе добра. Нямаше да издържи още една баня и едва ли щяха да му останат сили да я изкъпе.

— Хайде да изкъпем първо теб — думите му бяха неясни и дишаше на пресекулки.

— Целуни ме — прошепна тя и повдигна устни.

Бе открила нещо, което той знаеше да прави. Прегърна я и притисна силно голите ѝ гърди до окосмения си гръден кош, усещайки я с тялото, ръцете и устата си. Целуна я много нежно, но това не беше достатъчно. Целувките му станаха жадни и сладострастни. Напрегнати и настоятелни.

Ръцете му станаха неконтролирами. Клейтън бе смутен от поведението си, но не можеше да се спре. Тя изглежда не забелязваше, че той се държеше наистина много дръзко и смело с нея. Не го удари през ръцете, нито се оплака. Само се движеше и притискаше — притискаше се в него.

„Господи, не е чудно, че мъжете по телевизията се потяха и съсредоточени, преставаха да говорят.“ Така стана и с Клейтън. Той се изпоти и погълнат от това, което и правеше, не каза нито дума. Нямаше да издържи тя да го изкъпе отново, нито пък той нея.

Клейтън свали останалите й дрехи и съмъкна своите, без да чака помощ. Прегърна я силно, стенайки от страст. Шели го докосваше и издаваше слаби звуци, които направо го подлудяваха.

Ръцете му трепереха. Той се потеше, смутен от собственото си тяло. Извърна се настрани от Шели, притеснен и несигурен.

Тя му се усмихна и го поведе към леглото. Всичко стана толкова естествено и удивително лесно. Отначало движенията им не бяха напълно синхронизирани и всеки нетърпеливо помагаше на другия. Свършиха почти едновременно.

Все още задъхан и с разтуптяно сърце, той се повдигна, за да я погледне и двамата доволно се разсмяха.

Клейтън се строполи на леглото и въздъхна с голямо облекчение. Беше го направил. Шели бе възхитителна. Не е чудно, че по телевизията даваха толкова много за любовта. Тя беше чудо.

Той заспа. Предполагаше, че и Шели бе направила същото. Но когато се събуди, я видя да го наблюдава усмихнато. Почувства гъделичкане по лакътя и се засмя.

— Защо се смееш така?

Те продължиха да се забавляват и възбуждат един друг. Клейтън откри, че има природна склонност към това и се изненада. Никога не бе общувал с жени.

Родителите му имаха чувство за хумор и в семейството им доста се смееха. Бяха весели хора. Но когато оставаха сами, те се забавляваха по най-милия и глупав начин. Клейтън не бе станал свидетел на това. Спомняше си само тихия им приглушен смях в късните нощи часове или когато двамата се разхождаха из гората. Сега той и Шели звучаха точно така и Клейтън разбра разликата в смеха на родителите си. Освен че му бяха родители, те са били и любовници.

Ето какво било. Той взе Шели в прегръдките си, докато тя продължаваше да се движи и да го закача и просто я притисна към себе си. Шели сигурно схвана разликата, тъй като притихна. Известно време останаха така. После Клейтън нежно я целуна, а тя положи глава на гърдите му и се притисна в него.

Любиха се цялата нощ. Той беше толкова ненаситен, че накрая се поколеба, но Шели го окуражи. Докосвайки го, тя откри онези места, които го караха да стene и го възбуждаха.

Това го предизвика и той да изследва тялото ѝ с непохватните си ръце и устни, сгущен в нея. Като я целуваше с любов, Клейтън галеше възбудената ѝ плът и вълнистата ѝ коса, опознавайки я с ръцете и тялото си. Гърдите ѝ изпълваха дланите му и той ги масажираше буйно и чувствено. Беше един прилежен ученик.

Вече се зазоряваше, когато тя легна по корем, вдигна единия си крак, съннат в коляното и започна да си играе с брадата му.

— Харесва ми да ме целуваш и да усещам брадата ти. Това ме кара да те желая.

— Никога няма де се обръсна — закле се той.

— Защо носиш брада, за да приличаш на пират ли?

— Не. За да прикрия белезите.

— Какви белези? — сбърчи вежди тя.

— Не се споразумяхме с една пума за пътеката. Не знаех, че е нейна и се опитах да мина по нея.

— Кой спечели?

— Тя. От застрашените видове е, а аз не съм. Много трудно успях да се измъкна. Беше обезумяла.

— Побесняла ли беше? — разтревожено попита Шели.

— Не. Раздразнена.

Тя поклати глава и се засмя, но ръцете ѝ нежно го погалиха.

— Родена си да се любиш — каза ѝ той с дрезгав глас.

— Откъде знаеш?

— Сигурно е така — нежно отвърна Клейтън. — Беше толкова добра с мен. Позволи ми да те любя и бе чудесна. Наистина ми харесва да те имам до себе си гола и изгаряща от желание. Не мога да повярвам, че съм живял без теб.

— Защо не ми се обади, когато беше със скачачите? — нацупи се тя.

— Никога не съм имал телефон. Не съм се и сещал да използвам такъв. Имаме радио в случай на спешност.

— А това, че беше толкова далеч от мен, не беше ли спешен случай?

— Страдах по теб — изстена той и я прегърна.

— Защо не ми го каза?

— Върнах се, а ти дори не ме погледна — Клейтън се дръпна, опитвайки се да види очите ѝ.

— Та ти не се и доближи до мен — възмути се тя. — Седеше на онзи спален чувал и трябваше аз да дойда при теб, а ти дори не се усмихна.

— Бях прекарал на крак няколко дни — той приглади косата ѝ, като повод да я докосне. — Не бях спал две нощи. Пътувах почти двадесет и четири часа, за да се върна, а ти гледаше във всички посоки, но не и в мен.

— Опитвах се да те накарам да ме забележиш.

— По дяволите, разбира се, че те забелязах — Клейтън постави ръце върху нея. — Още първия ден, когато слязох от онзи камион на поляната. Ти дори не ме видя. Измина дълго време, докато ме поздрави.

— Не знаех, че си искал да го направя — оплака се тя.

— Желаех те.

Шели се обърна по гръб, сгъна единия си крак в коляното и вдигна ръцете си до главата.

— Трябва да кажеш „моля“ и да ме убедиш.

Клейтън се плъзна върху нея и тялото му незабелязано разтвори колената ѝ. Подпра се на ръцете си и започна да целува мястото под ухото ѝ. Горещите му устни в къдравата брада я гъделничкаха. Той се премести по-надолу над гърдите ѝ и нежно потърка брадата си в тях. Трескавите му устни и горещ език не престанаха да дразнят чувствителната ѝ плът, докато Шели не се задъха от възбуда.

И той отново я люби. Този път телата им бяха в по-добър синхрон, а движенията им изпълнени с чувственост. Нямаше смях и закачки. Клейтън се отмести, за да освободи ръката си и я прокара по женската ѝ плът. Пръстите му обхванаха чувствителната ѝ гръд и я възбудиха така, че гладкото ѝ зърно набъбна и той започна да го дразни с език. После ръката му се премести по-надолу, на стомаха ѝ, извършвайки бавни въртеливи движения, докато той я гледаше в очите. Тя започна да се извива и да издава слаби настоятелни звуци.

Силните му пръсти се плъзнаха надолу и я погалиха, преди да проверят готовността ѝ. Шели потрепери и той я целуна съчувственно. Зашепна ѝ успокоителни думи, което я подлуди.

Тя настояваше, умолявайки го, а Клейтън се противеше.

— Бях прекалено ненаситен — каза той.

Шели бе забравила, че Клейтън трябваше да я моли и увещава.

След като дълго го уговаря, той се плъзна в нея и остана да лежи спокойно, докато тя го почувства. Чакаше. Беше й се насладил вече достатъчно и можеше да лежи неподвижен.

Но Шели също се учеше и сви мускулите си, пристягайки го. Клейтън ахна и страстно я целуна. Тя се заизвива под него, а той следеше движенията ѝ със сладострастно задоволство. Завъртя се в обратната на нейната посока и този път тя извика от удоволствие.

И както при дуел, застанали на двата противоположни края, те и двамата спечелиха.

Накрая станаха и се изкъпаха заедно. Клейтън не можеше да се сдържи да не я докосне, но сега допирът му не беше изпълнен със страст или чувственост. Той я галеше, милваше, изучаваше. Устните ѝ бяха подпухнали от целувките му, а очите ѝ гледаха замечтано. Тя търпеливо понасяше прищевките му и се усмихваше. Шели беше чувствена жена. Какъв късметлия беше, че я намери! Веднага щом я видя разбра, че именно нея желаеше.

Тя се сети да даде заявките за доставка и да помоли да допълнят цистерната за душовете.

Закусиха. Не си спомняше какво ядоха. Улф беше изял почти цял заек и лежеше до басейна, наблюдавайки местността. Той разбиращо погледна Клейтън. Знаеше, че двамата с Шели са любовници. Вероятно го усещаше и по миризмата им.

— Не се обличай. Нека те погледам — помоли я Клейтън. — Никога не съм виждал как се движи жена, а ти си толкова красива. Позволи ми.

Но Шели не смяташе, че може да се разхожда гола цял ден. Беше я срам и се притесняваше, затова облече мека памучна блуза и дълга пола, без да си сложи бельо.

Клейтън можеше да я докосва през платя и усещането беше особено вълнуващо за него. Тя не се противеше и го гледаше весело и лениво. Той повдигаше полата ѝ и се сливаше с нея, не с намерение да прави любов, а да я почувства.

Навеждаше се, повдигаше гърдата ѝ до устните си и я засмукваше през тънката материя. Това също бе вълнуващо преживяване за него — самото действие, самата свобода да прави с Шели каквото поиска го опияняваше. Изпитваше възторг при вида на

неясните очертания на зърното й в мокрия участък, оставен от устата му върху плата.

Тя се протягаше и кършеше тяло в желанието си да му се покаже, знаейки, че Клейтън я наблюдава. Той виждаше това и се усмихваше. Движенията му бяха изпълнени с лекота и задоволство. Беше открил рая.

Шели обу някакви ниски чехли и хванати за ръка, излязоха и тръгнаха по пътеката през гората по полегатия склон. Вятърът дукаше от североизток и беше очистил дима от тази част на небето. Нямаше слънце и беше хладно. Клейтън свали ризата си и я наметна върху раменете ѝ. Тя вдъхна чистия му мириз.

Денят им, прекаран заедно, беше чудесен. Забавляваха се до насита. Нито веднъж не отрекоха желанието си, нито се опитаха да го обуздаят. Правеха любов навсякъде, където ги свареше желанието им, и утоляваха страстта си. Невинаги стигаха до екстаз, но го правеха просто така, после се разделяха, докато трескавата възбуда ги обхванеше отново с по-голяма сила. Експериментираха и взаимно се изкушаваха. Така че в този тихен рай, те никога не се отдалечаваха един от друг.

— Харесвам начина, по който се повдигат гърдите ти, когато ги целувам — каза Клейтън и близна зърното ѝ през леката материя. — Имаш най-хубавото дупе, което някога съм виждал — целуна я той и ръцете му се впиха в двете заоблени половинки. — Аз съм специалист — обясни Клейтън. — Виждал съм ги много по телевизията.

— Аха — тя му хвърли укорителен поглед.

— Талията ти е толкова малка — продължи разсъжденията си той. — Виждаш ли? Мога почти да я обхвата с ръце. Но тук горе няма да успея. — Клейтън простря дланите си върху гърдите ѝ. — Нито пък тук долу. — Той обгърна ханша ѝ.

Шели каза, че предпочита брадата му и я харесва, но би искала той да се обръсне, за да види лицето му. Клейтън се зае да го направи, а тя го наблюдаваше. На раните липсваха необходимите шевове, така че белезите бяха набръчкани тук-таме. Шели седна в скута му и внимателно го разгледа, като накланяше главата му.

— Наистина приличаш на пират — тя целуна белезите.

— Безчестен? — намръщи се той.

— Смел.

Клейтън се съгласи с това и каза:

— Харесва ми идеята в онази част с ограбването и изнасилването.

— Имам чувството, че съм въвлечена в приключение в собствената си къща. Нямах представа колко вълнуващо е да си с мъж. Знаех само, че исках...

— Ти не си...? Аз съм...? Никога ли не си го правила?

— Не — бавно поклати глава тя.

— Със сигурност ти хареса. Не се стегна, нито заплака или нещо такова, като по телевизията. Мислех, че си го правила с онзи... — той не довърши. Не искаше да споменава името на доктора.

— Онзи... кой? — любопитно попита тя.

— Мислех, че си го правила и преди.

— Не. Нито един мъж не бе събуждал любопитството ми.

— Аз събудих любопитството ти? — попита той. — Само това ли?

— Още в началото. Толкова много ми липсваше, когато замина.

— Защо не ми каза?

— Позволих ти всякакви волности, докато се разхождахме в гората — противопостави му се тя.

— Не ми позволи да направя това — показа ѝ той.

— Е, струваше ми се ужасно интимно.

— Но ми позволи това — Клейтън я изправи и ѝ демонстрира всички неща, които му бе разрешила.

— Не е възможно — запротестира тя. — Какво безобразие! Не бих ти го позволила.

— Ти направо ме подлуди — той наблегна на всяка от трите срички на „подлуди“.

— Бих забелязала.

— Мен със сигурност ме впечатли — искрено я увери той.

— И... хареса ли ти? Онова, което направи?

— Само това ме държеше през последните няколко седмици — Клейтън я погледна доста собственически и нежно я целуна. После я отдръпна от себе си, пое дълбоко въздух, за да се овладее и каза забързано: — Трябва да приемем факта, че къщата ти може да бъде обхваната от пожар. Не мисля, че ще се запали от юг, но има вероятност северозападният вятър да донесе някои живи искри, които

ще подействат като шепа кибритени клечки. Тези дървета са толкова сухи и леснозапалими, колкото и всички гори наоколо. Кажи ми какво искаш да занесеш в пещерата?

— В пещерата? — тя все още не можеше да се опомни от смяната на темата.

— Докато съм в състояние да ходя — кимна той утвърдително, довършвайки изречението ѝ. После поясни: — Трябва да приберем достатъчно от покъщнината ти, за да ти остане нещо, ако пожарът мине оттук. Като например половината от завивките, чергите и чиниите ти. Нещо такова. Ще имаш нужда от някои вещи за начало. А картините ти?

— Да. Част от чергите. Картините — тя огледа пясъчните рисунки. Тези крехки произведения на изкуството.

Клейтън ги опакова, като ги подпълни с ленено платно и започна да ги пренася в пещерата. Улф му правеше компания, подтичвайки край него. Разстоянието беше голямо, но Клейтън изпитваше потребност да направи това.

Шели помагаше, но не беше свикнала с такъв вид работа.

— Мисля, че е глупаво — малко раздразнено каза тя.

— Възможно е — призна той. — Но защо да рискуваме? Това е най-ужасната суша в историята на тази страна.

— Струва ми се, че преувеличаваш.

— Надявам се. Но, Шели, аз направих същото и в моята къща.

— Добре, добре. Предавам се.

Той избираше пътя така, че да може тя да си почива. Взеха фенерче, за да изследват пещерата и установиха, че е била използвана за живееене. Имаше стари следи от заравняване по пода и останки от изгоряла глина. Размишляваха кога е могло да бъде това. По-късно я помоли да му направи кейк, докато пренесе още от нещата ѝ долу в пещерата. Тя нямаше каруца или количка и всичко той прекара на гръб или на ръце.

Шели все още му се присмиваше.

Но Клейтън беше щастлив, че успя да занесе и част от непотребните ѝ вещи в пещерата.

— Непотребни вещи? — учуди се тя на използваната от него дума.

— Да.

— Събирала съм тези... непотребни вещи много грижливо и ги смятам за съкровища.

— Което е добро за едни е лошо за други — сви рамене той.

— Разбирам, че искаш да ми повлияеш.

— Отказахме се да правим колекции преди много време. И неведнъж се потвърди, че сме били прави.

— Тогава ти не се опитваш да ме задържиш? — леко се усмихна тя, като го наблюдаваше доста внимателно.

— Обмислям рисковете:

Шели весело се засмя, но разбра, че той говореше сериозно.

СЕДМА ГЛАВА

Шели беше седнала в ската на Клейтън и го слушаше.

Той никога не бе говорил толкова през своите почти тридесет години. Тя беше такъв слушател и го разпитваше така заинтересовано, че Клейтън изля пред нея всичките си насьбрани мисли, които не бе споделял с никого преди.

— Опитвах се да бъда като другите мъже. Ходех в Гасп и...

— В Гасп?

— Това е малко селище близо до планината. Има бензиностанция, универсален магазин и кафене. Хубаво място. Наблюдавах мъжете, които пристигаха там. Шофьори и туристи. Особено един шофьор. Бях чувал, че редовно се отбива в Гасп. Пристигаше с оранжевия си пикап, влизаше в кафенето и си поръчваше пет бира една след друга. Това разсмиваше всички, изглежда го харесваха.

— И никога шест?

— Не. Обясняваше, че не е пияница, пиеше само по пет. Говореше и се смееше шумно, но всички бяха търпеливи с него. Сервитьорката флиртуваше с него и той я потупваше отзад. Наблюдавах ги. Двамата отиваха в камиона му и тя дълго се бавеше там. Сега зная какво са правили.

— Какво? — закачливо го окуражи тя.

— Каквото и ние — нежно я погледна той. — Правили са любов през дългото време, докато ги нямаше. Тя се връщаше сънена, като се движеше бавно и се усмихваше, а той си заминаваше. И така до следващия път.

— И? — подканни го Шели.

— Опитах. Аз...

— Със сервитьорката? — възмути се тя.

— Не. Не. Нека да ти разкажа. Един ден отидох в кафенето. Това беше преди няколко години. Поръчах си пет бира наведнъж, като се държах шумно, както правеше онзи мъж. Изгледаха ме внимателно и

се поколебаха. Казах им да не се двоумят и да го направят. Донесоха ми ги. Изпих една до дъно, също като него. Почувствах се малко странно. Не зная какво се случи, но след като погълнах и втората, паднах назад и се събудих доста по-късно навън, зад кафенето, със страхотно главоболие. Проснал съм се на пода и те отвратени ме изхвърлили. Повече не ми позволиха да поръчвам бира. Никога преди не бях го правил и не знаех как да пия. Но мога да ти кажа следното: никога не пий по две бири на гладен stomах — Клейтън споделяше трудно придобития си опит.

— Правилно.

— Все пак, не можех да не се възхитя на умението на този мъж да пие по пет бири и да е в състояние да се движи. След това, потърсих други начини за сприятеляване. Наистина, опитах се да потупам сервитърката отзад, но тя ме удари така силно, че главата ми звънтя два дни.

— Нужна ти е предварителна подготовка, преди да потупваш жените — кимна Шели.

— Разбрах това малко по-късно — тъжно призна Клейтън. После сподели с нея друг свой опит да общува с хора. — Имаше мъже, които разказваха анекдоти, а аз не знаех такива. Опитах се да запомня някои, но не ми се удава. Други говореха за новините. Гледах телевизия, но нещата, които ставаха, бяха толкова далеч от моя живот, че не ме интересуваха. Зная, че това е не американско, но такова бе усещането ми. Животът в планината те прави такъв. Изглежда нищо няма значение за теб, извън твоето собствено специално място. Наистина се чувствуваш защищен и извисен над останалата част от страната.

— Вероятно височината е размътила разсъдъка ти — предположи тя.

— Възможно е — допусна той. — Все пак имам определено мнение за някои неща, но признавам, че пренебрегвам тези, които не ме засягат особено — каза ѝ Клейтън и добави много тъжно: — Майка ми имаше мнение за всичко. Мисля, че баща ми не споделяше голяма част от възгледите ѝ, но се отнасяше с уважение към тях. Майка ми никога не се омъжи за него. Тя беше хипи, нали разбираш, и според нея „едно парче хартия“ не означаваше нищо. Накрая баща ми трябваше да ме осинови, за да ме узакони.

— Къде са те? — попита тя, без да е ни най-малко впечатлена от казаното.

— Те... починаха.

— Не може да са били много стари. Какво се случи с тях?

— Те... Не зная дали мога да говоря за това?

— Разкажи ми — нежно го придума тя.

— Те бяха... убити.

— Мили, Боже! Как? В катастрофа ли?

— Не. Трима мъже ловували. Попаднали на майка ми. Тя беше толкова внимателна жена. Единият се престорил на наранен. Майка ми вярваше в разбирателството и любовта и стана жертва на това. Отишла при него и те се нахвърлили отгоре ѝ. Тримата били влезли незаконно на наша земя. Баща ми ги чул да се смеят и отишъл да види какво става. Когато мръсниците го забелязали да идва към тях, направили го на решето.

Клейтън мълча известно време, като дишаше неравномерно. Накрая промълви с тих глас:

— Търсих ги. Бяха трима. Видях следите им. Един лесничей също ги бе забелязал, но преследвачите им ме заблудиха. Хванаха ги. Майка ми добре ги беше белязала. Но те се кълняха, че никога не са виждали жената и не знаят нищо за убияния мъж. Твърдяха, че дракотините им били от храстите, в които преследвали ранен елен. Признаха, че същия ден са били в гората, но се заклеха, че не са преминавали през земята ни. Те са богати и имат добри връзки. Не бяха повдигнати обвинения. Разследването все още продължава. Запазил съм няколко от куршумите. Те съвпадат с вида на оръжието им. Казват, че пушките били откраднати. Това са „ловците“, за които чуваш. — Гласът му беше циничен.

— Това ли е рискът, който пресмяташ?

— Да — лицето му бе мрачно. — Не мога да позволя да се обвържеш с мен, докато нещата не се уредят.

— Не мислиш ли, че вече съм обвързана с теб?

— Искам да кажа... ангажирана — твърдо я погледна той.

— Аз не си играя — предупреди го тя. — Забелязал ли си, че докато бяхме заедно не ти минаваше и през ум да не ме забъркваш?

— Ако мислиш, че ще съжалявам за това, грешиш. Но аз бях внимателен с теб.

— С тялото ми — поправи го тя.

— Да.

— А какво ще кажеш за останалата част от мен? — много сериозно попита Шели. — За чувствата ми? Аз те обичам. Искам да бъда с теб.

— Как щеше да постъпиш, ако това се бе случило с родителите ти? — рече той.

Шели си представи кротките си боязливи родители убити така лекомислено. Тя сериозно погледна Клейтън, но не отговори.

— Трябва да ги хвана.

— Според закона, с престъпниците се занимава правосъдието.

— Но съдът може да бъде повлиян от технически подробности. Един човек успя да се измъкне, защото дългото название на някакво лекарство било леко сгрешено в обвинението на прокурора. Родителите ми бяха убити преди повече от четири години. Те са мъртви, а убийците са все още на свобода. Те имат адвокати, които ги защитават. Но животът на родителите ми нямаше кой да го бранит.

— Не зная какво е разрешението — съчувство поклати глава Шели. — Да затваряш хората да седят и да чакат времето да мине не изглежда логично. Необходимо е да бъдат откарвани на такова място, където повече няма да представляват заплаха за околните. Но този проблем съществува навсякъде. Хората не се чувстват в безопасност в тази страна. Родителите ми живеят в Бефезда, Мериленд, в една многоетажна висока сграда и нямат никаква представа какво правя тук.

— Как попадна на това място?

— Гледах филм за Запада. Мрачното облачно небе ми бе омръзнато до смърт. Подадох молба в една фирма, занимаваща се с облагородяване на земята, и бях наета. Но, когато разбрах, че задачата им е да разделят земята и да я разпокъсат цялата на парчета, напуснах. Сега си търся работа.

— Как се прехранваш? — загрижено попита той.

— Получавам рента.

Клейтън кимна разбиращо.

— Имаш ли някакви братя и сестри? — полюбопитства тя.

— Не. Майка ми не беше привърженичка на многодетните семейства.

— И моята споделяше същото убеждение, макар никога да не е била последователка на хипитата.

— Е, радвам се, че са създали момиче.

— Аз също — леко се усмихна тя и нежно докосна бузата му.

Те дълго се целуваха, преди Шели да проговори отново.

— Аз съм природозащитничка — каза тя, като че ли му признаваше нещо много важно.

— В тези времена с всичко, което става, човек трябва да бъде такъв — потвърди той. — Знаеш ли, че правителството иска да зарови в солните мини в Ню Мексико отровни вещества, които ще се разпаднат чак след двеста и петдесет хиляди години? Само си помисли! Това ме плаши.

— Поне не го виждаш — въздъхна тя, тъжно положила глава на рамото му. — Само слушаш за това. А пожарите унищожават тази земя пред очите ни.

— В действителност не е така.

— Не е ли? — надигна се тя и се обърна да го погледне.

— Звучи наистина странно, но пожарите са от полза за земята. Не чу ли какво каза Спийърс по време на инструкцията? След настъпването на зимата земята ще се обнови. Ще се появят още много най-различни растения. Огънят не е проникнал в дълбочина, така че корените на тревите са незасегнати. Следващата пролет цветята ще са огромни.

— А дърветата?

— Ще има известни загуби. Трепетликата и кленът. Пожарите изгарят листата им и новите пъпки, но корените остават незасегнати. Ще отнеме известно време, но повечето от тях ще се оправят. Пъпките на боровите клончета са покрити с малки иглички. Огънят изгаря външните и голяма част от пъпките оцеляват. Видях го по телевизията — вметна той. — Разбира се — продължи Клейтън, — нищо не оцелява при огнените бури. Но дори тогава пепелта добавя нови хранителни вещества към почвата. Следващата пролет ще бъде красива. А след няколко години, промяната ще е поразителна. Това е защото в естествените пожари няма нищо вредно, така природата се възстановява. Човекът със своята дейност убива земята. Все още личат ужасните следи в западната част на страната, където миньорите разровиха земята, търсейки злато, и опустошиха цели планини, като

унищожиха горния почвен слой, който природата създава толкова дълго време. Чудя се, дали някога земята ще се възстанови.

— Как си изкарваш прехраната? — любопитно попита тя.

— Имаме земя. Имаме... сега съм само аз. Подбирам дървета за производството. Плащам си данъците и ми остават малко пари.

Той я погледна, за да види дали тя се беспокои за възможностите му да я издържа.

— Ами, ако всичко изгори?

— Ще помагам при залесяването — увери я той. — Земята все още ще бъде моя.

— Една планина?

— Няколко — протегна ръце Клейтън. — И няколко поляни. Но това не е всичко. Аз залагам капани, стрелям дивеч и ловя риба. Има хубава пъстърва. Обичаш ли пъстърва?

— Не особено.

— С лимон и див лук? — опита се да я изкуши той. — Изпържена в масло?

— Ти имаш крава?

— Не, доя млякото от бивол — подразни я Клейтън.

— Наистина ли? — направи се, че му вярва тя.

— Не — ухили се той.

— Не ми харесва особено идеята да се поставят капани за животните — рече Шели, почувствала нужда да го спомене.

— И на мен не ми харесва много хората да бъдат блъскани от коли — парира я Клейтън. — Изглежда толкова безсмислено.

— Браво — легко наведе глава тя в знак на поклон. — Но как може да бъдеш природозащитник и в следващия момент да поставяш капани за животните?

— Животните могат да пренаселят дадено място. Те трябва да се контролират, защото когато броят на хората нарасне, няма да има достатъчно земя за тях. За животните остава все по-малко и по-малко пространство. Ние внимаваме какво убиваме. Не сме касапи. Дивечът е като шунката, агнешкото и говеждото месо. Ти ги ядеш и носиш кожени дрехи. Откъде идваш ти?

— Наистина обичам бекон на закуска — кимна веднъж тя в знак на потвърждение. — Харесвам и кожените дрехи.

— Обожавам жени в кожи.

— Къде си виждал жени, носещи кожи? — попита тя и зачака подозрително.

— По телевизията.

— Много ли гледаш?

— Това е връзката ми с цивилизацията — обясни Клейтън. — Телевизията и Гасп. От телевизията съм научил много повече, отколкото някога съм научил в града, с изключение на поуката да не пия две бири на гладен стомах. Този урок получих в Гасп.

— Искаш ли да останеш в планината? Не предпочиташ ли да живееш на място, където има и други хора?

— Не зная — после предпазливо я попита: — Би ли... Искаш ли... да видиш моята планина?

— Да. Любопитна съм.

— Какво разстояние можеш да изминеш наведнъж?

— Никога не съм мерила — сви рамене тя. — Не зная колко бързо вървиш и дали е стръмно.

— Може да вземем палатка и да го направим на няколко етапа.

— На какво разстояние е от Гасп? — попита Шели и зачака.

— Един ден — предположи той. Никога не го бе изчислявал.

— Какво разстояние е това? — повтори тя, искайки да знае точно.

— Не мисля, че сме го мерили в километри. Просто го изминахме.

— Майка ти нямаше ли нещо против да живее толкова изолирано?

— Тя помагаше на баща ми да построи отново къщата, след като последният пожар мина оттам.

— Кога беше това?

— След завръщането на баща ми от Виетнам. Бях още дете.

— Каква жена е била само! — възклика Шели с уважение.

— Да.

— Сигурно ужасно ти липсват.

Той остана неподвижен около минута, после я отмести и стана.

— Клейтън...

— Нищо ми няма. Просто не мога да мисля за тях така направо.

— Съжалявам.

— Нека да поговорим за нещо друго сега — помоли я той.

— Къде намери Улф?

— Майка му беше убита — Клейтън кимна с благодарност. — Не от мен, не стрелям по вълци. Намерих я с натежали от мляко гърди. Разбрах, че има малки и ги потърсих. Само Улф беше оцелял. Трябваше да положа известни усилия, за да проходи отново.

— Той е великолепен — каза тя и попита: — Доволен ли е да бъде само твой приятел?

— Млад е — обясни Клейтън. — Скоро ще се промени.

— И ще те напусне?

— Да — кратко отвърна той.

— Ще ти бъде тежко.

— Случвало се е и преди. Ще си намеря нов приятел.

— Мен ли имаш предвид? — подразни го тя.

— Първо трябва да изпълня дълга си. След това ще те последвам.

— О — каза Шели, леко флиртувайки, — значи имаш намерение да ме съблазниш?

— Работя по въпроса — самодоволно отвърна той. — После ще те науча да ловиш пъстърва и да опъваш кожи. Ще се науча да правя печени сандвичи. Или може би паунови езици? — изкуши я Клейтън.

— Каквото и да е.

— Ще те глезя много — усмихна се той на любимата си.

Тя се протегна и се засмя.

— Значи — нежно каза Клейтън, — искаш да те глезя?

— Бих искала да опитам за известно време.

— Имам кожа от рис. Даде ми я един човек, за да напиша писмо вместо него. Ще изглежда страховто на голите ти рамене.

Тя се засмя тихо и интимно и навсякъде по тялото му го побиха приятни тръпки.

— Умееш ли да танцуваш бавните танци? — лениво попита Шели.

— Не.

— Защо не? — поиска да узнае тя.

— Онзи път, когато танцувах на пътя, ми беше за първи път.

— Но ти познаваш музиката.

— Цялата ми музика е за тълпата — каза ѝ той. — За хората, събрали се да пеят или да танцуват старите площадни танци.

— Една от песните не е такава. Когато я изsvири, всички се натъжиха.

— Да — съгласи се Клейтън. — Беше ми мъчно за теб.

— За мен? Но аз бях там! И след като изsvири тази дръзка песен, аз смело и скандално влязох при душовете, където ти стоеше съвсем гол, за да ти дам кърпа и да те целуна.

— Защо искаше да ме целунеш? — попита той с дрезгав глас.

— Липсваше ми ужасно.

— Защо не остана? Бях готов да те притисна до стената и да извърша всякакви неща с беззащитното ти тяло?

— О? Какво... например?

Клейтън само се усмихна и я нагласи да седне в скута му и ѝ показва как да го прави по друг начин.

Тя беше поразена и се засмя, вдигнала глава назад, с разпилени по гърба коси, които той докосваше, докато я държеше отзад и я наместваше към себе си. После потърка носа си в гърдите ѝ и прокара ръцете си тук и там.

— За мъж, който не е живял сред цивилизовани хора, ако трябва да ти вярвам, ти си много изобретателен по отношение на женското тяло — рече тя.

— Вдъхновяваш ме.

Това я накара само да се разсмее отново. Звукът беше толкова приятен. На Клейтън му харесваше да я възбужда, да я изненадва, да слуша въздишките и възклицианията ѝ, и интимния ѝ смях.

— Правя всички тези неща с теб, само защото харесвам порочния начин, по който те карат да се смееш — каза ѝ той с дрезгав глас.

Тя отново се разсмя.

Хапнаха още веднъж и Клейтън изяде почти половината кейк.

— Не бях ял такъв кейк от... доста отдавна.

— Обичаш ли пай? — попита Шели. — Наистина умея да ги правя по-добре. Какъв е любимият ти?

— Лимонов.

— Това ме изненадва — възкликна тя. — Бих се обзаложила на много пари, че е шоколадов.

— Лимонов.

— Добре, добре. Не се отказваш лесно.

— Ти си разбрала това! — чаровно се усмихна той.

— През последните близо тридесет и шест часа забелязах една силна склонност — съобщи му тя.

— Никога преди не съм чувал да го наричат „склонност“.

Шели се засмя.

Клейтън шеташе бавно, като прибираше чиниите и разчистваше, докато тя му правеше лимонов пай.

Когато сексуалният му глад се уталожи, Клейтън почувства умора в костите от последните положени усилия за потушаване на пожара. Започна да се движи по-бавно, после съвсем престана и задряма прав.

— Ела — хвана ръката му Шели и го заведе в спалнята. — Трябва отново да си легнеш — скара му се тя.

— Боя се — отвърна той и уморените му очи проблеснаха. — Има нещо на това легло, което ме напада всеки път, когато се обърна, и изсмуква жизнените ми сили.

— Ха!

— Вярно е — сериозно запротестира той. — Някой се качва върху тялото ми и похотливо го обладава.

— Колко скандално!

— Това не звуци искрено — скара се Клейтън. — Да не би... да си ти?

— Разбира се, че не.

Как можеше да изглежда толкова невинна? Той се засмя. Нещо в него заклокочи и му се стори възхитително просто да лежи и да се смее. Не беше се смял така от много време.

— Трябва да съблечеш дрехите си — строго нареди тя.

— Чувал съм това и преди! — възклика той. — Ти си била! Знаех си!

— Тихо. Опитвам се само да те разположа удобно.

Тя разкопча безсрамните копчета, които примамваха женските пръсти. Той се отпусна назад и не се възпротиви.

— Аха. Друг подход. Придобивам знания за ненаситните жени. Това е просто още една лудория.

— Лудория? — попита тя, заета със свалянето на дрехите му.

— План?

— Странни думи използваш от време на време. — Шели съблече ризата му.

— Подходящи.

— Откъде ги намираш? — тя събу ботушите и започна да маха чорапите му.

— В книгите. Думите казват онова, което аз искам да кажа.

— Трябва да станеш — дръпна го тя.

Той се надигна уморено, като се прозяваше.

— Ако смяташ да свалиш панталоните ми, нека да изясним нещо. Направо съм умрял.

При споменаването на тази дума по гърба на Шели полазиха тръпки и тя остро погледна Клейтън.

— Ето, направи го ти.

— Не се отказвам. Ще свалиш панталоните ми някой друг път.

— Непременно. Хайде, давай. Смъквай ги.

— Обещаваш ли да не гледаш?

Тя се засмя приглушено и дяволито.

— Кой можеше да знае, че си толкова чувствена жена? — той протегна ръка и докосна бузата ѝ. — Имам усещането, че съм отворил красива, крехка кутия и съм открил такова съкровище, че не искам да отделя очите си от него.

— О, Клейтън.

— Само темпераментът ти те прави много скъпа за мен — каза ѝ той. — Ти си наслада. И имаш толкова много добри качества, че се боя да не ме сметнеш за недостоен. Трудно ми е да повярвам на щастиято си, че ме допусна до себе си. Това не е само игра, нали? Ще умра без теб.

— Тук съм — нежно каза тя. — Заспивай. Ако продължаваш да говориш такива глупости, никога няма да се наспиш. Ще ти докажа.

— Не ме предизвиквай — той замълча, докато сваляше панталоните си.

— Не те предизвиквам! Не те предизвиквам! — запротестира тя престорено тревожно.

— Един твой поглед и съм готов.

— Забелязала съм. Седни. Нека ти помогна — Шели издърпа панталоните от силните му мускулести крака, изтръска ги, сгъна ги и

ги постави на един стол. — Можеш ли да вдигнеш краката си на леглото?

— Всичко мога да направя.

— Зная. Ти си железен мъж — нежно му се усмихна тя.

— Ако имаш нужда от мен, повикай ме — той с усилие положи краката си на леглото.

— Ще го направя — Шели зави своя воин с чаршаф и едно леко одеяло и тихо се отдалечи.

Клейтън чу как вратата се затвори и си помисли колко чудесно бе да се разговаря. И той бе участвал в това. Заспа, изпълнен с огромно задоволство. Не сънува нищо, като че ли нямаше какво да се случи в новооткрития от него рай.

Когато се събуди, беше доста тъмно. Усети лекия мириз на пушек и се разтревожи. Но той идваше от загаснал огън. Вятърът се бе обърнал.

Чувстваше се толкова удобно. Чу Шели да въздиша. Това го стресна и той бързо обърна глава. Тя беше в леглото му? Мечтата му се сбъдна! После си спомни всичко и се усмихна.

Клейтън внимателно се доближи до нея и протегна ръце да я прегърне. Тя беше гола. Той се усмихна широко и прокара пръсти по нея. Гърдите ѝ бяха меки, а зърната гладки и чувствителни при допир.

Шели въздъхна и бавно се изтегна, мъркайки като котка. Ръцете му се спуснаха надолу по тялото ѝ, над хълбока и около ханша. Той плъзна длан по вътрешната част на бедрото ѝ и вдигна коляното ѝ на хълбока си, преди да я докосне нежно.

— Откъде знаеш какво да правиш? — прошепна тя.

— Това е, което искам — Клейтън се притисна в нея. — Как може тялото ти да е толкова хладно, когато изльчваш такава разпаленост?

— Не зная — поклати глава тя в тъмното. — Ти си горещ навсякъде. Ръцете ти, тялото, устата, където и да те докосна. Приличаш на горяща главня.

— Не, на бомба. И съм готов да избухна.

— Господи! — престори се на разтревожена Шели. — Опасен ли си?

— Много. Ще бъдеш пронизана — Клейтън се преобърна с нея, така че тя остана отдолу, и си поге дъх. — Сега. — И той се плъзна в

ней с новоусвоена лекота.

ОСМА ГЛАВА

Любовната идilia продължи още два дни. Лимоновият пай на Клейтън бе изяден, а после и един шоколадов, тъй като бе любимият на Шели. Говореха с по-голяма лекота и сериозност. Научиха повече за възгледите си за живота.

— Как се реши да напуснеш дома си? — попита Клейтън. — Аз не се осмелих.

— Не можах да се приспособя към средата си като тебе — отвърна Шели. — Чувствах се неспокойна в града. Родителите ми са доволни от обикновения си живот. Ходят на театър или посещават музеите. Всяка неделя са на църква. Винаги едно и също, без никаква спонтанност.

— Сигурно си ги накарала да се почувствуат объркани — тя го караше да се чувства объркан, а я познаваше съвсем от скоро.

— Опитах се да говоря с тях — сви рамене Шели, — да разбера какво мислят за ставащото, но те ми отговаряха: „Нещата ще се разрешат“, като че ли нямаха нищо общо със страната ни.

— Какво са правили през шестдесетте години? В онова кипящо време?

— Кипящо — изprobва думата тя. — Отличен начин да се опише онова, което е било. Разказвали са ми, че сред хората имало вълнения и изкуството било хаотично.

— Само това ли?

— ... и музиката била гръмка. Споменаваха събиранятията за отпразнуване на любовта и комуните. Смятала дългата коса за неприлична и говореха за съпружеската изневяра тихо и със заобикалки. Щастие е, че имат еднакви убеждения. Родителите ти са били толкова различни, че се чудя как са се разбирали?

— Ами-и-и... — провлечи думата той, връщайки се назад в миналото, за да ги прецени за пръв път свободно. — От една страна, баща ми я държал тук, тъй като тя твърдяла, че е дете на майката земя. От друга, те се обичаха много. Мисля, че връзката им се основаваше на

голяма любов и взаимна търпимост. Той беше толкова консервативен, а тя — толкова либерална, че биха представлявали огромен интерес за статистиците. В техния случай противоположностите се привличаха. Аз приличам много на майка си.

Това накара Шели да прехапе устната си, за да не възклике и трябва да погледне встрани.

— Харесва ми да живея в гората — заключи той.

— Очевидно на консервативния ти баща също му е харесвало — изтъкна тя.

— Да, така е — съгласи се Клейтън. — Но той не приличаше на майка ми. Вярваше в законите и им се подчиняваше. Възхищаваше се на политиците, докато майка ми се възмущаваше от поведението им. Аргументите им за и против, бяха много интересни за мен.

— Наистина ли вярваш, че си отгледан в саксия? — оспори тя твърдението му.

— Мъжки вариант — съгласи се той.

— Какво мислиш за равните права за жените?

— Един мъж може да се грижи за жена си.

— А жените, които нямат мъже?

— Трябва да си намерят — просто разреши въпроса той.

— А ако не могат?

— Ще живеят в комуна и ще си ги делят — предложи Клейтън.

— Да направя ли и аз така?

— Не.

— Виждам, че си истински либерал.

— Трябва да знаеш, че не съм такъв либерал по отношение на някои неща — добави той.

— Чудя се дали да те попитам кои са те?

— Вярвам в заплащането според труда — допълни Клейтън. — И че не е работа на правителството да възпитава децата на хората. Смятам, че всеки трябва да е отговорен за постъпките си.

— И смяташ това за... либерално?

— Не мисля, че правителството трябва да се меси в живота ни. Те са там да изпълняват желанията ни. Те са наши избраници, а не пазачи. Нужно е да се държат настрана.

— Много либерално — в думите ѝ нямаше искреност.

— Е, може и да съм малко консервативен. Наследил съм някои от гените и на баща си.

— Бих се радвала да познавам майка ти.

Той замълча известно време. После заговори бавно, с треперещ глас.

— Тя наистина беше прекрасна. Както и баща ми. Един-единствен път го видях да не се владее — когато тя умря. Тръгна да преследва мъжете невъоръжен. Бях твърде далеч, за да помогна. Аз... — гласът на Клейтън пресекна.

Шели го прегърна и той плака за пръв път през всичките тези години на ужасна мъка. Тя се почуди дали изобщо го бе правил някога.

Когато се поуспокои, Клейтън се почувства смутен от поведението си и не каза нито дума.

— Притеснява ли те това, че плака? — осмели се да го запита тя.

Той не можа да повярва, че Шели го каза така направо и не я погледна възмутен.

— Ти не си от камък, за да не се разчувствуваш от нещо толкова ужасно — продължи тя. — Ако приемаше това коравосърдечно, не бих те обичала.

Клейтън я погледна косо, преценявайки искреността ѝ.

— Ти ме обичаш? — осъзна думите ѝ той.

— Мисля, че да — въздъхна примирено Шели.

— Не ме приемай сериозно, докато не се освободя от бремето си. Знаеш какво трябва да свърша.

— Можеш да се опиташ да ги заловиш, но ще обещаеш, че ще ги предадеш на полицията — съгласи се тя. — Давам ти една година.

— Да не би да поставяш условия? — сериозно попита той.

— Ти се справяш с лекота. Живеем в свободна страна, мога да правя онova, което и ти можеш.

Клейтън замълча, наблюдавайки я, докато тя му хвърляше бързи погледи. Чакаше отговора му с вирната брадичка. Не след дълго очите му проблеснаха и на устните му заигра лека усмивка.

— Можеш да правиш всичко, което и аз правя.

— Всяко действие си има и противодействие — дръзко се изпъчи тя.

Той се засмя. Малко слабовато, но истински.

— Ти си много мил мъж — усмихна му се Шели. — Би ли ми изsvирил серенадата?

— Ухажваш ли ме?

— Ако не си го разбрал досега, родителите ти биха се изчервили от срам, Клейтън — въздъхна тя, преувеличавайки възмущението си.

Той си ги представи как поклащат глави и сам поклати бавно глава, като се усмихна на любимата си.

Извади цигулката си и изsvири предизвикателната песен, която изпълни на поляната. Този път, напълно съсредоточена върху звуците на музиката, Шели весело се смя.

А долу при басейна, Улф отегчено въздишаше.

Пожарите започнаха да се разрастват към населените места. Налагаше се огнеборците да работят все по-продължително. Отпуската на Клейтън не беше свършила, но той се върна на линията, като оставил Улф да пази Шели.

Беше все едно да напусне земния рай и очакващо състоянието му да се влоши с отдалечаването му от нея. Тя беше неговият живот. Тази мисъл го измъчваше. Наистина ли я обичаше? Или просто искаше да се върне в леглото ѝ? Какво изпитваше към нея?

Помисли си за всички различни жени, които беше видял в Шели. През съзнанието му премина като на забързана филмова лента лицето ѝ с всичките му настроения и изражения. Тя съвсем не бе обикновена. Как можеше да е такава жена при родителите, които бе описала? Тя със сигурност бе по-особена. И той знаеше, че чувствата му към нея не бяха само сексуални. Много повече. Това беше любов. Подобна на тази на родителите му.

Клейтън се числеше вече към старите огнеборци и бе вторият заместник-командир след Хуан Гомес. Имаха група доброволци, чийто инструктаж току-що бе приключи. Изпратиха ги до малко населено място, състоящо се от няколко къщи. Хората не искаха да напуснат домовете си и трябваше да ги убеждават, придумват, да спорят с тях и да ги принуждават.

Домашните им любимци изчезваха и те обезумяваха.

— Не мога да тръгна, докато не намерим Ърл — взимането им означаваше отговорност. Бяха добри хора, но можеха да рискуват

живота си за едно куче.

— Как мога да взема бременна котка в мотела е нас? — раздразнено попита една жена.

Лесничите бяха извънредно търпеливи и вежливи. Сред тях сигурно бе имало и сприхави, но Клейтън не бе чул за такива. Но доброволците огнеборци бяха малко по-агресивни.

— Вижте, имам свой дом, за който да се притеснявам. Не ме дразнете.

Това караше ли ги да се раздвижат? Не.

— Къде е домът ви? — загрижено питаха те.

— Размърдайте се! Излезте навън! — отвръщаха огнеборците. — Рискувате и нашия живот. По дяволите, излезте навън!

Вятърът увеличаваше и много усложняващо цялото бедствие на хора и имущество.

— Няма смисъл — стотици пъти чуваха те. — Спасете къщите, ако можете, но трябва да се надяваме пътят да спре пожара.

Надеждите им се крепяха на някой път, дере или поток, или на някоя друга естествена бариера. Понякога пожарите биваха спирани по този начин, друг път — не.

Но единството между огнеборците беше забележително. Общото дело обединяващо най-различни личности. Деспотични, високомерни хора слушаха наставленията на невзрачни хорица, които в друго време никога не биха забелязали. Всички те наистина се трудеха усърдно.

Заваля лек дъждец, който вдъхна надежда на всички, но не беше достатъчен. Той само охлади въздуха и частично отслаби пожарите. Нуждаеха се от още дъжд. Или сняг. Нямаше да е необичайно да завали сняг в тази област по това време на годината. Ако се изключат пожарите, беше доста хладно.

Вече беше средата на септември. Клейтън и Шели се срещнаха за малко, колкото да си докоснат ръцете и нежно да се целунат. Беше особено красиво. За тях бе облекчение да се видят, макар и за кратко, и да разберат, че другият е добре.

Клейтън помагаше на групата. По ръцете на аматьорите отново се появиха пришки. Огънят бе нажежил всичко наоколо, чуващо се прашене и от време на време някой въглен долиташе сред работниците. Една жена едва не пострада от падащо дърво, но в последния момент бе издърпана от мъжа си настрани. Изплашен, спасителят ѝ се вбеси.

— Ти спаси живота ми! — удиви се тя.
— Проклета глупачка!
— Можех да бъда смачкана! — възклика жената.
— Не го ли чу да пращи? — изръмжа той.
— Мислех, че огънят се приближава — запротестира тя.
— Господи, но ти си глуха.
— Благодаря ти, че ми спаси живота.
— Не прави така вече — помоли я той. — Щях да получа сърдечен удар.

И те се прегърнаха.

В групите се създадоха близки приятелства и навсякъде цареше взаимна загриженост. Някои дори се влюбиха. Клейтън и Шели не бяха единствените. Веднъж цяла нощ търсиха разтревожени една двойка, опитвайки се да си спомнят кога за последен път ги бяха видели. Бяха се изплашили не на шега какво може да им се е случило... И тогава ги намериха настани в гората, заспали в един спален чувал.

Изсипаха върху тях кофа вода.

— Как можехме да ви кажем, че искаме да се усамотим? — запротестира мъжът.

— Трябваше да се обадите на някого, за да не се беспокоим.
— Вие сте като ято квачки — замърмори той.
— Изплашихме се.

— Благодарни сме ви за загрижеността и съжаляваме.

— Косата ми побеля от всички тези тревоги — почеса Клейтън порасналата си брада.

— Това са само сажди — успокои го някой. — Изкъпи се.
— Шели! — извика Клейтън, вдигнал глава към небето.

Всички знаеха, че Клейтън и Шели са двойка, дори Майкъл Джонсън и Маги Франклин.

— Радвам се, че Маги те откъсна от Шели — каза Клейтън на Майкъл.

— Как успяваш да омагьосаш две жени едновременно?
— Шели ще дойде с мен — отвърна му Клейтън, — а Маги не. Просто те кара да се притесняваш, защото първо си харесал Шели, а не нея. Обръщай повече внимание на Маги и когато ѝ говориш, мисли си, че тя превъзхожда Шели.

— Наистина ли смяташ, че мога да го направя? — засмя се Майкъл истински развеселен.

— Ако я обичаш, ще можеш — подчerta Клейтън.

Струва ми се, че ако не бях срецнал Шели, щях да избера Маги. Тя е истинско съкровище.

— Както и ти — рече Майкъл, като го съзерцаваше. — Все още си малко недодялан, но Шели ще те научи на изисканост.

— Ако не си разбрал, Шели не беше за теб — сериозно каза Клейтън на доктора. — Прекалено консервативен си. Тя имаше нужда от мен.

Дивият мъж. — Тонът на Майкъл беше малко подигравателен.

— Свободният мъж — поправи го Клейтън. — Синът на дете на природата.

— Майка ти е била... хили?

— Една от най-добрите — отвърна Клейтън с цялото си уважение.

— Прекалено си стар, за да си дете на хипи. Ти си почти на тридесет.

— Тя е вървяла рамо до рамо с доктор Спок и е участвала в протести срещу войната във Виетнам, преди това да се превърне в национално движение — но Клейтън не беше тук, за да говори за майка си. — Маги е тъкмо за теб, тя ще разбере досадния ти характер — обясни той на Майкъл.

— Досадният ми характер? — невярващо повтори Майкъл, като извиси глас.

— Ти не си виновен, вероятно си имал нормални родители — успокои Клейтън мъжа, който все още можеше да му стане приятел. — Обръщай внимание на Маги.

— Тя гледа теб — възнегодува Майкъл.

— Опитва се да те накара да я забележиш — увери Клейтън новака, имайки предвид новопридобития си опит с жените и като прибави проучванията си на телевизионен зрител, го посъветва: — Отведи я вкъщи и си легни с нея. Убеди я. — Последните думи събудиха приятни спомени у Клейтън и той се усмихна.

— Така ли убеди Шели? — дрезгаво запита Майкъл.

— Бъди внимателен — прозвуча заплашително тътнещият глас на Клейтън.

Един от лесничите се приближи и каза:

— Спомняш ли си онези тримата, които следим за теб?

— Следите ли ги? — Клейтън не знаеше за това.

— Навъртаха се наоколо в черен пикап.

— Да помогат? — предпазливо попита той.

— Да стрелят по дамгосани диви животни. Миналия ден някой е съобщил за това анонимно, но не е казал къде. Споменал е, че ги е видял да превозват бизон.

— Никой ли не ги е спрял?

— Пожарите са ангажирали цялото ни внимание — въздъхна лесничеят и възмутено смириращ лице.

— Може би ще се върнат — упорито сви устни Клейтън.

— Остави това на нас. Споменах го само, за да се увериш, че не си сам и има и други, които те подкрепят. Познавахме родителите ти отдавна, както и теб. Ще ги хванем. Ще видиш.

— Ако е възможно, бих искал да присъствам.

— Най-добре ще е да не го правиш — поклати глава лесничеят.

— Вижте, господине...

— По дяволите, защо трябваше да ти казвам.

— Не, радвам се, че ми съобщихте — рече Клейтън.

— Не се меси.

Клейтън проследи с поглед отдалечаващия се лесничеят и се замисли над факта, че хората бяха познавали родителите му и него. Никога не бе обръщал внимание на това. Предполагаше, че познават баща му, тъй като семейство Мастьрсън живееше отдавна по тези места. Известна част от земята им бе присъединена към западния край на Националния парк „Йелоустоун“. Хубаво беше да знаеш, че и други вярваха, че тези мъже са убийците.

Шели дойде при Клейтън, хвана ръката му и те останаха така, мълчаливи. Улф се приближи и се облегна на крака на Клейтън, чувствайки се самотен. Той потърка главата му.

Клейтън изглеждаше доста уморен и мръсен и Шели нежно му каза:

— Струва ми се, че имаш нужда от хубава баня.

— Наистина ли? — усмихна се той. — Но тук има само душове.

— Зная една свободна вана... А и искам да проверя къщата си —
кокетно го погледна тя.

— Е, бих могъл да те придружа с ловджийската пушка.

— Колко си любезен.

— Винаги се радвам да усъджа на една дама — ухили се
Клейтън.

Шели се разсмя тихо и по такъв начин, че той бе готов да тръгне
веднага.

— Знаеш, че отговарям за тези хора — каза ѝ Клейтън, — и че
трябва да ги преместим на друго място. Тази поляна се пренасели, а и
въздухът е изпълнен с дим. Пожарът може да дойде насам.

— Кога тръгва групата ти? — попита тя.

— Веднага.

— Накъде?

Той ѝ показва на картата. Отстъпваха назад и новото място се
падаше южно от къщата ѝ.

— Лесно ще намеря превоз — каза ѝ Клейтън. — Не се
притеснявай за мен. Имаш будилник, нали? Все още не съм свикнал с
тях. Знаеш ли да го настройваш?

— Да — отвърна тя. — Кога ще се върнеш?

— Не трябва ли да посрещнеш камиона с храната тук?

— В почивка съм — обясни Шели.

— Тогава ще намеря начин да дойда — обеща той. — Изобщо не
се тревожи за това.

Целунаха се много нежно, докосвайки се само с устни. Очите им
се усмихваха, но ръцете отказваха да се пуснат.

Беше вече почти тъмно, когато Клейтън се освободи. Обади се на
Хуан Гомес и взе назаем камиона на един от мъжете.

— Пази го — предупреди го собственикът.

— Искаш да помоля някой друг ли? — усмихна се леко Клейтън
и искрено го увери: — Никога не съм чупил кола или камион, нито съм
ги удрял. — А караше само от месец.

И така тръгна към Шели, за да прекара нощта с нея. Искаше му
се да не е толкова уморен. Усмихна се. Не беше чак толкова уморен.

Здрачаваше се. Въпреки септемврийския хлад, Шели се показва
на прага на къщата си, облечена само в меката памучна блуза и пола.

Силуетът ѝ се очертаваше на светлината и той забеляза, че тя не носеше нищо друго.

Не беше и наполовина уморен, както бе предполагал. Но слезе от камиона бавно и когато се срещнаха, той прие предложената му целувка и каза:

— Сигурно си знаела кой е тук, преди да отвориш вратата.

— Знаех, че си ти.

— Не — упорстваше Клейтън, — ти не познаваш този камион.

— Седеше паркиран край пътя, откакто започна да работиш с новата група. Виждах го по няколко пъти на ден. Подценяваш ме.

— Караже го друг, а не собственикът му.

— Улучи — кимна тя.

— Бих искал да отбележа и друга точка — той сложи голямата си ръка на ханша ѝ и я притегли по-близо до себе си.

— Така ли?

— Трябва да се измия малко, за да не припаднеш от миризмата ми, като сваля дрехите си.

— Хм-м-м, мисля, че мога да помогна — каза тя.

Клейтън повдигна вежди, за да покаже, че е готов да обмисли всяко предложение, независимо колко глупаво може да се окаже то.

— Предпочитам да оставиш дрехите си тук навън. Зная, че сигурно звучи дребнаво, но не искам тези неща в къщата си. Ще се наложи после да дезинфекцирам.

— Голяма чистница си — той започна да сваля дрехите си една по една. — Има ли някакъв начин да ги почистим?

— Обсъдих проблема с пералнята си — заяви Шели и тя смело се съгласи.

— Добре.

— Радвам се, че не разчиташ на мен да изпера якето ти. Другите не се мърсят толкова, колкото теб.

— Те са твърде от скоро и трябва да обикаляме повече, за да ги наглеждаме — махна с ръка той.

— Мисля, че привличаш мърсотията.

— Да.

— Имаш красиво тяло — погледна го одобрително тя.

— О, не може да се сравнява с твоето. Ако ще стоя гол, тогава трябва и ти да свалиш дрехите си, за да се чувствам удобно така.

— Предполагам, че ще бъде благовъзпитано от моя страна да го направя — разбра мисълта му тя.

Той се отдръпна назад, за да я види по-добре. После забеляза басейна, пълен със студена вода, бездействащ и се усмихна.

Не ѝ отне много време да свали леките дрехи.

— Много по-хубава си така — каза ѝ той. — Погледни се. Толкова си сладка и много красива. Бих искал да те целуна. И ще го направя само след минута.

Клейтън се засили и цопна в басейна, като разплиска вода навсякъде. Показа се на повърхността и изфуча, дишайки като морж и потапяйки главата си заедно с устата под повърхността. После застана неподвижно, очаквайки да види какво ще направи тя.

Шели се гмурна красиво в студената вода, като разплиска настрани само няколко капки. Приближи се до него и се заиграха подобно на видри.

Беше толкова уморен, а плуването удивително бързо го съживи. Клейтън я достигаше всеки път и тя трябваше да му позволява все повече интимни волности. Той я извади от басейна без усилие, а после сам излезе, като по тялото му се стичаше огромно количество вода. Вдигна мократа и хълзгава Шели и я отнесе в къщата. Там се подсуши, без да сваля поглед от нея.

Към Шели подхожди по различен начин. Изтри косата ѝ с чиста кърпа и използва сешоара ѝ. После насочи топлия въздух към окосмените си гърди и под мишниците.

Започна да я ухажва. Прокара голямата си ръка по гладките ѝ крака, без да изключва сешоара, целуна я под мишницата. Откри едно почти изсъхнало място, разроши го и изсуши случайно останала капка.

— Още малко и ще полудея — каза Шели.

— Защо? — той вдигна очи и я погледна с невинно любопитство.

— Мисля, че достатъчно се бави — доста уверено му заяви тя.

— Харесва ми това, което правя.

— Мога да ти предложа и друго нещо, което би ти се сторило... забавно.

— Наистина ли? Какво? — изправи се без усилие той и сведе поглед към нея. — Ще наблюдавам или и аз ще участвам в играта? Как се нарича?

— Ами, интимна близост.

Клейтън се засмя.

Същата нощ повториха играта няколко пъти. Беше забавно и наистина му хареса много. Той я обичаше. Притискаше я към тялото си и мъркаше.

— Вълците не мъркат — присмя се тя.

— Някога имахме котки. Не се задържаха дълго, но през всичките години сме ги имали. Обичах да ги слушам как мъркат.

— Обичам да те слушам да мъркаш — тя сложи ръцете си на главата му и много нежно го целуна по устата.

— Ти си моята любов — каза ѝ той.

— Как изобщо те открих? — дълбоко разчувствана попита Шели.

— Духът ти ме извика. Разбрах, че е време да тръгна да те търся и го направих.

— Вярваш ли в това? — нежно го запита тя.

— Да.

— И ще се откажеш да преследваш убийците?

— Мисля, че този въпрос скоро ще се реши.

— Какво искаш да кажеш? — изтръпна Шели.

— Видели са ги.

— Не трябва да се замесваш. Заповядвам ти — подскочи тя и седна в леглото.

— Успокой се, скъпа, никога не съм казвал, че ще го направя.

— Тогава ми обещай, че няма да се месиш.

— Аз... не мога.

— Или ще оставиш на лесничите да свършат тази работа, или се разделяме! Разбираш ли? Говоря сериозно.

— Шели, те бяха мои родители.

— Разбирам това, но...

— Ще поговорим по този въпрос някой друг път — прекъсна я той. — Време е да тръгвам. Целуни ме!

— Обещай ми, Клейтън! Искам тържествено да ми обещаеш.

— Не мога да го направя.

— Тогава не се връщай.

Клейтън дълго време мълча. После каза на любимата си:

— Ще се върна. Ти ме обичаш толкова, колкото и аз теб. Този въпрос е извън останалата част от живота ни. Любовта е нещо, което

споделяме. Другото няма нищо общо с нас.

— Напротив, има.

Той се наведе и целуна хладната ѝ буза, после повдигна студената ѝ ръка и целуна дланта ѝ.

— Ще се върна — обеща Клейтън и стана от леглото.

Тя започна да плаче.

— Ти не разбираш — той се обърна и притисна студеното ѝ тяло към своето, изгарящо. — Трябва да го направя. Когато всичко приключи, ще дойда да те взема.

— Няма да бъда тук.

— Не, ще бъдеш. Ти ме обичаш.

Той я пусна и облече чистите си дрехи, извадени току-що от сушилнята, после застана на вратата на тъмната и тиха стая.

— Пази се — каза ѝ Клейтън. — Ще се върна.

Тя се откъсна от леглото и се хвърли в ръцете му, ридайки силно. Той я прегърна, като нежно галеше косата ѝ и я успокояваше. Тръгна си, без да ѝ обещае това, което тя искаше да чуе.

Вятърът се бе усилил. Като чуха свиренето му във върховете на дърветата, всички изпъшкаха. Димът се разрасна и на всички им стана ясно, че вятърът ще разнесе жаравата и по други дървета.

— Спокойно — каза Хуан на неопитната група. — Движете се бавно. Мерете крачките си. Имате време. Не трябва да се вълнувате много, в противен случай може да допуснете грешка. Мислете за следващата си стъпка. Бъдете организирани. Жivotът ви може да зависи от това. Когато стигнем браздата, работете с нормална бързина. Надпреварата с огъня печелят онези, които действат бавно и уверено. Вие го знаете. Послушайте ме.

Докато пътуваха към пожара, Хуан поговори на по-неопитните. Успя да ги успокои и да ги накара да оценят размерите на ставащото. Всеки трябваше да поеме само част от работата.

— Не се налага всичко да свършите вие. Това е една голяма офанзива. Необходимо е просто да се постараете да запазите цели къщите и сградите, които могат да се спасят. Земята ще се оправи.

Групата беше изпратена на участък, намиращ се встрани от дясното разклонение на изолиран път. Там имаше гора и трябваше да

направят преграда срещу огъня, за да предпазят пътя. После се преместиха от другата му страна и започнаха да изграждат и там преграда, за всеки случай.

Портативната радиостанция на Хуан излезе от строя и той помоли Клейтън да барикадира пътя и да съобщи в щаба.

Клейтън взе една жена да му помогне да прегради пътя, за да не минава никой по дясното отклонение. Пътят бе тесен и кола трудно щеше да обърне на него, ако огънят го прескочеше. Жената помогна да направят барикадата и се върна на браздата.

Клейтън отиде при камиона, паркиран зад училищния автобус, използван за транспорт на групата. Трябваше да влезе и да се обади, но видя да се приближава една лесничейска кола. Тя намали й спря до него.

— Защо е затворено дясното отклонение?

— Може да загубим пътя, ако огънят го прескочи. Наистина се е развилнял.

— Това може значително да опрости нещата — усмихна се лесничеят. — Виждали ли сте... О, ти ли си, Мастърсън?

— Да — потвърди Клейтън. — Какъв е проблемът?

— Нищо, просто търсим... един черен пикап. Виждал ли си го?

— Значи, все пак са се върнали — почти на себе си каза той.

— Ти знаеш?

— Да — гласът на Клейтън стана настоятелен. — Слушайте, засега трябва да остана тук, с тези деца. Имаме нужда от радиостанция. Тази на Хуан се повреди. А можете ли да намерите Спиърс и да му кажете да изпрати някой да ме замести? Искам да... участвам в това.

— Ще видя какво мога да направя. Дръж очите си отворени. И, Мастърсън, ако ги забележиш, обади се. Не тръгвай след тях сам. Чуваш ли ме?

— Да, господине, разбрах.

— Постарай се да изпълниш каквото ти казах и недей да действаш прибързано. Знаеш много добре, че наблюдаваме тази групичка през цялото време, преди още да бяха попаднали на майка ти и баща ти. Познаваме ги. Няма да се поколебаят да те ударят по главата и да те хвърлят в огъня. Знаеш това. Знаеш на какво са способни. Остави ги на нас. Чу ли ме?

— Да, чух — напевно произнесе Клейтън.

— Не такъв отговор искам да получа.

— Ще се... обадя, ако ги видя.

— Закълни се, Клейтън. В противен случай ще трябва да остана тук с теб и хората, които ги търсят, ще намалеят с един. Закълни се.

— Заклевам се, че ще се обадя, ако ги видя.

— И стой тук — настоя лесничеят. — Късмет.

— Не ми отговори. Ще стоиш ли тук?

— Помагам на Хуан Гомес за тези младоци — обясни Клейтън.

— Дължен съм да остана, знаете това. Моля ви, чуйте ме. Обадете се на Спиръс и вземете някой да ме замести, за да мога да дойда с вас. Сигурно знаете какво означава това за мен. Трябва да сте видели майка ми и какво бе останало от баща ми или поне сте чули за случилото се. Разберете, че съм дължен да бъда там.

— Господи, човече, напълно те разбирам. Но наш дълг е да те предпазим! Остави това на нас.

— Ако опитат да се измъкнат... — в гласа на Клейтън се четеше мъка.

— Довери ни се. Можем да ги затворим само заради бизона. Човекът, който се обади, ни изпрати снимки. Те са сериозно доказателство. Имаме и отпечатъци. За твоето добро, стой настррана.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Доколко си запознат с тази част на околността? — попита го лесничеят.

— Имам карта — Клейтън я извади от джоба си и я разтвори.

— Ние сме тук — посочи лесничеят пътя. — Както виждаш, ако „ловците“ са тръгнали по дясното отклонение, могат просто да изчезнат. Лявото разклонение се връща директно на главния път. Няма начин да се измъкнат оттам. Или ще се върнат, или ще продължат. Така че, ако дойдат насам и огънят е блокирал дясното отклонение, могат да продължат само по лявото и ще попаднат право в ръцете ни. — Той замълча, вперил в Клейтън изучаващ поглед. После каза твърдо: — Ако дойдат насам, пусни ги да продължат към нас.

— Нямат голям избор — избегна отговора Клейтън. — Спокойно биха могли да минат оттук.

— Не ти вярвам, че ще ни изчакаш. Не можеш да го направиш сам. Скоро ще се върна.

Клейтън отстъпи назад и проследи с поглед лесничея, който пое по лявото отклонение и изчезна.

В този момент дотича Джим, едно момче от групата, и съобщи на Клейтън:

— Хуан смята, че огънят ще прескочи. Вятърът се усилва. Поръча да се обадиш и да им кажеш, че пътят няма да го спре.

— Добре — Клейтън отиде до камиона и предаде съобщението. Постави микрофона обратно и каза: — Току-що ме информираха, че там долу мокрят къщите. Ако огънят наистина прескочи, ще трябва да евакуират хората. Да тръгваме.

— Клей! — друг член на групата, Отис, пристигна тичешком. — Огънят прескочи пътя!

— Идвам веднага — извика Клейтън. — Ти съобщи за станалото — бързо нареди той. — Аз ще отида... Кой, по дяволите, е това?

Пикапът се движеше надолу по пътя, двигателят му гърмеше странно високо и заглушаваше рева на огъня. Клей изтича насреща му

и развя оранжевия флаг, сочейки лявото отклонение. Камионът леко намали.

Тогава Клейтън видя вътре тримата убийци. На седалката лежаха наредени на куп поне пет великолепни антилопи с разклонени рога.

Клейтън замръзна.

В настъпилата странна тишина, той видя как мъжете се вторачиха в него и в очите им нещо проблесна. Те го познаха.

За секунди останаха неподвижни.

Бяха попаднали в ръцете на Клейтън Мастьърсън. За кратко време по лицата им се изписа уплаха и те зяпнаха ужасени. Шофьорът смени скоростите и камионът се понесе напред.

Ако Клейтън искаше да си отмъсти, трябваше само да им посочи дясното отклонение и огненият ад щеше да ги довърши.

Но той не можеше да го направи.

Тъкмо когато Клейтън им сигнализира да завият наляво, лицата им се изкривиха и те изръмжаха в злобно мълчание. Шофьорът насочи пикапа към Клейтън и се опита да го удари, но той отскочи в канавката.

И те завиха надясно.

— Не! — изкрещя Клейтън. Стана и се втурна след камиона, като развя оранжевия предупредителен флаг и завика: — Спрете!

Но черният пикап увеличи скоростта си. Премина ревящ през издигнатата барикада и полетя надолу по дясното отклонение към завоя.

— Какво им става? — викна Отис. — Направиха го нарочно! Боже мой! Те ще се изпържат!

Клейтън хукна към камиона, паркиран зад училищния автобус, и изкрещя на двамата мъже:

— Побързайте! Искам ги живи!

Те се качиха вътре и Отис веднага се обади да докладва. Клейтън запали двигателя, заобиколи автобуса и ги последва.

— Един черен пикап се опита да отстрани Клей от пътя и премина през барикадата, като зави нагоре по дясното отклонение. Огънят е прескочил пътя точно след завоя и те ще се озоват насред него, преди да се опомнят къде са попаднали. Следваме ги.

— Клейтън стреля ли по тях? — тихо попита лесничеят.

— Какво! — нетърпеливо извика Отис. — Що за глупав въпрос? Нещата са сериозни! В пикапа има трима души, които карат около пет антилопи отзад. Клей им каза да завият наляво, но те се опитаха да го ударят и преминаха през барикадата по дясното отклонение. Чуйте ме! Огънят прескочи пътя и тези мъже сигурно вече са се изпържили. Вятърът се усилва и това може да доведе до огнена буря. Слушате ли ме?

— Идваме — отвърна тих глас.

— Чу ли го? — раздразнено каза Отис и окачи микрофона. — „Клейтън стреля ли по тях?“ Намерил време за шеги.

— Той говореше сериозно — рече Клейтън.

— Говорил е сериозно? — Отис мъкна и се наведе напред, за да види лицето на Клейтън. — Хайде бе.

— Тези мъже убиха родителите ми преди повече от четири години и аз искам да ги хвана.

— Но ти им каза да завият наляво — несигурно рече Отис.

— Не беше нарочно, просто така се получи. Ако останат живи, искам да ги заловя.

Тримата замълчаха, а камионът се понесе бързо по дясното отклонение.

Още не бяха стигнали до завоя, когато се разнесе силна експлозия и се издигна високо голяма огнена топка.

— Е каза Отис, — предполагам, че вече няма да имаш нужда от нашата помощ.

Клейтън бе спрял камиона и се взираше през предното стъкло, когато ударната вълна разтърси колата.

— Те са мъртви — сви рамене Отис. Натисна копчето, представи се и предаде съобщението, че пикапът се е взривил.

— Има ли оцелели?

— Ще проверим. Силно се съмнявам.

— Джим, закарай камиона обратно при автобуса, далеч от тук — нареди Клейтън. — Прекалено близо е. Експлозията вероятно е създала усложнения. Трябва да помогнем на Хуан.

Клейтън и Отис слязоха и се затичаха през храсталациите, за да се присъединят към групата. Тя яростно се бореше с огъня и Хуан им направи знак къде да помогнат.

Изминаха дълги часове на неимоверни усилия, преди да могат да спрат и да погледат. Вятърът утихна и огънят се успокои. Усмирени, пламъците проблясваха и въздишаха, очевидно доволни.

Членовете на групата все още бяха потресени от експлозията, на която бяха станали свидетели. Те започнаха да разправят на Клейтън, Отис и Джим, които не бяха с тях по това време. Имаха нужда да споделят впечатленията си.

- Има ли оцелели? — кратко попита Клейтън.
 - Двама от тях излязоха точно, преди да...
 - Но не бяха достатъчно далеч и...
 - Отзад имаше антилопи, които заподскачаха във въздуха като живи, когато...
 - Никой не може да е оцелял — добави друг.
 - Сигурни ли сте? — настоя Клейтън напрегнат.
 - Виж сам. Беше същинска огнена буря. Нищо не е в състояние да издържи на подобно нещо. Те бяха кремирани.
 - Какво са правили на пътя? Ти трябваше да го барикадираш — строго каза Хуан.
 - Сторих го. Те преминаха през барикадата.
 - Кои са били? — попита някой. — Познавате ли ги?
 - Те убиха баща ми преди повече от четири години.
 - Какво! — възкликаха всички в хор.
 - Как е станало? — внимателно попита Хуан.
 - Това е дълга история.
 - Ти ли ги насочи по този път? — поинтересува се той.
 - Двамата с Джим бяхме там — прекъсна го Отис силно обезпокоен. — Клей се опита да ги накара да завият наляво. Наистина го направи! Видяхме го. Но те подкараха право към барикадата, като преди това се опитаха да прегазят Клей!
 - Сигурно ще има разследване — разтревожи се Хуан.
 - Те сами си го направиха — тръсна глава Отис. — Ние с Джим бяхме там. Клей стори всичко възможно да ги спре. Това е истината.
 - Исках да ги заловя живи — тихо каза Клейтън.
- Лесничите веднага пристигнаха на мястото на произшествието и го разгledаха отначало от безопасно разстояние. Бяха забелязали прегазената барикада и онова, което бе останало от черния пикап, разпръснати тук и там странни, обгорени от огъня парчета. Никой не

бе успял да избяга. Резервоарът беше избухнал. Огнената буря бе погълнала почти всичко. Един от лесничеите остана да пази, а останалите щяха да се върнат, след като земята изстинеше.

На зазоряване, когато групата бе освободена и откарана с автобуса до мястото за почивка, лесничеите дойдоха да разпитат ръководителите, което се опитаха да направят дискретно. Но цялата група се чувстваше част от това, а Отис беше и свидетел.

— Клей им махна с оранжевия флаг да завият наляво — каза им той — и им извика да спрат. Но те се отправиха към барикадата и сигурно сте видели какво направиха с нея. Мога да го потвърдя.

— Аз също — сериозно добави Джим.

— Предполагам, знаеш, че ще има разследване — каза главният лесничей на Клейтън. — Защо ги насочи наляво, Клей? — попита той с любопитство. — Позна ли ги?

— Да. А и те знаеха кой съм. Опитаха се да ме бълснат.

— Да, така беше — съгласиха се Отис и Джим.

— Може да са помислили, че искаш да ги заблудиш — предположи един лесничей.

— Не, те познават тази местност — каза друг. — Знаели са, че лявото отклонение ще ги доведе обратно при нас. Налагало се е да минат оттам и са поели риска. Щастливо избавление.

Лесничеите най-после си отидоха. Цялата група бе уморена, но драматичното преживяване ги накара да продължат да разговарят.

Клейтън мечтаеше за цигулката си и спокойствието, което музиката ѝ носеше на душата му, но не беше сигурен къде се намира Шели, а инструментът все още бе в нея.

След като се нахрани, той взе одеялото си и легна да спи настани, преследван от кошмари. Сигурно беше викал, защото чу Отис да го успокоява, а веднъж долови и гласа на Джим. Непрекъснато му се присънваше неочекваната среща и до него долиташе гласът на майка му. Думите и бяха неясни и той се напрягаше да ги разбере. Образът ѝ започна да избледнява и той ѝ извика, като напразно се опитваше да я последва.

Отнякъде се появи и Шели. Лицето ѝ бе сериозно. Той ѝ обясни какво се е случило и тя обърна глава да го погледне. Беше толкова красива, че той престана да говори и не откъсваше очи от нея. После бавно потъна в спокоен, дълбок сън.

Бяха им разрешили да започнат по-късно на другия ден. Пожарът все повече се разрастваше и положението бе много тревожно. Всички наблюдаваха чистите не задимени участъци небе, които продължаваха да бъдат яркосини. Дъжд не се виждаше.

Работеха без почивка, изгубили представа за времето. Спираха само да се нахранят и да поспят. Понякога усилията им продължаваха по цяло денонощие.

В деня, когато за пръв път споменаха за изгубения вълк, Клейтън не обрна особено внимание. Много животни бяха прокудени от естествените си места на обитаване. Но после някой каза:

— Има жъlt нашийник. Оглежда всички хора по пътя, като че ли търси някого.

— Вълк с жъlt нашийник? — попита друг.

Никой от групата не бе виждал Улф.

— Къде е бил вълкът? — рязко ги прекъсна Клейтън.

— Навърта се наоколо.

— Черен ли е бил? — осведоми се той.

— Не. Пъстър, като на повечето картини.

— Кога чу за това? — разтревожи се Клейтън.

— Днес. Защо?

— Вероятно е моят. Хуан, трябва да ви оставя. Може нещо да се е случило с Шели. Вълкът ми е пуснат на свобода.

— Улф? Какво става? — дочул разговора, заразпитва Отис.

— Хората говорят за вълк с жъlt нашийник. Вълкът ми беше с Шели. Трябва да отида.

— Къде се намира тази Шели? — предпазливо попита Хуан. — Покажи ми на картата.

Студени тръпки пропълзяха по тялото на Клейтън. Той внимателно се приближи с Хуан до картата и посочи мястото.

— Съжалявам — каза му Хуан. — Пожарът го е засегнал. Ако е била там, трябва да е дошла при нас.

— Тя участва в спасителната група за този район — Клейтън му показва на картата. — Разпределя храната и дава първа помощ.

— Тогава сигурно е там — отвърна Хуан. — Може би ще искаш да вземеш камиона ми? Иди и виж.

— Трябва да отида с него — Отис погледна Хуан многозначително.

Докато пътуваха, Отис се опита да говори, за да разсее Клейтън, който беше напрегнат и нетърпелив да стигне при Шели.

— Не се тревожи — каза му той. — Улф вероятно се е отделил от нея и те търси. Тя е добре.

Спиърс ги посрещна и рече:

— Сигурно се е евакуирала. Опитахме се да ѝ се обадим, но линиите са прекъснати. Тя беше предупредена.

— Някой виждал ли я е след евакуацията? — рязко попита Клейтън.

Установиха, че никой нищо не знае за Шели. Сам беше там.

— Върни се в групата си — каза той на Отис. — Аз ще се погрижа за Клей.

— Но...

— Свободен съм — рече Сам. — Ще го доведа обратно, когато мога.

— Късмет — пожела Отис на Клейтън и му разтърси ръката. — Ще гледам за Улф.

— Да. Благодаря — Клейтън не беше свикнал да му помогат и в повечето случаи забравяше да изрази признателността си. Но сега съзнаваше, че хората му помогат.

Те тръгнаха с колата към Шели, но бяха спрени от лесничеи.

— Съжаляваме, но не можете да минете.

— Познавате ли Шели Адамс? Тя успя ли да се измъкне?

— Надявам се.

— Господи, човече... — Сам беше възмутен.

— Имате ли карта? — попита лесничеят.

Сам извади неговата и я разпростря.

— Отидете на това място — посочи лесничеят. — Там имат списък на преместените. Не е точен, но може да научите онова, което искате.

Те мълчаливо подкараха натам. Но никой нищо не знаеше за Шели.

— Сам, трябва да отида до самолетната база. Налага се да ги помоля да ме закарат, за да видя какво става. Дължен съм да го направя.

— Да вървим — съгласи се Сам.

В базата се зарадваха да видят Клейтън, но се поколебаха да му разрешат да скочи в тази местност.

— Мога ли да поговоря с началника ви — пое инициативата Сам.

— Той е стар мой приятел.

— За кого да предам? — попита със съмнение мъжът.

— Сам Уилямс. Бяхме заедно във Виетнам.

— Разбира се — усмихна се той. — На колко години си бил, на десет?

— Работех на черния пазар — излъга Сам.

— Не приличаш на виетнамец.

— Всички ние ориенталците сме една загадка — усмихна се той с ирландската си усмивка.

Мъжът се засмя и отиде до някаква затворена врата, почука, отвори я и влезе. Не след дълго се появи и каза:

— Той ви очаква да се... запознаете отново.

Клейтън остана с мъжа, който планираше полетите, и сериозно му обясни:

— Тя работи като доброволка. Трудила се е часове наред и е заслужила да се разреши един полет за нея. Моля ви. Нека да отида и да я потърся. И ако е хваната в капан, позволете ми да скоча.

Мъжът неохотно поклати глава, в този момент вратата се отвори и командирът излезе със Сам.

— Мисля, че трябва да видя какво става там — каза командирът.

— Тези мъже ще дойдат с мен. Бихте ли се погрижили веднага за това?

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Запознат ли си със защитното облекло? — попита мъжът, който го раздаваше.

— Да — много сериозно отвърна Клейтън.

— С него можеш да преминеш през огнена стена, но не много широка. Трябва доста да внимаваш. Полезрението ти е ограничено от шлема и ако не гледаш къде стъпваш, жестоко ще се изгориш. И можеш да умреш на място. Разбра ли?

— Да — Клейтън не подкани мъжа да побърза, а внимателно го изслуша.

Сам наблюдаваше.

— Знаеш за палатките. Опаковам ти две. В случай, че се наложи да преминеш през истински огън, външната може да се повреди. Не разчитай на нея — хвърли я. Разбра ли?

— Да — отвърна Клейтън.

Сам и командирът тръгнаха с него. Никой не каза нищо. Качиха се на джипа и бяха откарани при самолета, който ги чакаше с включен двигател. Влязоха вътре, като продължаваха да мълчат. Машината бе отведена до пистата и излетяха.

На Клейтън му се стори, че измина цяла вечност, докато стигнаха зоната на пожара и откриха мястото, където живееше Шели.

Къщата й бе обградена от пламъци. Дърветата горяха вертикално. Забелязаха, че постройката бе все още цяла, а басейнът отчасти пълен.

— Може да е в басейна — предположи пилотът.

— Да — съгласи се Клейтън. — Искам да скоча. Заобиколете, моля ви, от юг, ще се опитам да се приземя източно от къщата. Там огънят е по-слаб.

— Добре — отвърна пилотът и самолетът започна да кръжи над мястото.

Клейтън се приготви.

— Сега — каза пилотът и Клейтън скочи, без да се замисля.

И през ум не му мина, че върши нещо забележително. Единствената му мисъл бе, че трябва да се добере до Шели. Нямаше друг начин да го направи, освен да скочи. Височината на огъня правеше задачата му доста трудна. Надяваше се да се приземи на неголямо, вече обгорено от огъня място.

И тъй като бе много съсредоточен в това, което вършеше, успя да слезе там, където искаше. Беше цяло чудо. Освободи се от парашута, сложи си каската и съобщи по говорителя:

— Тръгвам.

Започна да се промъква през онези участъци, в които огънят бе най-слаб. Ориентираше се добре.

Когато зърна къщата през пламъците, изненада се, че бе толкова близо. Предстоеше му истинско изпитание.

Запристигна бавно и предпазливо, съзнавайки, че ако падне, това означаваше сигурна смърт. Движеше се изключително внимателно, като броеше оставащите му секунди.

Най-сетне стигна до басейна и я видя.

— Жива е — съобщи по радиостанцията той. Шели стоеше във водата под дъската за скачане. Косата ѝ бе мокра, а очите — широко отворени. Басейнът бе наполовина празен.

Той свали шлема, тежките ботуши и излишното предпазно облекло, но взе със себе си раницата. Слезе по чистите стъпала в плиткия край. Нагази внимателно във водата и се отправи към нея. Шели го позна, отвори уста, но се закашля и отново се потопи.

После се показа и го погледна. Клейтън разбра, че тя плачеше. Той се приближи и я прегърна.

Къщата бе обгорена, но Шели бе изляла толкова много от водата в басейна върху нея, че тя бе устояла. Беше изсъхнала от топлината, а отвън се бе изкорубила и обезцветила. Не беше изгоряла, но ако огънят я бе подхванал, вероятно щеше да унищожи всичко живо наоколо.

Клейтън даде на Шели да смуче навлажнена мента. Тя не отделяше очи от него, хванала го здраво през кръста. Той я повдигна, тъй като бе стъпил на дъното. Дъската за скачане я бе спасила от обгаряне. Както и това, че бе стояла във водата, която беше топла от огъня.

— О, Клейтън — най-после прошепна Шели.

Той я целуна.

Тя започна да трепери от нерви и Клейтън силно я прегърна. Шели не искаше да го пусне и това го забави.

Даде ѝ да смуче още бонбони. Тя изпи една тубичка с вода и направи гримаса. Гърлото ѝ бе раздразнено от дима, който бе погълнала и тя дрезгаво защепна името му, повтарящки го много пъти.

— Защо не избяга — попита я Клейтън.

— Имах намерение, но колата ми изгоря. Цигулката ти е в пещерата. Занесох я там.

— Защо не остана в пещерата? — мрачно попита той.

— Мислех, че мога да спася къщата.

— Нищо не е по-ценено от живота ти — каза Клейтън с дрезгав глас.

— Как разбра, че трябва да дойдеш при мен?

— Бяха забелязали Улф, а знаех, че той няма да те остави, освен ако не се налага да ме намери.

— О, Клейтън.

— Тук съм. Ти си добре. Заедно сме. Ето, изпий това — подаде ѝ той бутилка плодов сок.

— С този шлем приличаше на рицар, промъкващ се през огъня

— каза тя, след като дълго мълча. — Беше великолепен.

— Изплаших се за теб.

— Аз също. Обичам те, Клейтън.

— Да.

— Кажи ми го и ти. Имам нужда от това.

— Трябва да си разбрала, че те обичам — отвърна той с известна нетърпеливост. — Обичам те, Шели. Животът ми не би означавал нищо без теб. Обичам те с цялото си сърце. Защо, по дяволите, не се махна оттук?

— Сега не е време да ми се сърдиш — предупреди го тя.

— Изплаши ме до смърт — стисна зъби той. — Имам право да ти се карам. Постъпила си глупаво, едва не погуби и двама ни!

— Предполагам, че си прав — Шели го погледна и от очите ѝ покапаха сълзи. — Съжалявам. Но сам виждаш, че съм направила каквото е било необходимо и нищо нямаше да ми се случи. Не трябваше да рискуваш живота си и да идваш тук.

— Но аз те обичам — почти изръмжа той. — Ще те заведа в колибата си и ще закова вратата, така че да не можеш да направиш

нищо друго, освен да се омъжиш за мен и да заживеем завинаги заедно.

— Предложение ли ми правиш?

— Как ти звучи? — с раздразнение попита Клейтън.

— Мисля, че можеше да го направиш и по-добре.

— Ако падна на колене, ще се удавя.

— О, Клейтън — заповтаря отново тя. Извади ръцете си от водата, прегърна главата му и го целуна с голяма любов.

— Ти си една проклета досадница — каза той, като отвърна на целувката ѝ и силно я прегърна.

Тя се засмя, като се давеше и кашляше.

Не след дълго Клейтън я оставил под дъската за скачане и излезе от басейна. Огледа пръскачката и се почуди дали ще проработи. Опита, помпайки с един крак и напръска наоколо, после намокри и къщата. Дори и от мястото си Шели виждаше как капките вода танцуваат и съскат.

Помпата бе оградена с бетонни стени и бе оцеляла. Клейтън я пусна да пълни басейна. Това ставаше бавно и продължително, но тя се изключваше автоматично.

Той пръскаше изгорялата земя между басейна и къщата, когато Шели реши да излезе. Тя се движеше внимателно и трепереше почти неудържимо. Клейтън бе свикнал с близостта на огъня, но за Шели това беше нещо ново и тя бе изпаднала в шок.

Наложи се да ритне вратата, преди да въведе Шели в къщата. Някои прозорци се бяха пукнали от топлината и вътре бе задимено и горещо. Топлината щеше да се отрази добре на Шели. Тя се съблече и намери топли дрехи и вълнени чорапи.

Като се изключи фасадата, няколкото прозореца и дима вътре в къщата, други поражения нямаше. Клейтън взе един чаршаф, изнесе го навън и го постла на земята. Това беше сигнал за самолета, че са добре. Когато той прелетя отгоре, Клейтън стъпи на чаршафа и вдигна ръка да му махне. В отговор самолетът поклати крилата си.

Клейтън продължи да пръска къщата и земята в близост до нея. Извън този периметър огънят тлееше и въздухът бе задимен и неприятен за дишане.

Шели повика Клейтън да се нахранят.

— Когато стане възможно, ще отидем в пещерата — каза ѝ той.
— Смятам, че там ще бъдем по-добре.

— Съгласна съм.

Клейтън прегледа обувките ѝ и ѝ избра едни ботуши. Малко преди да се стъмни, те поеха по пътеката към южния склон. Тя не беше много затрупана с отломки, тъй като повечето от дърветата бяха останали прави. Игличките им бяха опърлени, а някои от клоните се бяха оголили. Макар и странно, в гората имаше почти незасегнати участъци, подминати от развилнелия се пожар. Двамата можеха спокойно да преминат.

Спуснаха се по склона, по все още свободната пътека. Възходящото течение бе поизчистило въздуха и се дишаше по-лесно. В пещерата беше още по-добре. Те разстлаха прибраните там черги и си направиха легло. Съблякоха се и си легнаха.

Шели се сгуши в топлината му, но той не каза нищо.

— Радвам се, че дойде да ме вземеш, не зная какво щях да правя без теб — честно призна тя.

— Всичко щеше да бъде наред — увери я Клейтън. — Постъпила си точно както трябва, като се изключи глупавата ти приумица да останеш там. Дойдох, защото исках да съм сигурен.

— Не знаех какво да правя по-нататък. Нямаше да се сетя да напръскам къщата отново и да дойда в пещерата. Радвам се, че си тук — нежно му се усмихна тя.

— Аз също.

— Обичам те, Клейтън.

— Наистина ли?

— Съмняваш ли се в това?

— Каза ми да не се връщам, докато не ти обещая, че няма да преследвам тези мъже — Клейтън почувства, че тя леко се наежи. — Те са мъртви — съобщи ѝ той. Шели ахна и Клейтън почти неохотно призна: — Не съм ги убивал.

— Как умряха? — попита тя, след като мълча известно време, смяяна от новината.

Той ѝ разказа за случилото се и че не може да разбере, защо се бе опитал да ги спаси.

— Всичко е свършило — рече тя. — Ти си приключил с това. Гордея се с теб. Макар и да изпитваш угрizения, Клейтън, постъпил си

правилно. Съвестта ти е чиста.

— Не мога да приема успокоенията ти, тъй като не зная защо се опитах да ги спася — бавно отвърна той.

— Всичко е свършило — утеши го Шели. — Забрави за това. Не носиши никаква отговорност.

— Не.

Тя го прегърна, докато той лежеше буден. Но Клейтън не продума повече, нито се помръдна. А когато Шели се опита да се гушне в него, той не отвърна. Най-накрая тя заспа. На сутринта, когато погледнаха навън, светът беше побелял. През нощта беше валял сняг. Шестте сантиметра ранен сняг бяха сложили край на пожарите. Лятото бе свършило.

В пещерата останаха два дни и през това време слънцето стопи снега. Клейтън взе цигулката си, повъртя я в ръцете си, но не засвири. Той преброди местността и отиде в къщата за храна. Шели седеше в пещерата или край пътеката. Клейтън не искаше тя да ходи в къщата и дадиша още дим.

Той не говореше и се държеше на разстояние. Не можеше да се отърси от объркането си за начина, по който реагира на случилото се. Не знаеше защо изпитва тази странна летаргия.

Шели го наблюдаваше. Той не се обръщаше към нея, целувките му бяха разсеяни и не правеше любов с нея.

— Хайде да отидем да видим дали колибата ти е все още на мястото си — предложи тя.

— Добре — съгласи се Клейтън.

Те почистиха одеялата и чергите ѝ. След като прибраха останките от храната, двамата влязоха в къщата ѝ. Там той подбра дрехите, които щяха да ѝ бъдат нужни за пътуването, и тръгнаха.

В края на втория ден стигнаха до една поляна. Клейтън спря и каза на Шели:

— Оттук започват нашите земи. Това е планината Мастьрсън.

— Впечатляваща е — възклика тя, поглеждайки неравните, разпрострели се надалеч върхове.

— Красива е.

— Да — съгласи се Шели.

На прага на вратата ги чакаше Улф!

— Значи се върна в къщи! — засмя се Клейтън и вълкът му отвърна също с усмивка. — Ела тук, момче.

Улф отиде при Клейтън с увиснал нос. Господарят му коленичи и го прегърна, като рошеше козината му и му говореше.

— Няма нужда да съжаляваш. Виждаш ли? Получих съобщението ти. Тя е тук. Не трябва да се срамуваш. Ти успя. Чух, че ме търсиш. Отидох да видя какво става, но тя се беше оправила и без мен. Благодарен съм ти за това, което направи.

Вълкът седна на задните си лапи и се усмихна на Клейтън, очевидно разбирайки думите му.

Клейтън влезе в колибата и се огледа. Всичко стоеше непокътнато. Той се намръщи при вида на изскокналата пружина на канапето, запали една лампа и отвори вратата на Шели. Тя беше отвън и чакаше.

Клейтън се приближи до нея, вдигна я на ръце и каза:

— По телевизията съпругът пренася жена си през прага на къщата. Искам да го направя и аз.

— Съпругът ли?

— Да — погледна я той и я притисна до гърдите си. После я отнесе в колибата без усилие. Улф остана отвън. — Виждаш ли, разбира, че не трябва да влиза вътре.

— Но през нощта ще е студено.

— Не разглеждай вълка ми — сгълча я Клейтън. — Трябва да отида в избата за дюшека. Тя не е толкова добра, колкото твоята пещера, но там нещата са на сигурно място.

— Ще ти помогна — изяви желание тя.

— Просто дръж вратата отворена.

Двамата мълчаливо почистиха върнатите обратно предмети и ги поставиха на местата им.

Клейтън огледа грубата колиба, която баща му бе построил, а майка му бе подредила. Отправи взор навън към земята на баща си, която бе хранила Мастьръсънови в продължение на триста години и разбра, че е част от дълга поредица от хора. Той не беше самотник. В него имаше по малко от всички тях. Погледна Шели и осъзна, че тя също бе наследница на някакъв род и че тези родове се обединяваха чрез тях. Сега, те двамата образуваха друго цяло. Той не беше самотник, просто бе живял сам.

Пиха какао с консервирано мляко и хапнаха малко от провизиите си. Той ѝ показа, че има фризер и помещение за опушване на месо, както и запасите си за зимата.

— Ти ще останеш тук през зимата? — попита тя.

— А ти няма ли да останеш?

— Ами, не съм взела много неща със себе си — призна Шели. —

Ще имам нужда от някои вещи.

— Можем да се сдобием с всичко каквото ни трябва от Гасп. Например бельо, чорапи и брачно свидетелство.

— О, така ли?

— Нали си спомняш, че имам намерение да закова вратата?

Шели повдигна вежди учудена.

— Ще правя любов с теб цяла зима.

— Разбирам.

— Все още не, но ще разбереш, Шели. Смятам, че си била права в преценката си за мен. През последните дни доста мислих за родителите си и осъзнах, че в известен смисъл те са си отишли завинаги. От друга страна, те винаги ще бъдат част от мен. И тази част бих искал да споделя с теб. Те ме научиха да обичам, да бъда горд и да имам чувство за отговорност. Това са нещата, които мога да ти дам.

— О, Клейтън.

— Ела при мен.

Тя отиде при него и той започна да я целува, прегръща и милва. Свали покриващите я дрехи, които му пречеха и не му позволяваха да я докосва и я отнесе на леглото си.

Започна да ѝ говори колко е красива и колко много я обича. Показа ѝ начините, по които харесваше да я люби. Тя беше шокирана и се възпротиви.

Но той я зацелува по най-различни възбуджащи начини и ѝ зашепна изгарящи думи, които я накараха да се задъхва, извива и да му помага. Клейтън водеше ръцете ѝ натам, накъдето той искаше, и тя през цялото време протестираше, че е ужасен и се смееше.

Тялото ѝ бе разгорещено и възбудено и движенията ѝ бяха упойващи, изпълнени с намеци. Клейтън трепереше от нетърпение.

Ръцете ѝ го докосваха, гъделичкаха и галеха, докато неговите я масажираха, разтриваха и се виеха около нея. После той ги взе в

своите и ги прокара по-смело по тялото си. Шели придоби сериозно изражение, клепките ѝ натежаха и тя се задъха.

Дишането на Клейтън също се учести, а диханието му изгаряше. Погълнат от страстта си, той трепереше като лист.

Когато се сля с нея, тя изпъна тялото си докрай, за да усети цялото му същество. Клейтън се почувства обграден от любовта ѝ и разбра, че тя бе всичко, от което имаше нужда и което желаеше. Тази съвършена жена, която разпозна веднага щом я видя и осъзна, че ще му принадлежи.

Издание:

Лас Смол. Самотникът

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1995

Редактор: Мариана Василева

ISBN: 954-11-0367-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.